

Sean Penn

Bob Honey
care face și drege

Traducere din limba engleză
și note de Vlad Pojoga

POLIROM
2021

Sean Penn, *Bob Honey Who Just Do Stuff*
Copyright © 2016, 2018 by Clyde Is Hungry Films, Inc.
Originally published by Atria Books, a Division of Simon & Schuster, Inc.
© 2020 by Editura Polirom, pentru traducerea în limba română

www.polirom.ro
Editura POLIROM
Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1;
sector 4, 040031, O.P. 53

ISBN ePub: 978-973-46-8776-3
ISBN PDF: 978-973-46-8777-0
ISBN print: 978-973-46-8134-1

Coperta: Carmen Parii
Pe copertă: © DmitriyP/Depositphotos.com (prelucrare)

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright și este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legea în vigoare.

Lectura eco - un supererou al lumii moderne!

Versiune digitală realizată în colaborare cu Libris.ro

SEAN PENN (n. 1960) este un celebru actor, regizor și prozator american. Născut în California, la Santa Monica, a studiat la liceul local și foarte devreme și-a făcut debutul în cinematografie. A lucrat ca actor, scenarist, producător și regizor, fiind implicat în peste o sută de producții de teatru și film. În lunga sa activitate, a obținut de două ori premiul Oscar pentru rolurile din *Misterele fluviului* (2003) și *Milk* (2008) și a mai fost nominalizat de câteva ori pentru rolurile jucate în alte filme. Sean Penn s-a implicat activ și în viața socială și politică a Statelor Unite. Critic dur al președintelui George W. Bush și, mai apoi, al președintelui Donald Trump, a publicat o serie de texte jurnalistice în *San Francisco Chronicle*, *The Nation* și *The Huffington Post*. A debutat ca prozator în 2018, cu romanul *Bob Honey Who Just Do Stuff* (*Bob Honey care face și dregre*). În 2019 i-a apărut al doilea roman, intitulat *Bob Honey Sings Jimmy Crack Corn*.

Pentru
A-B-C
Anonimul, Boodi-nut și Charlie Joe

*„Trăiește cât mai ai ca un zeu
Sigur de viața veșnică, chiar dacă în dubiu...
Dacă asta nu-l face pe Dumnezeu mândru de tine,
Atunci Dumnezeu nu e decât gravitație
Sau somn... țelul de aur.“*

*(Edgar Lee Masters, Antologia orașelului Spoon
River)*

*„Mergem în cercuri, atât de limitați de propriile anxietăți,
că nu mai putem face distincția între adevărat și fals, între
moftul unui gangster și cel mai pur ideal.“*

(Ingmar Bergman)

PARTEA ÎNTÂI

„Într-o zi voi găsi cuvintele potrivite și vor fi simple.”
(Jack Kerouac, *Vagabonzii Dharma*)

PRELUDIU

STENOGRAMĂ

REGISTRUL ȘERIFULUI – WOODVIEW COUNTY, CALIFORNIA
15 SEPTEMBRIE 2001

— 911... Ce urgență aveți?

— Da. Mă numesc Helen Mayo. Locuiesc pe Sweet Dog Lane, la numărul 1531. Nu știu dacă am o urgență, dar am un vecin nou și îmi pare rău dacă pur și simplu cred că *[lătratul puternic al unui câine face ininteligibile cuvintele celei care vorbește]* – Nicky, te rog! – îmi pare rău, e doar cățelușul meu – dacă pur și simplu cred că se poartă ciudat și poate că poliția ar trebui să arunce o privire sau, eventual, să treacă pe-acolo și... știți dumneavoastră, să îl adulmece un pic. Să-l adulmece, să-l ia la-ntrebări, ce știți voi să faceți, na *[lătratul se aude iarăși]*.

— Vă aud destul de greu, doamnă. Puteți descrie comportamentul ciudat, vă rog?

— Ăăă, mi se pare că își înconjoară casa cu niște sârmă izolată.

— Sârmă izolată, doamnă?

— Da, sau poate cu sârmă de rufe. O desfășoară în magazie. Nu știu exact numărul la care stă, dar e la doar două case mai jos și vizavi de mine, îl pot vedea pe geamul de la bucătărie și,

ăăă... nu știu. Pur și simplu cred că poliția ar trebui să se implice.

— Bine, doamnă. Mulțumim pentru apel. O să anunțăm patrula.

— Mulțumesc. Pa-pa. [*lătratul câinelui începe iar*]. Ține-i băiat bun, ține?

.....

REGISTRUL ȘERIFULUI – WOODVIEW COUNTY, CALIFORNIA
7 DECEMBRIE 2003

Numeroși locatari de pe Upper Sweet Dog Lane reclamă că peluza neîngrijită a unui vecin este năpădită de buruieni. A fost emisă o somație cu termen de 30 de zile.

.....

REGISTRUL ȘERIFULUI – WOODVIEW COUNTY, CALIFORNIA
23 DECEMBRIE 2003

Locatarul de pe Sweet Dog Lane, de la numărul 1528, a fost citat pentru afișarea ilegală a unei pancarte ce avertiza că „Aeroporturile internaționale afișează manechine morbide în *dutyfree*-uri”.

La ora 22.00, o patrulă trimisă în zonă a livrat citația la adresa respectivă. Locatarul fie nu era acasă, fie nu le-a răspuns polițiștilor. Citația i-a fost lăsată în ușa.

.....

REGISTRUL ȘERIFULUI – WOODVIEW COUNTY, CALIFORNIA
24 DECEMBRIE 2003

La ora 06.34, biroul șerifului din Woodview County a fost contactat de locatarul citat.

— Biroul șerifului din Woodview County.

— Da, doamnă. Sunt locatarul domiciliat pe Sweet Dog Lane 1528, care a primit o citație pentru amplasare ilegală de pancarte. Vă informez pe această cale că nu era pancarta mea.

(Neavând suficiente dovezi care să probeze contrariul, citația a fost revocată.)

.....

REGISTRUL ȘERIFULUI – WOODVIEW COUNTY, CALIFORNIA
29 DECEMBRIE 2003

Vecinii se plâng de zgomotul exagerat al unei mașini de tuns iarba – ora 3.00. Când patrula ajunge la fața locului, e liniște. În aer plutește un miros de iarbă proaspăt tăiată.

.....

REGISTRUL ȘERIFULUI – WOODVIEW COUNTY, CALIFORNIA

1 DECEMBRIE 2004

— 911. Ce urgență aveți?

— Da, la telefon Helen Mayo de pe Sweet Dog Lane.

— Da, doamnă Mayo. Ce urgență aveți?

— Păi, nu prea știu. Dar vecinul ăla, v-am sunat în legătură cu el înainte. Și-a tuns părul într-un mod destul de deranjant.

— Și-a tuns părul, doamnă Mayo?

— Da, dar, știți, nu v-aș deranja cu o chestiune de stil.

— Nu, sigur că nu, doamnă. Dar trebuie să mă ajutați să vă înțeleg îngrijorarea.

— Ăă, tunsoarea asta a lui e ca de nazist sau de profesor de tâmplărie. Și, cum știți și dumneavoastră, nu sunt singura de pe stradă care și-a exprimat îngrijorarea în ceea ce-l privește pe omul ăsta. Cu toate plângerile și procesele-verbale sau ce aveți dumneavoastră acolo, sunt pur și simplu consternată că nu l-ați abordat pe domnul acesta. Că nu l-ați contactat oficial, ca organ de apărare a legii. Iertați-mă dacă... știți, cu tot comportamentul ăsta ciudat al lui și tunsorile și așa mai departe... știți ce vreau să zic... nu zic că e arab, da? E un bărbat alb. Vedem toți foarte bine asta, dar chiar și-așa cred că poliția ar trebui să-l, ăăă, știți dumneavoastră... da, să-l adulmece un pic, să-l adulmece un pic pe omul ăsta!

.....

STAȚIA UNU

Căutând homeostaza în ipocrizia inerentă

2016, VARA

Cactus Fields, un cămin pentru persoane vârstnice cu costuri reduse, se conturează sub forma unei imense cărămizi kaki izolate într-un fundal de lumină ambientală îndepărtată. Geamurile cu draperii și silueta lui solitară stau în mijlocul unei imagini aparent nesfârșite a deșertului. Aici pare că până și deșertul a fost deșertat.

Și uite-le cum apar, bestii nebrănduite ale vremurilor apuse. Ochi umezi, ofiliți, luminați de stroboscopicele lumini rarefiate ale mașinilor care trec pe autostradă. După geamurile clădirii tencuite cu bej, care se află în spatele unei parcări năruite, vizitate sporadic, din ale cărei crăpături în pavaj erup buruieni maronii, opt vârstnici au fost treziți de pana de curent. Sunt cuibăriți unul lângă altul în scaune de plastic. Portretizări de fețe ofilite intrând și ieșind din lumina și umbra neprietenoase. A lor, o grămadă pătată de măști incoloro din piele. Ultima urmă de viață extrasă din căderea lor în uitare, o măsură a inutilității lor într-o lume unde brandul e ființa. Legați de o plictiseală feroce. Și după aia...

vine iertarea.

PAC! PAC! PAC!

Trei aleși cad.

Bătrânii sunt executați de o talentată forță boantă.

Mâini înmănușate conectează iar firele la un panou electric de undeva din spate. Cei opt sunt acum reduși la cinci, a căror zi o să vină. Un Pontiac de un alb mat pornește motorul, trece peste crăpăturile cu buruieni și pătrunde pe autostradă, iar printre dinții șoferului se aude:

— N-am fost eu.

STAȚIA DOI

Amintiri cu un carnaval din adolescență

E toamna epocii rațiunii.

Faceți cunoștință cu Bob Honey, locatarul de pe Sweet Dog Lane, de la numărul 1528, un bărbat care de cele mai multe ori vorbește despre sine la persoana a treia. Fost proprietar al unei companii de zboruri cu aeroplanul pe distanțe scurte, furnizor de spectacole cu artificii pe barje și tip care a dat lovitura în branșa curățării foselor septice concentrându-se exclusiv pe o clientelă de martori ai lui Iehova. După un scurt monopol pe piața perucilor pubiene cu livrare prin poștă și posturi de conducere la Airborne Ordnance Maintenance Company și la Western Test Range, Bob a regretat că nu își luase niciodată licența de agent imobiliar și, drept urmare, nu putea folosi sloganul pe care îl imaginase: „Cumpărați o casă dulce ca mierea“¹. S-a gândit că ar fi arătat bine chiar și imprimat pe tricouri, deasupra unui baribal masiv, asta dacă loialitatea lui față de husele de buzunar n-ar complica prea mult croiala lor. Acum, la cincizeci și ceva de ani, Bob e un bărbat singuratic. Nu neapărat un cetățean implicat, dar cu siguranță unul necomplicat.

Chiar dacă trăiește singur, lui Bob i se pare că în fiecare dimineață se trezește lângă fosta lui soție și în căsnicia lor mută. În fiecare noapte se duce la culcare singur, murmurând

„A-B-C / C-B-A... A-B-C / C-B-A...” Primele trei litere ale alfabetului, pe repede înainte, pe repede înapoi și tot așa, în loc să numere oi. După aceea urmează în general un somn fără vise. Odată cu venirea dimineții, ca de obicei, ea pare să fie tot acolo. Fosta lui soție tăcută. Păsărica și părul ei roșu. Un muc micuț fâlfâind, fluturând și fluctuând ca o supapă de carburator înainte și înapoi în nara ei la fiecare inspirație și expirație. O femeie atât de cinică, încât nu înțelege sensul cântecelor ei preferate. O femeie care a concentrat în fantele ei mirosuri de bomboane, într-o căutare auto-obiectificatoare a dorințelor ascunse ale fiecărui bărbat. Demersul acesta a ajuns să prevaleze chiar și asupra propriei existențe în orice fel de exaltare pe care viața ar fi putut să i-o ofere. E imposibil pentru Bob, trezit în fiecare dimineată de misandria ei tăcută și de visele ei frauduloase cu supereroi feminiști. Îi e imposibil să nu ia în considerare strangularea cu o coardă. Picături de benzină, aprinse una câte una, mirosul cărnii ei arse și atestări ale urletelor de durere. Ah, dar când gândurile astea trezesc tumultul nevoii de acțiune, abia atunci renunță la pericolul lor savuros și se trezește cum se îndepărtează vioi, eliberat, din patul definitiv pustiu.

Bob știe cum să înceapă o zi. Un picior, apoi celălalt, într-o pereche de pantaloni. O cămașă proaspăt spălată. Deschide seiful de arme din garaj și mută ciocanul cu mâner de lemn cu care exersase cu o seară în urmă din găleata cu Clorox în mangalul plin cu apă. Încuie seiful, apoi face repede o papară de ouă cu smântână. O gătește în grăsime de șuncă prăjită, crocantă, și rezolvă treaba. Da, Bob e omul ordonat al lui Dumnezeu. Știe cum să se trezească dimineata... și să facă și să dreagă.

Fosta soție, pe care imaginația lui s-a hotărât din nou să o disprețuiască în fiecare dimineață, îl părăsise cu câțiva ani în urmă, dar nu ajunsese niciodată prea departe. Cu banii câștigați în urma divorțului cumpăraseră o dubiță de înghețată. Genul care străbate cartierul încet, chemând copiii cu muzică de circ transmisă prin sistemul ei audio. Sunetul ăla care când te bântuie, când te enervează, și care evocă pitici, clovni și animale de pluș. Era cu alt bărbat, același eutanasiator al compasiunii care o reprezentase la proces. În mod ciudat și, din perspectiva lui Bob, răutăcios, cumpăraseră pământ pe terenul înalt ce domina cartierul adoptiv al lui Bob, cocoțat la doar câteva scurte străzi distanță de reședința lui Bob de după divorț. Cu toate acestea, prefera să *nu* străbată partea de sus a Sweet Dog Lane, aparent pentru a încerca să evite contactul direct cu Bob. Iarna după orele de școală și vara în tot timpul zilei, își vindea acolo marfa înghețată. Acustica din Woodview e de așa natură, încât muzica îndepărtată de circ plutește ore în șir, ca o tortură, până la urechile lui Bob. Astfel, viața lui rămâne permanent infuzată cu identitatea-infidelitatea ei și cu ascensiunile ei dezgustătoare spre constantele ședințe senzuale de pasiențe sexuale asimilate în mintea ei cu grija de sine. Dubițele de înghețată deveniseră sperietoarea din creierul lui.

Nu fusese mereu așa.

Băiat de San Joaquin Valley în anii 1960 și la începutul anilor 1970, Bob mergea pe o bicicletă Schwinn Stingray roșie. Cartierul de muncitori albi în care crescuse îi oferea ocazia unei alunecări a privirii ca pe dinaintea unui șir de vitrine în timp ce pedala pe lângă garajele deschise, dezvăluind taine, unde timpul se măsura prin multitudinea de mașini puternice.

Înțepenite pe cricuri deasupra tăvilor cu ulei, ele trimiteau în mod cert la adolescenții din Indochina. Cum pedala pe lângă casele eroilor lui, Bob se întreba adesea dacă frații mai mari ai prietenilor, acum recrutați, o să mai apuce să-și ia în primire mașinile sau o să se întoarcă schilodiți, cu mințile împrăștiate, într-o cutie, acoperiți cu drapelul, îngropați sau trădați, cum se spunea la știrile de seară. Esența copilăriei lui Bob l-a pregătit pentru o despărțire de timp, sinergie și alte moravuri sociale, direcționându-l spre lipsă de tact, cuvinte ce rănesc și ciudățeni triste, de care lui însuși avea să-i fie teamă.

La auzul cântecului ei de sirenă, uneori Bob pedala repede în urmărirea dubitei de înghețată (nu diferită de cea a soției lui), cumpăra o înghețată pe băț cu aromă de prăjitură de căpșuni și apoi se alătura haitei de golănași prepuberi sau, de cele mai multe ori, continua să pedaleze prin cartier. Alteori se ducea la albia râului și arunca bombe artizanale de pe podul autostrăzii 180. Cocktailurile Molotov erau preferatele lui. Combustibil într-o sticlă, cârpa îndesată acolo și aprinsă. Țintit, aruncare, un arc de cerc strălucitor. Dacă atingeai malul pavat destul de aproape de marginea apei, sticla spartă elibera pe firul de apă curgătoare o dispersie magnifică de catalizator cu cifră octanică ridicată. În vremea aceea și în locul acela, chiar și băieții puteau să creeze o explozie imposibilă, să facă țândări bunul-simț, să dea foc unui râu și să uluiască.

Departe, spre intersecția cu autostrada I-5, era un parc de rulote unde Bobby cel de unșpe ani a învățat să facă rotocoale de fum pe scările rulotei instabile în care adolescența de culoare trăia cu Cowboy. Deși micuț pentru anii lui, B-11 era considerat în suburbie un băiat periculos și îi era greu să-și facă prieteni în grupa lui de vârstă. Lui Cowboy îi lua adesea

mai mult de-o oră ca să iasă din rulotă. El și gagica lui minoră, Jemima, aveau „chestii de aranjat ca să țină rahatul ăsta de rulotă pe rampa ei de pietriș“. Când într-un târziu apărea și Cowboy, era o apariție transpirată, gata să-l ia cu el pe băiatul de cartier ascultător ca să golească fose septice. Îl învăța pe „tălâmbu’ ăsta mic cum se face treaba“.

Încălecau pe cisterna lui Cowboy, care intra în viteză, în timp ce gagica de culoare ieșea și stătea meditativă în fața ușii de plasă, cu părul răvășit și un zâmbet satisfăcut. Având pe ea numai o cămașă de cowboy prea largă, le făcea călduros cu mâna în timp ce ei plecau la muncă în zona de subducție². Mda. Cowboy era un individ ordonat, care avea mereu toate căcaturile sub control...

Sau așa credea partenerul lui mai tânăr.

Într-o dimineață americană răcoroasă și vântoasă dintr-un noiembrie al anilor 1960, băiatul a privit cum o echipă de intervenție în albastru i-a capturat eroul, punându-l la pământ și ținându-l acolo ca pe un chip cioplit. Odată ce Cowboy ispășea o condamnare impusă de stat pentru stimulări neautorizate și stătea la mititica, Bobby cel de unșpe ani și-a întors gândurile spre ea. Frumoasa aia de culoare, pe care de-acum vecinii o etichetau drept curvă. S-a gândit la frumusețea ei și la ispita bețigașelor ei de scortişoară rase și elegante stând în fața ușii de plasă a rulotei. Într-un fel sau altul, avea să ocupe teritoriul bătrânului Cowboy. Dar fundulețul dorit de el a fugit de propria reputație, dispărând din oraș, și visele lui de *Vara lui '42*³ au căzut ca popicele uitate ale destinului.

În copilăria aia venera *Rețetarul anarhistului*, o biblie a bombelor artisanale și a masacrelor destinată rătăciților și

publicată în 1971. L-a făcut pe Bob să rătăcească până în inima tuturor lucrurilor bune. Azotat de potasiu. Ceea ce fermierii numesc salpetru. Îl amestecau în sarea pe care o lingeau caii când nu voiau ca aceștia să se împreuneze. Salpetrul e diavolul însuși. Dacă îl mănânci, nu-ți mai funcționează puțulica. Dar dacă îl amesteci cu un pic de sulfură și cărbune sau, poate, cu puțin zahăr, ai scos de-aici o bombă artizanală frumușică. Panglica de magneziu, aprinsă de flacăra unui arzător Bunsen, lumina strălucitor în ochii unui copil. Dar mai impresionant era să tai o bucățică din ea, să o pui într-o eprubetă cu acid clorhidric, să acoperi gura eprubetei cu un balon și să îl vezi cum se umflă, umplându-se cu hidrogen pur. Apoi legi blestemăția aia, iei un băț lung cu un chibrit aprins la capăt, le atingi unul de altul și îți explodează o minge de foc care amintește de Hiroshima. Cu uneltele astea (și un microfon parabolic primit de Crăciun), orice tânăr american cu sânge fierbinte putea mântui în mod cert lumea. Lumea lui Charlie Manson. Lumea Vietcongului. Lumea ucigașului Zodiac. Lumea lui Bob.

Ca să-și finanțeze patima pentru flăcări, Bob s-a angajat la carnavalurile și bâlciurile locale. Asta e îndeletnicirea în care și-a dezvoltat abilitatea de a mânui ciocanul. Bob striga din toți bojocii, făcând reclamă la aparatul de testat forța, numit adesea „jocul musculoșilor“. E alcătuit dintr-o bază grea și un turn vertical înalt. Pe toată lungimea turnului e tăiat un șanț. La baza turnului se află un puc acționat de un levier, iar în vârful turnului, un clopoțel. Dacă lovești levierul cu ciocanul îndeajuns de tare, el va lansa pucul în sus, de-a lungul șanțului, pentru a lovi clopoțelul. La mașinăria lui Bob, turnul urca de-a lungul unui dragon de patru metri și jumătate, iar

pucul era greu. Bob își îmbunătățea propriile abilități în afara programului. Chiar dacă forța brută era suficientă pentru a face clopoțelul să sune, abia atunci când știai punctul de impact potrivit și calibrai corect momentul forței de rotație, ciocanul își arăta întreaga putere distructivă. Iar puștiul de bâlci striga:

— Fii valet sau cavalier...

Vine unul! Vin și doi!

UN DRAGON SĂ BATEM NOI!!!

În tranziția spre maturitate, Bob, ca orice bărbat, a luat contact cu un șir de inamici în evoluție, proces care a început destul de nevinovat cu o miliție de luptători murdari de noroi dintr-un cartier rival și apoi a trecut treptat la manipulările minții impuse de o presă ahtiata după verzișori. Lui Bob îi era foarte greu să intre în fiecare nouă etapă fără a remarca picnicul cu gunoaie comerciale furnizat de codoși pe baza deprinderilor societății. Bob știa că mass-media au un succes limitat când îi spun țării *cum* să gândească, dar se pricepe foarte bine să-i spună *despre ce* să gândească, ce să discute și ce să prețuiască. Dacă speranța unui individ care caută legături umane e să-și combine căutările minții cu interesele comune ale societății, s-ar putea trezi în scurt timp devalizat în timp ce fredonează „BIII-BIII-BILDERBERG“.

Bob, care era, în esență, un copil ce meșterea bombe și visase să devină geolog, își găsisse mereu de făcut ceva just, corect sau, dacă nu, ceva impulsiv, stimulat de medicamente, și și-a păstrat obiceiul și la maturitate. În ce privește geologia, Bob era inițial preocupat numai de luciul pe care echipamentul său de șlefuit și toba de curățat îl puteau da aproape oricărei pietre găsite. Dar după ce a mai reflectat, i s-

a părut că în praful, oasele și pietrificarea rocilor sedimentare din paleocen se păstra o istorie adevărată, lipsită de egoism. Undeva în spațiile timpului, asemenea fisurilor în dilatare și contracție din pământul întărit, roase de milenii de umezeală, omenirea părea să fi renunțat la adevăr pentru trădare – atât religioasă, cât și comercială.

Brandul e ființa! Brandul e ființa! Algoritmul existențialismului binar modern.

Fricile de războaie peste hotare și maniaci mesianici, reali și imaginați, din copilăria lui se transformaseră într-un scepticism ultraviolent față de mesajele și mediocritatea vremurilor moderne. Și, în ceea ce privea moralitatea, religia, politica și știința, a început să ia tot mai mult în considerare posibilitatea că...

TOTI

...CEILALȚI

...GREȘESC.

Până la treizeci de ani o rezolvase cu diplomele. Fizică, inginerie și un CV militar. Dragostea a scos tot ce era mai bun din Bob. Dragostea pentru femei. Dragostea pentru nevinovăție. Și atracția față de propriile dubii înnebunitoare ale minții.

Petrecuse ani atât de importanți în branșa foselor septice, una atât de plină de agenți patogeni, viermi și protozoare, încât dacă rămâneau acolo, urmau să reprezinte o criză pentru sănătatea publică. La fel ca iubirea sau nevinovăția, asta nu e o afacere în care să prinzi rădăcini atât de ușor. Până și solul pe care stăm conține patruzeci de milioane de celule bacteriene într-un singur gram de pământ. E plin de microbi care, dacă sunt utilizați corespunzător, distrug agenții

patogeni. Și, pe când inspectorii sanitari se ocupă de proiectare, Bob și-a găsit punctul forte în piese de schimb pentru pompe și filtrare. În ciuda unei înțelegeri profunde a separării verticale a solului de adâncime de fundul câmpului de drenaj și apoi de partea de sus a pânzei de apă freatică și a unei percepții relativ acute a stratului de nămol și a stratului de mizerie, până la apa reziduală care se scurge în câmpul septic, lui Bob i-a rămas în minte o propoziție dintr-o predică de duminică ce ținea de preceptele fundamentale ale Martorilor lui Iehova, cum că ei își construiseră „sistemul de credință și practică din materie brută“.

Propoziția aceea stârnise în el interesul antreprenorial neobișnuit de a-și asigura exclusivitatea ca pompagiu pentru investițiile acelor biserici în servicii septice. Acest fapt îl ținuse departe de mulțimea obsedată de brand și de avansurile tehnologice ale îngăduinței sociale ce duceau la înrobirea subtilă a celor cu pielea mai suplă. Bob își păstra pielea suplă la locul de muncă purtând mănuși de latex.

Cuplată cu o eficiență extraordinară în augmentarea auditivă, care lui Bob i se părea în egală măsură utilă și presantă (mai multe despre asta în curând), perspicacitatea lui inginerească nu avea rival. Cunoștințele și experiența lui, dobândite printr-o sensibilitate chirurgicală față de vocația sa, complineau setul de abilități specifice al lui Bob în materie de inginerie inversă. Bob putea să sintetizeze aproape fără efort arhitectura civilă. Identificând locurile unde cădeau urina și fecalele, precum și dimensiunea, modelul și amplasarea sistemului de depozitare (în special în cazul sistemelor care se folosesc de gravitație), putea să facă o radiografie mentală a interiorului unei clădiri doar studiindu-i exteriorul. S-a gândit

că asta era valabil și în analiza sistemelor umane. Un asemenea mod de gândire putea înăspri spiritul și personalitatea unui om. Abilitatea lui nu putea fi brânduită, dar era Bob. Bob Honey. Un bărbat care avea în minte o misiune în Orientul Mijlociu.

- [1.](#) În original, „*Buy a Honey of a property!*“, joc de cuvinte ce face aluzie la numele personajului, Honey („miere“ în engl.).
- [2.](#) San Joaquin Valley e plasată între o depresiune oceanică și un arc vulcanic, ceea ce face ca, din punct de vedere geologic, zona să fie una de subducție (n.a.).
- [3.](#) Aluzie la comedia americană *Summer of '42* (1971), regizată de Robert Mulligan (1925-2008), o poveste despre maturizarea unui grup de adolescenți în America anilor 1940.

STAȚIA TREI

Dezarmat efemer

În timpul sărbătorilor de iarnă din 2003, Bob a mers la Bagdad pentru a analiza oportunitățile din sectorul gestionării deșeurilor. Dacă ar fi reușit să obțină o întâlnire în exclusivitate cu noua putere, sprijinită de šiiti, poate ar fi încheiat o înțelegere pentru un pachet complet de operațiuni, de la instalarea de fose septice până la pomparea și eliminarea deșeurilor. Estimările făcute de el depășeau cu mult câștigurile din monopolul avut asupra Martorilor lui Iehova în anii 1980.

După ce, într-o după-amiază de noiembrie, o rachetă sol-aer retezase aripa stângă a unui avion DHL Express la scurt timp după decolarea din Bagdad, toate zborurile comerciale înspre și dinspre oraș fuseseră suspendate. Bob a reușit să obțină un loc într-un zbor al celor de la Air Serv International, unde locurile erau rezervate exclusiv ONG-urilor și altor filantropi notabili. Pilotul *afrikani* fusese antrenat de un fost angajat al companiei de zboruri pe rute fixe a lui Bob (acum defunctă). L-a rezolvat pe Bob pentru șapte sute de dolari, bani cash, făcându-i rost de un loc pentru a pleca din Amman. Bob și șase filantropi cu acte în regulă s-au ridicat de la sol la ora 04.00. El și-a rezemat fruntea de geamul micuț din partea stângă, privind în noapte în timp ce consumau în viteză cele

nouăzeci de minute de zbor. Și-a dat seama că fredona refrenul melodiei „Bombe peste Bagdad“ a celor de la OutKast. Dată fiind afinitatea sa limitată față de muzica de consum, în mintea lui Bob toate cântecele care sunau a hip-hop și rap aparțineau, după știința lui, unei formații de negri numită Two Pack.

*În întunericul îndepărtat al deșertului turnurile sunt învăluite
în negru.
Vaporii petrolului irakian ard ca niște focuri plutitoare
în vârful coșurilor lor împletite în bezna nopții.
În vreme ce puritatea otrăvită a dioxidului de carbon întetește
războiul,
culoarea încărcată chimic suprarealizează abundența
apusurilor.*

În timpul unui astfel de apus, avionul s-a apropiat de Aeroportul Internațional Saddam¹. Tuturor pasagerilor aeronavei de opt locuri li s-a cerut să-și lege strâns centurile de siguranță și să se aștepte la o senzație de cădere în gol, cauzată de aterizarea în spirală, necesară pentru a deruta și pentru a evita orice rachete sol-aer cu detecție termică lansate de rebeli. Pilotul a folosit o tehnică de aterizare în spirală cu înclinație mare. Bob știa că aterizările în spirală fac ravagii printre stomacurile mai turistice. Pe la jumătatea spiralei, două dintre tipele terifiate de la organizațiile umanitare au cedat în fața tensiunii și forței de răsucire și au regurgitat spontan, lansând o vomă care li s-a întors în față ca un bumerang. Bob a oftat în timp ce duhoarea sufocantă inunda cabina. Cu sistemul olfactiv rănit, și-a ținut respirația vreme de cinci minute întregi, până când avionul, parcă alunecând pe ghinturile unei țevi de armă, s-a îndreptat, a aterizat, a

rulat pe pistă, apoi și-a deschis ușa. Bob a ieșit în grabă și a respirat aerul musulman al dimineții proaspete.

Se cazase la hotelul Rose Petal, în afara Zonei Verzi și în spatele propriilor baricade, ziduri de protecție și garduri de sârmă ghimpată, toate ineficiente. Trebuia să se întâlnească cu miniștri și traficanți care erau la comanda lui Ahmed Chalabi, *el jefe* al Congresului Național Irakian. Chalabi, un seducător pion al Statelor Unite și un furnizor de informații false în toate privințele. Chalabi, fugar din Iordania, care scăpase de o acuzație de fraudă ascunzându-se în portbagajul unei mașini și furând pe tot drumul până la Bagdad.

Într-un costum negru de pânză, pantofi de om de afaceri și o cămașă albă călcată, Bob s-a îmbrăcat și a ieșit din hotelul Rose Petal în noaptea întâlnirii planificate. A pornit din contacte, fără cheie, un taxi parcat, dar a rămas fără benzină în drum spre complexul INC din districtul Mansour. A început să meargă pe strada Haifa, unde a dat de un amplasament de artilerie protejat cu saci de nisip și, în același timp, a evaluat țeava de calibrul șaiszeci care ieșea din el. Pe neașteptate, Bob s-a trezit agresat de un grup de soldați mercenari indigeni, înarmați cu kalașnikovuri și Khyber Pass² contrafăcute. „Kurzi în tura de noapte“, s-a gândit el. După ce l-au căutat prin buzunare și la betelie, au găsit un ciocănel cu mâner de lemn, învelit în piele, pe care îl ascunsese într-un toc de umăr. Când au încercat să-l confişte, a refuzat cu fermitate și opunându-se fizic. Ca să evite o escaladare a încăierării, arabii monolingvi și-au contactat prin radio interpretul supus. Atunci au ajuns cei din Noua Guinee și au preluat controlul jurisdicțional.

În privința faptelor nu e loc de interpretări.

FAPT: Guineenii în fuste de iarbă patrulau și protejau amplasamentele corporatiste de pe străzile Bagdadului după campania „Șoc și groază”³ din martie 2003. Și ce mecanism al terorii e mai bun decât acela de-a implanta în aceste ghetouri fantomatice ale nopții arabe nuclee organizate de canibali în fuste de iarbă? Păi, nu?

Aur, cupru, petrol, gaze naturale... Interesele miniere și misiunile de explorare ale corsarilor încrâncenați în Noua Guinee au născut un apetit pentru construirea de facilități paramilitare și de securitate pe insula aceea din Oceania. Modelul indigen a avut în avangardă un antreprenor din tribul local, un barbar pe nume Loodstar (și, în același timp, un renegat care a susținut opresiunea indoneziană). La începutul anilor 1990, Loodstar a înființat Academia Papuașă de Război și Gherilă Urbană și, după atacul din octombrie 2000 asupra unei nave de luptă americane într-un port yemenit, a avut intuiția de a suplimenta strategiile tactice de război și securitate cu programe în arabă și engleză.

Împărțindu-și zilele între antrenamentele de la Academie, agricultura de subzistență și ritualurile arhaice, guineenii au devenit o forță de luat în seamă. Corporațiile care căutau să-și protejeze interesele în Levant la prețuri reduse ignorau firme precum Blackwater și DynCorp și apelau direct la băștinașii din triburile de șerpi și păsări. La începutul anilor 2000, palatul puzzle cu cinci laturi⁴ avea un buget autonom pentru contracte cu entități private⁵ de douăzeci de milioane de dolari pe an. Dolarii erau dirijați fără nici o teamă de consecințe înspre companii care operau fără nici un fel de supraveghere. Angajații lor, de cele mai multe ori niște tipi antâia care făceau treburi periculoase și dificile și, de la fel de

multe ori, niște nenorociți care ar fi trebuit să-și revizuiască drastic comportamentul. O amestecătură de foști soldați hârșiți, specialiști în probleme de securitate și șoferi de camion din orașe mici, care se speteau pentru niște contracte neimpozitate⁶, în vreme ce guvernul distribuia sume generoase acestor companii de ucigași profesioniști, fie ele puse pe golăneală sau pe gologani. Loodstar se încadra în ambele categorii și a semnat rapid niște contracte. Așa a început peregrinarea cu contract a operațiunilor tribale în Irak, cu sulițe în flăcări, fuste de iarbă și picioare goale.

În seara aceea, în corul de pocnete ritmice de *rang-bang* al voleurilor schimbate la periferia Bagdadului între țevile lungi de armă, în ritmul chemărilor la rugăciune ale mai multor moschei și în ocazionalul *okónkolo* rău prevestitor, din culise, al artileriei irascibile, Bob a stat și a ascultat muzica mângâietoare cu noii lui tovarăși de arme, cu membrii tribului, alături de el, în spațiul de birouri înnegrit de explozii și cu un acoperiș făcut fărâme în noaptea anterioară de o mașină-capcană, ce lăsa stelele și luna din Irak să le lumineze ceaiul turcesc, puiul proaspăt tăiat și *tawi*-ul, un fruct roșu original din Noua Guinee.

Relația lui Bob cu oamenii, ca și relația lui cu mâncarea, devenise în general independentă de gustul lui. Își pierduse de mult pofta de diversificare în cazul amândurora. Dar niște oameni ca guineenii ăia aveau ceva anume. Ei, niște inși al căror prim contact cu lumea modernă și sursele ei de corupție avusese loc cu doar o jumătate de secol în urmă, când misionarii deveniseră niște comunicatori ceva mai constructivi cultural cu canibalii. Bob a descoperit la ei o seninătate bazată pe subzistență și o grație a urmăririi

obiectivului. La un moment dat i-a trecut prin minte (glumind în sinea lui) că, dacă nu ar fi avut destulă carne de pui, s-ar fi putut trezi el însuși în meniu. Până când s-a aprins narghileaua și a început să circule de la unul la altul, senzația de apartenență proaspăt descoperită l-a dezarmat social, chiar dacă doar temporar. Așa că a început să le povestească despre relațiile lui ratate cu roșcatele, despre cowboy, despre vecini și nevoi.

Chiar dacă venise la Bagdad având în minte canalizări și fose septice, Bob urma să plece plin de entuziasm, nu ca antreprenor, ci ca proaspăt recrut al unui program ce se potrivea de minune bărbaților solitari din societate. Întâlnirea accidentală din 2003, de pe strada Haifa, cu membrii tribului îl înălțase pe călătorul nostru, prin descoperirea unei spiritualități înrudite, de la rangul de practicant individual al justițiarismului patriotic concret la acela de profesionist atestat cu acte în regulă. Un job nou-nouț pentru Bob!

Dimineața, când s-a trezit pe podeaua de piatră a spațiului de birouri bombardat din Bagdad, Bob a văzut că era murdar ca un coșar și că fusese părăsit de frații lui guineeni, plecați într-o altă misiune înainte de venirea zorilor. A descoperit că îi lăsaseră în pașaport niște coduri de misiuni. Erau cifrele pe care de acum înainte avea să le tasteze pe un telefon de unică folosință de fiecare dată când umbla după un contract. A găsit și ce mai rămăsese în ascunzătoarea lui din șosetă: incredibila sumă de zece dolari americani. Acum trebuia să ajungă cu mașina până în Iordania: o călătorie cu taxiul de paisprezece ore și patru sute de dolari. Cu toate că din când în când avusese succes în afacerile lui mai degrabă variate, abilitățile sale minime de gestionare a banilor îl constrânseseră mereu

să recurgă la tranzacții cu bani gheață. Nu investea și nu lua credite. Când călătorea, adesea era predispus să își subfinanțeze diversele escapade și se trezea că se chinuiește cu disperare să ajungă la o bancă. Murdărit, dar neabătut, a mărșăluit pe șosea până în Saddam City⁷, unde a izbutit până la urmă să găsească un vânzător de telefoane mobile de la care a putut să cumpere zece tele-minute cu cei zece dolari rămași. Și-a sunat PDC⁸-ul cu accent arab cu care avusese de gând să se întâlnească în seara anterioară.

Cum toate băncile de pe bulevardul Baathist erau bombardate, a reușit într-un târziu să facă rost de un împrumut de patru sute de dolari de la bărbatul din complexul lui Chalabi. I-a luat și a tocmit un taxi până în Iordania. Deficitul de combustibil din țara bogată în petrol îi făcea pe taximetriști să petreacă zile întregi la coadă în benzinării. Dar nu și pe Wader, șoferul de taxi îmbrăcat în *abaya* pe care îl nimerise el. În primul rând, indicatorul de benzină al lui Wader clipea mereu, așa că a estima nivelul rezervorului și distanța pe care o mai putea parcurge era pentru Wader un joc de noroc constant și provocator, în care se implica încântat. În loc să lăncezească la cozi lungi, Wader făcea lunga călătorie prin provincia Anbar cumpărând, cu riscuri, pe drum câte un litru de benzină la negru de la contrabandiștii din Fallujah și Ramadi. Bizarul mod al lui Wader de a rula pe drumurile wahhabiste era neliniștitor pentru pasagerul lui alb din zona de război. Dar, spre cinstea lui, Wader cam nimerea pariurile cu benzina. Așa, cu indicatorul pâlpâind intermitent, l-a livrat cu punctualitate pe navetistul din California la avionul ce urma să-l ducă de la Amman.

În urma sa, în State, printre vecinii lui Bob se număra bufanta, bombastica, băgăcioasa de Helen Mayo. În anii de după 2003, în timpul numeroaselor și extinselor lui absențe din Woodview, ea avea să își satisfacă furia suspiciunilor sale băgăcioase insistând să-și plimbe câinele chihuahua, Nicky, pe lângă casa lui Bob și încurajându-l insistent să își facă nevoile pe gazonul lui. Există karma pe lume. Nu poate fi mereu înțeleasă, dar în 2016 avea să dea un spectacol de pomină.

1. Azi, Aeroportul Internațional Bagdad (n.a.).
2. Carabine M4 contrafăcute, construite de armurieri din regiunea tribală semiautonomă dintre Afganistan și Pakistan și vândute pe piața neagră (n.a.).
3. „Șoc și groază“ e un termen asociat în general cu o poreclă menită să consolideze forța viscerală și propagarea charismatică a unei campanii violente pentru a stimula audiențele televiziunilor de acasă. Ca fapt divers și onest, „șoc și groază“ nu este un termen care să atragă jurnaliștii sau un termen inventat de presă cu scopul de a atrage telespectatorii. E un termen militar care desemnează acțiuni de preluare rapidă a controlului. Un termen pentru o acțiune menită să provoace o teroare atât de apocaliptică odată cu primul atac, încât să-l facă pe inamic să cedeze psihic din primul moment, stimulând capitularea lui (n.a.).
4. Pentagonul (n.a.).
5. Asta pe lângă și în afară de serviciile externalizate fără licitație, care ajungeau la miliarde de dolari. KBR-ul celor de la Halliburton etc. (n.a.).
6. În timp ce soldații americani erau retribuiți cu 60.000 de dolari pe an, din care plăteau impozit pe venit, omologii lor privați primeau de la același palat puzzle 100.000 de dolari pe an și erau scutiți de taxe și impozite (n.a.).
7. Redenumit ulterior Sadr City (n.a.).
8. Persoană de contact (n.a.).

STAȚIA PATRU

Programul Scottsdale

În statul american Arizona, Serviciile Scottsdale pentru Vârstnici oferă o gamă variată de oportunități în materie de întreținere fizică, recreere și distracție. Asta și aerul uscat fac din Scottsdale una dintre cele mai remarcabile comunități de pensionari din America.

Există puține lucruri, dincolo de unele coincidențe, care să lege Scottsdale din Arizona de Papua-Noua Guinee. Climatul uscat din Scottsdale e opusul condensului cleios și zăpușitor din Noua Guinee. Cu toate acestea, în atenția structurilor de securitate din Noua Guinee și mai ales a lui Loodstar a intrat faptul că la orizont se întrezărea un contract secret cu implementare internațională. Se numea Programul Scottsdale și această etichetare trimitea atât la orașul Scottsdale propriu-zis, cât și la Programul Phoenix de la începutul anilor 1970, prin care CIA urmărea să nimicească infrastructura militară a Vietcongului din Vietnamul de Sud printr-o serie de asasinate țintite asupra comandanților săi militari.

La Fundația Heritage, originea Programului Scottsdale a fost prezentată ca fiind rezultatul unor studii independente realizate de Rand Corp și McKinsey and Company, la solicitarea firmei de relații publice Rendon Group. Proiectul a fost preluat de NSA¹, care a considerat că, într-o eră a

globalizării, o generație de vârstnici fără un brand recunoscut internațional amenința să rănească mortal progresul omenirii și dezvoltarea pieței. Presiunile exercitate de companiile farmaceutice împotriva respectivului program au fost neutralizate de divizia secretă a EPA², ale cărei studii au stabilit că exterminarea populațiilor cu un nivel ridicat de flatulență³ avea să reducă nivelul de metan din atmosferă, care subția stratul de ozon. Avea să fie o binecuvântare pentru industrie! În termeni atmosferici imobiliari, le-ar fi permis marilor industriași să ocupe nestingheriți zonele de absorbții toxice eliberate de locatarii eliminați. Într-un limbaj mai simplu – o captură de aer, prin care companiile poluante își puteau extinde producția, cu o creștere nulă a impactului asupra mediului înconjurător. Un fel de schimb de conduite de canalizare, prin care emisiile unora sunt înlocuite cu evacuările altora. Fără probleme. Fără mișmașuri. Fără înapoiți. FANTASTIC!

Un comentariu interesant pe această temă: studiile arată că, de fapt, cangurii nu elimină metan și furnizează o carne gustoasă și fibroasă. Și, ca rezultat, în portofoliul curent al omorurilor *per capita*, bătrânii flatulenți și în principal fără un brand recunoscut din Programul Scottsdale erau pe locul al doilea în rândul mamiferelor bipede sacrificate, fiind întrecuți doar de cangurii cu carne dulce.

În ciuda unor cercetări bine gândite, masculul nostru american cu ciocan nu a reușit niciodată să determine cu un grad satisfăcător de certitudine dacă Scottsdale era un program implementat direct de guvern sau era o afacere din umbră. Nu îi e clar dacă în asociația ce forma lanțul ierarhic al Programului Scottsdale era sau nu inclusă și Casa Albă.

Singura lui certitudine concretă e că sarcinile concrete de triaj patriotic sunt responsabilitatea tuturor, iar banii plătitorilor americani de taxe și impozite sunt dați agenților profesioniști în teancuri de bancnote cu valori mici. De două ori pe lună, un Janet-Jet⁴ (avion alb, lonjeron roșu, fără număr pe coadă) vizitează o pistă izolată, aleasă aleatoriu, dintr-un stat roșu⁵, unde agenții clandestini din Scottsdale, fiecare purtând o mască de gorilă care le ascunde identitatea, au fost chemați să îl aștepte. Când scările din aer ajungeau la maimuțe, un funcționar șarmant al confederației cobora, dându-i fiecăruia câte un teanc de bancnote de un dolar, operațiune asemănătoare distribuirii corespondenței pentru militarii din zonele de conflict.

În timp ce alții visează activități ca ale lui Bob, Bob, care le trăiește, doarme un somn fără vise. Nu e o experiență mult diferită, își zice el, de cea cu care se confruntă în propria lor conștiință de la lumina zilei hoardele care îl alienează atât de tare. În pauzele dintre misiuni, își studiază pielea de pe brațe. „Sunt eu cel pe care-l văd? Ale cui brațe sunteți voi?” În momentele acelea de autoanaliză fizică, Bob se simte străin, separat de propriul trup. Părul șaten spre brunet de pe partea exterioară a antebrațului. Pielea fină, lipsită de păr, a părții interioare, unde, ori de câte ori răsare un fir răzleț, îl smulge cu dinții.

Bob primește foarte rar vizitatori, chiar dacă din când în când, după lungi perioade de timp, cineva tot îi mai invadează singurătatea. De obicei, aceste evenimente sunt atribuite de la sine după-amiezilor cu vreme însorită. Poate casa lui Bob, în ciuda micimii comune, dată de singurul ei nivel, apare ca o ciudățenie sau, cumva, ca un soi de sperietoare pentru toți cei

care nu au o înclinație firească spre o stare de spirit solară. Când se aude o bătaie în ușă, aproape de fiecare dată e una timidă.

E o după-amiază târzie, exact într-o astfel de zi, și, chiar după o astfel de bătaie în ușă, Bob o deschide pentru prima dată dinaintea unui bărbat cu o față înfiorătoare, cu textură de carne de hamburger, atât de distrusă de propria istorie de acnee adolescentină, încât adânciturile și ieșiturile ei fac umbre ascuțite în locurile unde lumina i se strecoară pe sub cozorocul șepcii. Bărbatul pare să fie cam de aceeași vârstă cu Bob, dacă nu cumva cu câțiva ani mai vârstnic. Cei doi se privesc cu ochi goi câteva secunde tăcute. Necunoscuți în așteptare, dar parcă anticipând dinții, oscilatoarele, razele violete ale bobinei Tesla. Oare asta, întâlnirea lor din ziua de azi, ar putea fi acel transformator rezonant⁶? Apoi:

— Dă-mi voie să mă prezint. Spurley Cultier. Bob Honey?

Bob dă din cap.

— Te știu după adresă, zice Spurley.

Bob dă iar din cap.

— Pot să intru? întreabă Spurley.

Bob dă din cap a treia oară. Apoi, simțind un impuls întru totul străin istoriei sale personale, îi permite necunoscutului masiv să intre în casă și îl îndrumă timid spre living. Cultier se așază pe scaunul de la capătul mesei, iar Bob se pune în mijlocul canapelei.

— Francez? întreabă el.

— American, zice Cultier. Ce mai faci, Bob?

Bob cugetă, încurcat. Apoi:

— Fac... și dreg. Tu ce faci, domnule Cult-I-E?

— Sunt jurnalist de investigații, Bob.

Când chicotește, Bob scoate de fapt un hohot mut, gutural. Audibil, chiar dacă nu asta îi era intenția.

Spurley întreabă:

— Ți se pare amuzant?

Bob clatină din cap, apoi:

— Deci le pui oamenilor întrebări?

— Da, Bob.

— Și ei îți răspund?

— Uneori îmi răspund, Bob.

— Și le crezi răspunsurile?

— Uneori le cred, Bob.

— Eu nu, zice Bob. Eu nu cred răspunsurile nimănui.

— Pot să cred răspunsurile tale, Bob?

— Nu, domnule. Habar n-am dacă o să-ți spun vreodată adevărul. Uneori mă întreb dacă adevărul nu e cumva mai degrabă obișnuință decât virtute.

— Da, zice Spurley. Exercițiul sincerității are o tonalitate gri.

— Și de ce pui întrebări, domnule Cultier?

— Bună întrebare, Bob. O întrebare dată naibii, Bob. Mă bucur că mi-ai pus întrebarea asta. O să fac un efort și-o să încerc să răspund la ea, Bob. Vecinii tăi, după cum am observat în registrul șerifului, au transmis în ultimii ani la biroul șerifului local câteva, cum să le spun, observații și nedumeriri interesante legate de tine.

Bob dă din cap aproape imperceptibil.

— Erai conștient de asta? întreabă Spurley.

Setul de reacții al lui Bob nu a inclus niciodată uluirea prefăcută.

— Mi-am creat o imagine cam proastă? aruncă el. Hmm, da. Am observat că patrulele de poliție ale departamentului încetinesc când trec prin fața casei mele.

— Vezi că știi, Bob? zice Spurley. Exact asta e. Tu ai zis-o: *imagine*.

— Domnule Cultier, de ce-ți pronunți numele Cult-I-E dacă ești american?

— Cum ai vrea să-l pronunț, Bob?

Bob zice roșind:

— Nu e treaba mea, domnule.

— Dă-mi voie să te întreb, Bob, dacă ai fi dispus să te vizitez din nou – și, te rog, spune-mi Spurley.

Bob se gândește mult și bine. Ceva aparent străvechi și primitiv dinăuntru lui scoate capul afară și asta ar putea însemna un punct de cotitură în existența sa de exilat social. În teoria sistemelor, un lucru mărunț duce la altul. Apa, plantele, fotosinteza și posibilitatea înmuguririi. După teoria echilibrului punctat⁷, e ca și cum se petrece un cutremur și totul se schimbă dintr-odată. Dacă nu ești adaptabil, va avea loc o prăbușire catastrofală a sistemului. Bob începe să sesizeze cum echilibrul punctat se apropie de el și nu va permite o prăbușire catastrofală a sistemului. Din câte se pare, Spurley ar putea fi mijlocul potrivit sosit la momentul potrivit, ceva asemănător concepției geologice conform căreia căutarea de minereuri și combustibili servește ca mijloc pentru un scop precis. E posibil ca Spurley Cultier să se fi materializat sub forma unui catalizator al renașterii ființei lui Bob. Valoare adăugată voluntar algoritmilor noii norme. Pentru început Bob va încerca să se adapteze.

— Poate ne întâlnim altundeva, sugerează Spurley. McDonald's pare un loc bun – ăla de pe Hedgepoint Road?

Bob nu schițează nici un gest.

— Prefer la mine acasă... Spurley.

— Foarte bine, zice Spurley ridicându-se de pe scaunul lui. Să spunem miercuri la patru după-amiază?

— Uneori nu sunt aici, zice Bob, într-un efort onest de a-l avertiza.

— Da, bine, o să vorbim despre asta, răspunde Spurley în timp ce se îndreaptă spre ușă. O să trec miercuri la patru și, dacă ești aici, putem vorbi un pic mai mult.

Bob dă din cap, dar nu se ridică nici o clipă de pe canapea. Spurley iese singur din casă și Bob se uită prin fereastra fixă cum Spurley remarcă Pontiacul din fața garajului și apoi pleacă într-un Prius. Genul tăcut. În următoarele câteva ore, Bob nu va mișca un deget. Dar simte izbituri neobișnuite în inimă și o ușoară accelerare a ritmului respirației.

Pe canapeaua asta, Bob se simte în maximă siguranță, aproape îmbrățișat. Și, în nemișcarea lui, acolo, în ziua aceea, spre seară, îi revin în minte imaginile cu Annie. Ah, fata aia. Fața ei tânără și strălucitoare. Bob a trăit întotdeauna viața ca pe o aspirație spre o platitudine demnă, cu cât mai puține amăgiri posibile. Nu îngăduie nici un fel de reclame. Annie fusese acea unică și scurtă înseninare a vremii, când platitudinea lui a fermecat o fată. Dacă Annie își face reclamă, se gândește Bob, o face fără falsitate. Sau măcar cu mai puțină falsitate decât alții. Și, până la urmă, Bob nu e înclinat să pună sub semnul întrebării acea latură unică a inimii lui reflectate de Annie, raritatea conștientă care devenise ea între timp.

Se întâlniseră într-o zi pe o bancă din parc, în timp ce Bob supraveghea bătrânii jucători de bowling pe iarbă.

— Sal'tare, a spus o voce de catifea.

Doar o privire spre ea, de sus în jos, cum stătea în picioare lângă el în parcul ăla, și Bob a simțit cum i se relaxează încheieturile. Poate că era tânără. Poate că era *prea tânără*. Dar Bob nu și-a pus niciodată problema distincțiilor de genul ăsta. Annie avea alopecie și purta o perucă uluitoare. Bob abia dacă putea să simtă că e păr fals când îl pipăia și nu și-ar fi bătut capul nici dacă ar fi putut. Simplul fapt că își acoperise chelia cu păr blond și nu roșcat îl făcea să iubească acel cap. În fiecare expresie celulară a ei trăia efervescența și avea destul sânge în instalație cât să le dea și altora. Au stat și au vorbit sau, mai bine zis, ea a vorbit. Au avut o scurtă aventură sau, mai bine zis, el a avut. Ce vagin magic, s-a gândit Bob după ce l-a explorat ore în șir. Fără păr, dar magic. Bob nu se considerase niciodată un estetic, dar căuta mult și bine lucruri care ar putea să-l tulbure. Chiar dacă Annie era, în orice sistem de măsură, o splendidă Sheila acvilină, pentru Bob frumusețea era definită tocmai de lipsa tulburării. Povestea începuse chiar în ziua aceea, după ce făcuseră o plimbare spre casa lui din parc. Stăteau tăcuți pe canapeaua lui liniștitoare. Între ei, o privire.

Dispărute au fost hainele și apărută, ușurința lor naturală de a comunica, în care excentricitățile literalmente aterizau, iar tăcerile aveau volume voluminoase. Cum nu fusese niciodată caracterizat de infantilism psihosexual sau de fantezii pedofile, după ce-au făcut sex, a spus:

— Bun vagin. Ar merge mai mult Vietnam.

— Mai mult Vietnam? a întrebat ea. E un pic cam urban, *dulceață*? Ți-ai dori niște junglă?

Bob a dat din cap că da.

— OK, a zis ea. Data viitoare o să-mi pun peruca.

— OK, a zis Bob. La loc comanda.⁸ Mulțumesc. Mulțumesc foarte mult.

— Îți place sexul tantric, Bob Honey?

— Prea multă lectură, a zis cel etichetat „*dulceață*“.

— De acord, a zis Annie.

Și așa a mers în continuare discuția lor, și examinarea lui continuă a corpului ei. Și așa a mers în continuare relația lor, cu întreruperi și reveniri, preț de câteva luni scurte. Până când, inevitabil, ea a plecat și dusă a fost pentru totdeauna, dar nu fără ocazionalul mesaj pe telefon din călătoriile ei sau, dacă nu, o imagine dintr-un album de fotografii select făcute cu telefonul. Cincisprezece poze până acum. Cea mai recentă, un instantaneu nefardat al unei pule negre și groase de plastic, lungă de treizeci de centimetri, un dildo care părea să fi fost aruncat pe trotuarul unui oraș, lângă un jeton de pocher de la cazinou și niște tufe plantate de primărie. A venit cu un mesaj simplu: „Salutări din Las Vegas! Sunt cu fetele!“.

Bob descoperise ceva esențialmente dinainte știut în felul în care chicotea Annie văzând posomoreala și singurătatea lui evidente. În lumea generației ei, pastilele de Adderall și creațiile publicitarilor se întorseseră să-i muște de cur. Bob simțea cum dinspre felinii milenariști fulgerau din toate direcțiile radiațiile stroboscopice ale Instagramului. Senzația de săgeți romane ricoșându-i haotic în interiorul craniului. Cartușele trasoare ale făpturilor umane expuse anonim. Nimeni nu vorbea cu nimeni, iar când o făceau, toți vorbeau

mai mult despre acele săgeți antropomorfe decât despre aerul natural al unui parcurs profund uman. Aerul ăla, viața aia, dată iarăși la o parte fără nici o jenă de o generație hotărâtă să dezinventeze roata iubirii și intenționat indiferentă față de controlul calculelor sau al supravegherii. O grupă de vârstă atât de pierdută în litere și atât de adâncită în sex tranzacțional, încât dădeau cu toții impresia că nu prea fac diferența între un orgasm veritabil și unul mimat. Așa de repede putea să termine Annie, încât el încerca să se gândească la banane de ciocolată, vată de zahăr și locomotive pufăind ca să alunge conștientizarea detașării ei și, poate, să întârzie propria ejaculare, cu speranța că o va face pe a ei într-un tot reală și provocator de umană. Doar că fără prea mult succes.

De fiecare dată când simțea aceste coliziuni între incub și sucub, ieșea cu pumnii din proletariat cu scopul precis de a insera coduri secrete, reușind astfel să se relaxeze grație misiunilor Scottsdale, ferindu-se de ambuscadele unor nevinovați rătăciți, evitând asalturile în vogă ale vicinților pe Viagra asupra vaginelor virtuale sau, mai rău, alunecarea pasivă în distracții prozaice. În schimb, îi bubuia pe bătrâni pe unde apuca. PAC, gata cu el! Ciocanul lui Bob își spunea cuvântul. Bob știa care îi e destinul.

Îl învățase bine, cu zâmbetul ei, cu ochii ei azurii, cu micile gânduri pe care le gândea despre el atunci când le gândea. Ahh, fata aia și strălucirea dintre picioarele ei... Cum îi dădea ea lecții despre mișcarea ei progresivă, a ei și a contemporanilor ei. Un impuls cultural la fel de incontestabil ca gravitația. La fel de irefutabil ca inversiunea generațională a competențelor umane pe care atât de bine o întruchipa ea.

Împotriva propriei voințe, Bob se trezise, în ciuda tuturor argumentelor, că așteaptă lucruri care deja se întâmplaseră, lăsându-l să se confrunte cu cea mai dură perspectivă: aceea de a fi silit să renunțe la singurul lucru pe care și-l dorea cu adevărat. Tânjise să îi spună toate secretele lui, dar, în schimb, devenise el însuși unul dintre ele.

Recunoștea un potențial vis irealizabil mai bine ca majoritatea oamenilor. Ea nu-i dăduse niciodată speranțe deșarte și, desigur, maturitatea lui, datorată anilor telurici de singurătate, îi conferise un avans imens în privința sentimentelor lui față de ea, deci nu se așteptase niciodată ca ea să îl prindă singură din urmă. Avea o mână din prezent în trecutul lui. Își imagina asta des, încurajându-se, mâna ei într-a lui... ca imaginea ei omniprezentă, cu acele albăstrele adânci, atotcunoscătoare, făcându-i un semn ușor de undeva din față.

Atunci, ultima dată, o lăsase la terminalul de plecări. Apoi avionul și-a turat motoarele, roțile s-au desprins de pământ, iar atmosfera lumii lui a devenit gazda unei noi versiuni de aer, din care lipsea dulceața respirației ei. Numai că, din fericire, lipseau și săgețile postadolescentine care ricoșau la altitudini joase. Se împăca la gândul că zâmbetul ei, ca scutul raiului, o va face să rămână apărută, caldă și... sălbatică.

[1.](#) National Security Agency – Agenția de Securitate Națională a Statelor Unite.

[2.](#) Environmental Protection Agency – Agenția de Protecție a Mediului.

[3.](#) Bătrânii (n.a.).

[4.](#) Janet e *de facto* numele unei mici flote de avioane guvernamentale. Se spune că Janet este un acronim pentru Just Another Non-Existent Terminal, „Încă un terminal inexistent” (n.a.).

[5.](#) Statele „roșii” sunt statele în care administrația este deținută de Partidul Republican, în timp ce statele „albastre” sunt cele controlate politic și administrativ de Partidul Democrat.

6. Cuplaj inductiv sau cuplaj sincron cu fază magnetică. Cel mai simplu cuplaj inductiv rezonant constă dintr-o bobină de antrenare pe partea primară și un circuit rezonant pe partea secundară (frecvență de rezonanță paralelă).
7. Teorie din biologie ce susține că, din momentul în care o specie apare în registrul fosil, ea devine stabilă, fără a mai suferi mari schimbări evolutive: stază (n.a.).
8. Expresie militară standard care înseamnă literal „Reveniți la poziția anterioară“ (n.a.).

STAȚIA CINCI

Pula mare

Au trecut câteva zile de la vizita lui Spurley Cultier. Bob se trezește că stă în picioare lângă calendarul de perete din bucătăria lui, holbându-se buimac la zile. Vede că e marți. Ora patru după-amiază. În ziua următoare, Spurley Cultier avea de gând să-i facă o a doua vizită în jurul orei ăsteia. Bob își notase în calendar. Se duce spre frigider, îl deschide, scoate un pachet proaspăt de hotdogi, iese din casă, se urcă în Pontiacul lui, lovește zarurile agățate de oglindă și o ia din loc. Asta va fi o misiune de tip medicinal. Ceea ce e absurd pentru un bărbat poate fi substitutul alinării pentru altul. Bob e într-adevăr un bărbat cu fibră morală și totuși asta nu îl împiedică să se închine la altarul pledoariei lui Emerson „consecvența prostească este sperietoarea minților mici”¹. Câtă aroganță agresivă, își zice Bob, la bărbatul și femeia cărora le lipsește voința de a se adapta sau a face compromisuri pentru a servi binele comun. Se gândește la chestiuni politice. La dreapta, la stânga și la greșelile lor comune. La lipsa cinică de substanță a rigidității lor reciproce. Pentru Bob, unu plus unu încă fac doi.

Spune lucrurile așa cum le simte.

Stângiștii, crede el, se consideră idealiști și intelectuali. Astfel, renunță să ia în calcul și o „dreaptă”, fie că e vorba de jocuri de noroc, de lăcomie sau pragmatism. În cazul ambelor

părți, această renunțare nu contribuie cu nimic la un rezultat, fie el real sau ideal.

„Ce funcționează“ (fie ca întrebare, fie ca soluție) reprezintă pentru Bob scopul esențial și final. În seara asta e rândul lui să pună în aplicare ceea ce predică propria conștiință și să descopere un loc care să confere valoare unor obiecte sexuale artificiale, cu care se joacă o tabără ce nu este a lui. Va crea un ritual în jurul lor. Dansând în fața demonilor, sfidându-le amenințarea.

Rezultatele, își zice Bob, sunt religia unei minți active. La fel ca Tesla stând în picioare între bobinele lui, el va fi un pol de energie universală. „Moral-moral, rupi la coral!“, comentează el în fața unor critici nevăzuți. Îngrijorarea privind emisiile de carbon a jucat rolul ei în îndepărtarea lui Bob de magnificența focului și apropierea de ostilitatea ciocanului. Din ce în ce mai conștient de amprenta lui de carbon, a început să calculeze numărul de g/km^2 al incendiilor și exploziilor pe care le pregătea pentru bătrâni și pentru alte lucruri, impunându-și o restricționare responsabilă social a cotei de emisii.

Cu cronică fotografică a lui Annie din Vegas derulându-i-se în minte, Bob conduce prin deșertul Mojave, căutând absolut toate intimitățile inanimatelor. Din cele cincisprezece stații ale iubirii, el va începe cu pula aceea mare și neagră, dildoul aruncat pe stradă cu luni de zile în urmă. Odată informația capturată, planul intern de acțiune ulterioară al lui Bob scoate la iveală rezerva de protocoale personale și de directive de acțiune pentru operațiunea următoare. Se dedublase de mult sub forma unui agent de conformitate propriu. Înarmat cu

crenvurști Oscar Mayer, lumânări albe de tort și un cuțit X-Acto, e la vânătoare în Vegas de doar trei ore când îl adulmecă sub un gard viu, folosindu-se de fotografia lui Annie cu trotuarul ca mijloc de orientare. Își scoate una din șosete, pe care o folosește ca mănușă, și ridică obiectul mare și negru. Apoi merge cu mașina patruzeci de kilometri, până în rezervația amerindiană Moapa, pentru a-și comemora descoperirea cu o ceremonie.

La miezul nopții, în rezervație, Bob e năpădit de animism în mijlocul unor spirale de deșert și stele ce-l înconjoară. Sapă o gaură în pământ și înfige în ea baza penisului de cauciuc. Folosind cuțitul X-Acto, face o gaură mică pentru pipi în capul ca un titirez sferic, apoi inserează în gaura de pipi o lumânare albă, o aprinde și îi ajustează puțin direcția spre Steaua Polară. O răbufnire scânteietoare de flăcări și fum, provocată de degradarea siliconului, începe să se întindă din partea inferioară a pulei de plastic, creând niște mâini de foc care par să se întindă spre fața lui Bob și să încerce s-o tragă spre flăcără. Mădularul arde repede și înfierbântat în timp ce Bob ascultă ecouri din Emerson ce amnistiază ozonul. Nici n-a apucat să scoată primul crenvurst din pachet, darămite să-l mai gătească, și toată sula s-a și topit cu un lasciv „De ce eu?” al Vrăjitoarei Rele, devenind, din puță, o bălтуță. E nevoie de noi protocoale. Învins, Bob se uită în sus și începe să cânte: „Ooo, aș vrea să fiu un crenvurst Oscar Mayer, asta aș vrea să fiu, măcar de-aș fi... căci, dac-aș fi un crenvurst Oscar Mayer, atuncea toată lumea m-ar iubi...”

BRANDUL E FIINȚA!

Odată terminată treaba în deșert, o întoarcere la casa lui și la iarba verde de acasă, proaspăt tăiată. Afacerile din

străinătate ale lui Bob făceau ca peluza lui din Woodview să aibă în general un aspect buruienos, neintenționat neîngrijit. Și-a amintit un incident din decembrie 2003, când a ajuns acasă pe la miezul nopții după o călătorie în străinătate și a găsit un avertisment de la administrația locală, care îl amenința cu amenzi. După ce a cules rahatul lăsat de știm noi cine, s-a dus direct la magazia lui de scule și a scos mașina de tuns iarba cu demaror Briggs and Stratton din 1966. A deblocat maneta demarorului și a savurat sfârâiturile rotative în timp ce trăgea de ea. Apoi, când a apăsă butonul electric de pornire, motorul a bârâit și a tușit până ce a pornit.

Mai tânărul Bob făcea cu plăcere treburile casei și de nici una nu se bucura mai mult decât de misiunea mecanizată îndeplinită cu mașina de tuns iarba. Era mereu meticulos când tăia fâșiile de iarbă. Nu exista îngrijitor mai bun decât el în toată San Joaquin Valley. Tunzând iarba, Bob putea fi stăpânul propriului domeniu și nici un domeniu nu trăia vreodată un moment mai bun decât atunci când în aer mirosea a iarbă proaspăt tăiată. În astfel de ocazii, Bob savura splendoarea concentrării lui, ușurată de urmărirea marginilor umbrite de felinarele de pe stradă când prindeau nivelurile aliniate și luminescente cu fâșiile unde tăiasse iarba și cele unde urma să o taie. Mai târziu, odată mașina pusă iar bine în magazia de scule, Bob făcea duș și se culca. Deschidea televizorul și vedea un vârtej de știri: reportajele americane din Orientul Mijlociu.

În bătălia din creierul lui Bob, canalele media creau un haos al suprasolicitării. Un asalt marketizat și manipulat asupra memoriei. Asta făceau și cărțile de istorie. Toți moștenitorii lui Herodot³. Lumea occidentală dezvoltată,

considerată atât de plină de trufie și de posibilități, de cele mai multe ori omoară lucrurile frumoase din inimile oamenilor. Pentru el, trufia era o plăcere mai potrivită orientalilor și țăranilor decât occidentalilor, care ajunseseră să separe atât de firesc dragostea de infinit și în același timp se agățau permanent, cu lașitate, de temătoarele truflii și prejudecăți născocite din vremurile de odinioară. Cum e posibil ca un american alb să calculeze impactul pozitiv sau negativ asupra chestiunilor orientale? Fie susții pasiv medievalismul și sărăcia intelectuală, fie – în cel mai bun caz – te înclini în fața guvernelor moderate care le tolerează pe amândouă cu măsură. Singura opțiune rămasă: intervenția. În leagănul civilizației nu a părut să existe prea mult spațiu de manevră, iar acum simțurile noastre pornesc sistematic de la presupuziția sălbăticiei. Așadar, orientalismul⁴ este, cel mai probabil, o temă analizată cel mai bine de orientali.

În astfel de cazuri, Bob se silea să închidă televizorul și ochii. În general, insomnia reușea să-i înfrângă voința. Nu trebuia să strice niciodată, absolut niciodată, o stare zen creată de tunsul ierbii. Nu trebuia să-și mai lase niciodată, absolut niciodată, creierul flagelat de joaca stupidă cu televizorul. Dar o făcuse, iar tihna lui solidă dispăruse. Se evaporase. Pentru a aplatiza situația, încerca să se gândească la problema lui cu somnul ca la una comparabilă cu o situație familiară: ziua pretindea acțiuni concrete din partea celor mai mulți oameni care munceau. Dar *de facto* tocmai în satisfacția izolării consensuale oferite de noapte Bob se simțea cel mai tare o parte a elitei lăudăroase a preaputernicilor lumii. În orele acelea petrecute complet treaz, o amânare. Nu trebuia să-și facă griji din pricina trepidațiilor transmise până la el de

dubița de înghețată a fostei sale soții și de scurgerea plictisitoare a supei reci de pizdă. Minte lui se putea elibera de toată angoasa și de întreg ecoul emoției ca să se dedice invocării unei fete superbe. Asta chiar înainte de apariția unei Annie concrete în orbita lui...

Această față minunată stătea în fața lui, goală, pe un scaun. Nu își expunea sânii. Părea să nu își expună nimic. Frumusețea îi era independentă de față și corpul ei încântătoare și nu exista în ea nici nevoia vanitoasă de a-și amplifica sau chestiona strălucirea. Ieșea înotând din ochii săi, cu uluire, fantezie și profunzime a coeficientului de amuzament. Scepticismul fetei față de convențiile morale – extrem de complex.

În seara din amintire, cea a tunderii gazonului noaptea târziu, chiar când a simțit că îl ia somnul, a auzit un vehicul apropiindu-se de fereastra dormitorului său la 3.20, urmat de reflexiile unor lumini roșii și albastre pâlpâind printre jaluzele. A ascultat, a auzit cârâitul înfundat al unei stații de poliție. Cârâitul întrerupt, urmat de „Aici e liniște“ și de plecarea mașinii. Într-un târziu, sunetele tot mai stinse capitulează în fața simfoniei prelungi de liniște a peluzei sale tunse superb.

Aia nu fusese o noapte menită somnului, cam la fel ca navigarea nocturnă din noaptea asta de la o pulă mare arzând în deșert, în haine mirosind a silicon ars. Până în zori ajunge acasă. Sosit în Woodview, mai are o ultimă sarcină de dus la bun sfârșit.

După ce parchează Pontiacul și închide ușa garajului în urma lui, se duce la seiful de arme. Îl deschide și numără o

mie de bancnote de un dolar dintr-un teanc înalt dinăuntru. Încuie iar seiful și se întoarce în dormitor, unde, în dezordinea din sertarul lui de lângă pat, găsește un plic gol. Cu mânușile de latex pe mâini, introduce mia de dolari în plic, apoi se duce în bucătărie, unde trece un burete umed de lângă chiuvetă peste fâșia de lipici a plicului, îl sigilează, îl timbrează în același fel și îl trimite filialei din Woodview a ASPCA⁵. Își strecoară picioarele în mocasinii Wallabee, se duce până la cutia lui poștală, pune plicul înăuntru și ridică stegulețul de metal pentru a semnala că are ceva de expediat. Soarele răsare într-o nouă zi. Întors în casă, pune un CD și se prăbușește pe pat. Phil Ochs cântă:

*I cried when they shot Medgar Evers
Tears ran down my spine
I cried when they shot Mr. Kennedy
as though I'd lost a father of mine
But Malcolm X got what was coming
He got what he asked for this time
So love me, love me, love me, I'm a liberal.*⁶

- ¹. Citat din eseul „Self-Reliance“ al poetului și eseistului american Ralph Waldo Emerson (1803-1882), liderul mișcării artistice transcendentaliste.
- ². Grame pe kilometru (n.a.).
- ³. Părintele istoricilor greci, supranumit Părintele Minciunilor (n.a.).
- ⁴. Orientalismul este modul depreciativ în care Vestul vorbește despre estici, adică despre popoarele din Asia, Africa de Nord și Orientul Mijlociu (n.a.).
- ⁵. American Society for the Prevention of Cruelty to Animals – Societatea Americană pentru Prevenirea Cruzimii împotriva Animalelor.
- ⁶. „Am plâns când l-au împușcat pe Medgar Evers, / Lacrimile mi s-au scurs pe spinare, / Am plâns când l-au împușcat pe Kennedy / De parc-aș fi rămas fără tatăl meu cel tare, / Dar Malcolm X a primit ce-a meritat, / Exact ce merita a încasat, / Așa că iubește-mă, iubește-mă, iubește-mă, sunt liberal.“ Versurile sunt preluate din melodia „Love Me I'm a Liberal“ a lui Phil Ochs (1940-1976), cântăreț și compozitor american, faimos pentru cântecele sale cu mesaje sociale și antirăzboinice.

STAȚIA ȘASE

Un portret al entropiei

— Văd că ești neras, Bob. Pari un pic obosit. Cam încercănat. Pot să te-ntreb cum ai ajuns așa?

Spurley Cultier stă din nou în livingul lui Bob, pe scaunul de la capătul mesei, cu Bob în mijlocul canapelei. Lui Bob începe să i se pară ceva dubios la Cultier. Poate bătrânul Spurley e spion. Bob se gândea destul de des cât de sistematic le lipsesc informațiile serviciilor de informații. Scriau „amândoi“ cu 2 și spuneau că e un cifru. Îi vine în minte că nu există nimic secret la un om care are o colecție de cuțite (toți par să aibă colecții de cuțite exotice).

Bob se interesează:

— Cuțite?

— Cuțite?? întreabă Spurley.

— O colecție de cuțite. Ai așa ceva?

Zâmbetul lui Spurley devine de veveriță.

— Sunt jurnalist de investigații, Bob.

— Așa e, zice Bob, pui întrebări. Eu cred că, dacă politicienilor li se pun întrebări, ele ar trebui să facă referire la orice fel de acte de cruzime împotriva animalelor din tinerețea lor. Problema e că...

— Ar minți? se bagă Spurley.

— Asta mi se pare mie problema, zice Bob și își cere voie să meargă până în bucătărie, unde își toarnă un pahar cu apă și adaugă în el o cireasă din *maraschino*.

Din locul unde stă, vede că Spurley și-a pus o pereche de ochelari și face niște însemnări cu un creion HB într-un carnetel. Bob consideră ochelarii o invenție remarcabilă. E o minune că oamenii pot purta pe față ceva care să le provoace atât de puțin disconfort și să le distragă atât de nesemnificativ atenția. Bob face un mic ocol prin propriul creier, apoi îi strigă lui Spurley:

— Apă cu o cireasă din *maraschino*?

Spurley încuviințează fără a întoarce capul. Bob îi umple un pahar și aruncă o cireasă în el.

— Dacă nu te deranjează, Bob, zice Spurley, hai să discutăm câteva lucruri cunoscute. Știi tu, cunoscute de cunosători. În ultima vreme am devenit foarte interesat de persoana ta.

Bob dă din cap.

— Se pare că ai petrecut ceva timp în Orientul Mijlociu. Când a fost asta? Cu doar câteva săptămâni înainte să-l înhațe pe Saddam? Al naibii moment ți-ai ales și tu să mergi în Irak, Bob.

— Călătorie legată de fosele septice, zice Bob. Honey, Inc.

— Honey, Inc.? întreabă Spurley.

— Da, zice Bob. Cu „c“. Inc. – Incorporated.

Spurley notează ceva pe hârtie.

— Mi se pare că de-acum ajungem la miezul din gogoasă, Bob.

— Ți-e foame? întreabă Bob.

— Miezul din gogoasă. Miezul din gogoasă. Îmi povestești despre afacerile tale.

— Sunt afacerile mele.

— Înțeleg că tu așa simți, Bob. Dar cu atât de multe reclamații... o știi pe Helen Mayo – vecina ta?

— Îi știi planul casei și știi că în anii 1960 frica ei de OSN¹uri a făcut-o să fugă dintr-o comunitate care trăia pe o plajă.

— Planul casei?

— Da. Fac plimbări și am ureche bună.

— Așa faci, Bob? Ai ureche bună, ă?

— Da, așa cred. Fac plimbări și în plimbările mele trec destul de des pe lângă casa ei. Știi, are un câine mic care latră mult. Un chihuahua. În decursul anilor, am ajuns să presupun cam cum sunt legate scările de coridoarele care leagă camerele în față și în spate. Distanțele de la podea la tavan. Ecourile lătraturilor de chihuahua ricoșează din faianța băii. Tot acest cumul de ecouri și toate aceste niveluri de sunet îmi conturează imagini în cap.

— Fascinant, Bob, zice Spurley.

— E ceva ce am descoperit că știi să fac, atâta tot.

— Țsta da talent, Bob.

— Mmm, murmură Bob.

— Mmm, hmm, murmură Spurley. Și ce faci cu imaginile astea compuse din sunete?

— Fac și dreg, bănuiesc. E chestia la care mă pricep de când eram copil.

— Ahh.

Bob dă din cap și își mută privirea, timp în care Spurley face o pauză netăinuită și scrie câteva notițe. Înăuntrul lui Bob, scârțâitul cărbunelui din creionul lui Spurley pe hârtie stimulează sinergii în subcortexul extrastriat din creierul lui de mamifer. Augmentarea auditivă a sistemelor realității

reproduce cuvinte cu vibrații vizuale în spatele retinei sale. Scârțâit cu scârțâit, literă cu literă, cuvânt cu cuvânt, cinematograful intern al lui Bob proiectează luările superficiale în balon pe care le scrie Spurley:

P-r-e-t-i-n-d-e... c-ă a-r-e a-b-i-l-i-t-ă-ț-i n-a-r-c-i-s-i-s-t s-u-p-r-a-n-a-t-u-r-a-l-e. C-h-i-a-r c-r-e-d-e f-r-a-i-e-r-u-l ă-s-t-a c-ă u-n c-h-i-h-u-a-h-u-a p-o-a-t-e s-ă l-a-t-r-e p-l-a-n-u-r-i-l-e u-n-o-r c-a-s-e? C-h-i-a-r c-r-e-d-e- c-ă î-l f-r-a-i-e-r-e-ș-t-e p-e b-ă-t-r-â-n-u-l S-p-u-r-l-e-y? Î-N-C-E-A-R-C-Ă S-Ă Î-M-I S-P-U-N-Ă C-Ă E A-U-T-I-S-T?

Apoi Spurley vorbește.

— Știi că îți cam ține casa sub observație. Zice că pleci la tot felul de ore ciudate și uneori pentru perioade lungi de timp.

În timp ce luminile se aprind, iar ieșirile din sală se deschid, cerebelul lui Bob anulează cinematograful și revine în lume.

— Ai zis ceva? Întreabă el.

— Te întrebam despre observația lui Helen Mayo cum că pleci destul de des de-acasă pentru lungi perioade de timp.

— Hmmm. Mayo... Spurley, casa mea are nevoie de aerisire. Uneori un loc devine stătut dacă în el stă prea mult timp corpul unui bărbat.

— Corpul unui bărbat, Bob? Corpul unui bărbat? Așa mai merge.

Spurley așteaptă ca Bob să cedeze.

Dar el zice calm:

— Da, Spurley. Corpul unui bărbat. Al meu. Uneori casa are nevoie de spațiu.

Dezamăgirea lui Spurley e evidentă.

După o inspirație adâncă, își continuă întrebările:

— Poate ții cumva un jurnal, Bob?

El dă din cap că nu.

— Poate ții unul pe undeva, hă, Bob?

— Scrii lucruri drăguțe despre oameni, Spurley? Sau scrii lucruri urâte?

Spurley pare prins cu garda jos de întrebarea asta. În timp ce caută un răspuns inteligent, Bob îi întrerupe tăcerea.

— Nu mă distrez, Spurley. Casa și cu mine avem nevoie de un pic de spațiu.

Șovăitor, Spurley își dă seama că întinsese coarda destul de mult pentru o singură zi.

— Înțeleg, Bob. Omul trebuie să stea doar atât cât e bine-venit.

— Mulțumesc, Spurley, zice Bob.

— Cu plăcere, Bob. O să te mai caut eu.

Spurley dă pe gât paharul de apă, lăsând cireașa pe fund.

— Îți las ție cireașa, Bob. Poate ai nevoie de ea.

Bob dă din cap. Spurley iese pe ușă, studiază Pontiacul și pleacă în tăcere cu Priusul lui.

Mobilul lui Bob începe dintr-odată să sune cu tonul lui de apel.

*Raindrops are falling on my head
And just like the guy whose feet are too big for his bed
Nothing seems to fit...²*

Scoate telefonul din buzunarul de la spate și răspunde. Trei bipuri de la celălalt capăt. Bob răspunde tastând un cod de trei cifre. Două bipuri, urmate de un alt cod de patru cifre. Pe ecranul telefonului său: „Căminul de bătrâni Thousand Oaks, Gallavant Road 205, Thousand Oaks 96789“.

Bob intră în garaj, încuie de două ori ușile dinspre interior, deschide seiful, scoate din recipientul cu apă ciocanul, greu de la umezeală. Îl usucă cu prosopul, îl pune în toc, închide seiful și intră din nou în casă. Se cacă, face duș, se bărbierește, își trage pe el niște pantaloni crem, o cămașă spălată și călcată și o pereche veche de mocasini Wallabee. Când mocasinul apasă pe accelerația Pontiacului, Pontiacul își fixează traseul spre o latură îndepărtată a megalopolisului extins Woodview, Thousand Oaks.

În sala comună a căminului de bătrâni Thousand Oaks, Minunatul Club de Aerobic de Miercuri e coordonat de o femeie de șaptezeci și opt de ani, înaltă de un metru șaizeci, într-un tutu de balerină, cu ciorapi verzi și pantofi sport. Bob îi vede clar prin lunetă din ascunzișul lui, sub un stejar așezat între terenul de golf și gazonul de crochet. Pentru Bob e ceva obișnuit ca în faza de observație să mediteze la procesul de selecție întreprins de companie. În cazul ăsta, aerobicul e cu siguranță el însuși un brand, iar acel tutu al *antrenoarei* ar putea foarte bine să o asocieze cu brandul menționat. Dar Bob își petrecuse destul timp, de fapt mii de ore, studiind animații cu pendule duble³ și știe că, în aspirația lor de a-și apropria exercițiile de gimnastică aerobă, ei nu fac altceva decât să aglomereze și mai tare lumea cu fizica haosului.

Asta-i problema cu brandurile și frumusețea. Nu pot fi apropiate aleatoriu. Necesită șlefuire continuă și se bazează pe un sistem de evaluare ce le oferă celor care nu se abat de la el un fraudulos sentiment de confort. Dacă acolo, în Thousand Oaks, exista un tipar de psihologie comună împărtășit de locatari, el era unul aleatoriu, guvernat de o stimulare a

sistemelor lor circulatorii decrepite, într-un efort de a-și prelungi propriile vieți și desfătări inutile. Jalnic, își zice Bob. Tărăgănări tipice amânării hedoniste. Stinghere și deranjante.

Rujul roșu nu are ce căuta în aerobic. Și nici, la șaizeci de centimetri de talia tutuului, buzele ei încrețite, rujate, fața ei cu pete pigmentate de la soare, ochii mici, licărind mult prea veseli. Știe cum se vede pe sine. O bunicuță țac-pac, își zice el. Am și eu un pac pentru ea.

Când cursul se termină, Bob părăsește locul în Pontiacul lui și găsește un magazin mic, unde vânzătorul face sandviciuri din pâine veche de o zi. Cere ca pâinea să fie prăjită, șunca și salata să fie crocante, să pună o felie de roșie și multă maioneză, pentru a anula efectul acid al roșiei.

După ce iese din magazin, Bob stă într-o luminescență filtrată, reflectată de lumina purpurie a sfârșitului de zi, și privește apusul roșu-sângeriu dinăuntru capsulei Pontiacului. Se mută pe bancheta din spate, apoi se strecoară într-o uniformă de îngrijitor, cu ciocanul în tocul de la subsuoară. Când se lasă noaptea, portiera din spate a Pontiacului se deschide încet. Pas cu pas, Bob străbate jumătatea de kilometru până la căminul de bătrâni. Pe drum culege absent dopuri de sticle aruncate pe jos, învârtindu-le ca un povestitor, rostogolindu-le printre degete înainte de a le face să zboare cu un zvâcnet rapid din degetul mare. Găsește și mucuri de țigară, și resturi de jointuri. Mirosul de fum în umiditatea aerului nocturn. Îi învie amintiri din trecut, din zilele acelea cu parcul de rulote, cu Cowboy și Jemima, și reminiscențe exuberante ale drumurilor cu bicicleta lui roșie Schwinn după ce bombarda râul. Era o senzație plăcută – una nostalgică.

Cu tutuul lăsat pe noptieră, antrenarea de aerobic se unge cu cremă Nivea pe fața spălată. Ochii ei din ce în ce mai slăbiți, incapabili să observe bălțuțele de cremă albă, neabsorbită, ce rămân ascunse în adânciturile și ridurile pielii distruse de soare și bătrânețe. Portretul entropiei pictat de Dumnezeu. Își pune cămașa de noapte, se vâără în patul ei mic, ca de copil, și se lasă în voia somnului, ca să viseze picoli cubanezi.

Îngrijitorul îi face o vizită. PAC, gata cu ea!

Întorcându-se la Pontiac, Bob pune un CD, zarurile agățate la oglindă se întorc clătinându-se spre Woodview, în timp ce vocea lui Phil Ochs cântă: „*I am the masculine American man. I kill therefore I am*“⁴.

¹. Obiecte scufundate neidentificate (n.a.).

². „Stropi de ploaie îmi cad pe cap / Și, exact ca tipului cu picioare prea mari ca să-i încapă în pat, / Parcă nimic nu mi se potrivește...“, versurile de început ale melodiei „Raindrops Keep Fallin’ on My Head“, compusă de Burt Bacharach și Hal David și interpretată de B.J. Thomas. A fost folosită pentru coloana sonoră a westernului *Butch Cassidy și Sundance Kid* din 1969 și a obținut premiul Oscar pentru cea mai bună melodie originală.

³. Sistem fizic ce prezintă un comportament dinamic intens și o acută lipsă de sensibilitate față de condițiile inițiale (n.a.).

⁴. „Eu sunt bărbatul american masculinist. Ucid, deci exist“. Versurile sunt preluate din melodia lui Phil Ochs „I Kill Therefore I Am“.

STAȚIA ȘAPTE

Pivnițe sexuale

„Traumatism cranio-cerebral“, titrează ziarul care lovește dimineata treptele din fața ușii lui Bob. Bob e trezit de pocnetul livrării și, în fața lui, un muc întărit flutură în nara ei ca aripa unui colibri. Mirosul respirației ei de dimineață, mult prea uman, viciat și cu placă bacteriană. În universul canin doar câinii de talie mică pot imita un astfel de monstru. Chiar așa, câinii de talie mică, ei sunt în stare să aibă răsuflarea atât de puturoasă. Câinii de talie mare nu prea, în cel mai rău caz, ei pot expira mirosul fermentat al pâinii vechi. Din punctul ăsta de vedere sunt previzibili. Nu trăiesc nici un haos tragic. Lui Bob îi stârnesc înduioșarea și admirația în special lupii, cu mersul și monogamia lor. În adâncul lui știe că e un hibrid. Nu un „dulău“, dar, da, un câine. Un animal de casă cu sânge de lup. E nevoie de o cățea cu adevărat specială ca să-i câștige loialitatea. Descoperise partea lui cea mai bună și o oferise câtorva, cel mai des unor femei mai plinuțe și roșcate. Chiar și așa, a fost mușcat de gât de fiecare dată și e de părere că epitetul „cățea“ este mult prea măgulitor pentru orice ființe lipsite de credibilitate canină. Pe astea le consideră doar niște suflete urâte, fără generozitate¹. Femei care trăgeau cu priză directă², folosindu-ți gloanțele cele mai bune și aruncându-le tuburile golite pe trotuar. Arse de praful de pușcă, golite și cu

capsule consumate. Rezervele ar trebui să fie materiale. Nu sunt nici rezervă, nici material, își zice Bob și se gândește iar la fututa aia de roșcată grasă a cărei fantomă încă îi bântuie curvește patul.

Mucul continuă chestia aia de aripi de colibri până când lui Bob aproape că i se face rău. Chiar dacă visează asasinate când aude sintagme ca „timp pentru mine“ și „adevărul meu“, cu siguranță nu simte nici o obligație de a se pângări prin conversație sau de a se complăce în studiul neîntrerupt al unei fețe frumoase doar după standardul simetriei matematice. Se extrage în liniște din patul lui izoterm emoțional și se târâie gol până la baie. Acolo, așezat pe veceul standard, își lasă imaginația să zburde și să descopere fețe străvechi în modelele de pe peretele de marmură. În orice zi, poate în funcție de scânteierile sinapselor sau de nivelul luminii reflectate, poți să vezi în marmură infinite materializări de fețe. Fețe bântuite, garguie, fețe înțelepte și emotive. Marmura, la fel ca roca sedimentară, are în ea mai multe adevăruri decât orice om. Și, omule, ce bine știe Bob asta.

Înainte de a face o plimbare matinală, dă un scurt ocol prin garaj, unde recalibrează contorul kilometrajului de la Pontiac, scăzând kilometrii acumulați până la / de la Thousand Oaks, dus-întors. După ce-și încheie treaba, pășește peste ziarul de dimineață ca să-și facă plimbarea obișnuită. Când mocasinii Wallabee ating asfaltul de pe Sweet Dog Lane, al șaselea simț pe care Bob îl are pentru ascunzișurile urbane de amatori³ și lătratul distinct al unui chihuahua îi atrag atenția asupra ferestrei de la etaj a unei case învecinate. Acolo o reperează pe Helen Mayo, care îl urmărește din dosul jaluzelei unei ferestre

de la etaj. Se oprește locului și apoi se uită fix la jaluzele preț de unul... apoi două... apoi trei minute întregi. Într-un târziu, jaluzeaua e dată la o parte. Helen Mayo decide să se implice într-o înfruntare a privirilor cu Bob. Se uită aspru unul la altul. El, pentru că reflexia soarelui e orbitoare. Ea, cu suspiciune și acreală. Amândoi, inconștienți de zgomotul unui elicopter în pericol, care se prăbușește în autorotație inversă. Deodată, elicopterul cade cu toată greutatea din cer, prăvălindu-se peste acoperișul lui Helen, o rade pe Helen de pe fața pământului și se transformă într-un ghem de foc înfiorător. Chihuahua lui Helen, pe nume Nicky, acum în flăcări, fuge orbit dintre dărâmături, arzând și lătrând pe tot parcursul saltului său meteoric pe stradă, după care se izbește cu capul de bordură, unde procesul de incinerare sfârșie, îl prăjește și îl face să se prăvălească pe asfalt cu viteza cu care tragi propteaua capacului unui pian cu coadă. Gata cu lătratul. Bob se gândește ce opțiuni are. Un efort inutil de salvare dintr-o casă cuprinsă cu totul de flăcări? Sau FUGA DIN CĂTARE⁴?

Când ajung pompierii, Bob privește din fața casei sale cum anchetatorii aviației înconjoară cu bandă colorată perimetrul din jurul casei lui Helen. Apar și poliția locală și presa. Vin până și voluntarii PETA ca să culeagă cadavrul canin compact. Furtunuri puternice transformă fumul negru în alb. Și micul Prius al lui Spurley trage în fața casei lui Bob. Spurley parchează și vine spre Bob.

— Salut, Bob, zice Spurley.

— Spurley, zice Bob.

Postul de televiziune local și reporterul lui mult prea bronzat și dințos au fixat o cameră și un trepied pe Sweet Dog Lane, chiar în mijloc, panoramând scena infracțiunii și

oprindu-se pe tipul bronzato-dințos, în spatele căruia se vede ruina fumegândă a casei lui Helen Mayo. Vocea lui zemoasă, pătrunzătoare, se aude perfect pe veranda unde stau Bob și Spurley: „Oficialitățile nu sunt pregătite să afirme cu certitudine dacă este sau nu vorba de un atac terorist. Pilotul decedat nu poate fi identificat din cauza arsurilor... Ne pare rău, prieteni! Imaginile pot avea un puternic impact emoțional... copii, treceți sub fustele mamelor. Ceea ce autoritățile pot spune este că rămășițele pilotului *au* un turban carbonizat pe cap. În ceea ce o privește pe Helen Mayo, au sikhanat și au găsit rămășițe. V-ați prins? Sikhanat! V-ați prins? Nu? Asta-i tot. Într-o frumoasă zi cu musulmare... am zis *musulmare*? Am vrut să zic cu mult soare. Oricum, Allah, e frumoasă! Omul vostru de la fața locului, Cheeky Chuck“.

— E ceva dramă aici, zice Spurley cu o expresie pe care aproape că se poate citi disprețul ironic.

— O imagine cam proastă? Întreabă Bob.

— În perioada asta par să fie multe imagini cam proaste în albumul tău, răspunde Spurley.

— În albumul meu, hmm, bâiguie Bob.

Întorși în livingul lui Bob, cei doi bărbați revin la locurile lor. Spurley se lansează.

— Uite care-i treaba, Bob. Oamenii pentru care lucrez m-au rugat să aleg la întâmplare un bărbat de-aici, din comunitatea mea, pentru un articol care să aibă ca temă un mascul american complet necunoscut în cartierul unde stă – da, am luat-o din ușă în ușă aici, pe Sweet Dog, și pe tine nime' nu te știe. S-ar putea să sune un pic ezoteric, dar ai puțină răbdare. Știi genul. Individualistul. Arhetipul. Negrul alb al lui Mailer. Gagi' de pe stradă pe care nu-l știe nici dracu'. E singuratic.

Nesociabil. Poate are un secret întunecat. Știi ce zic? Ceva aparent sinistru. O schemă. Un program. O pivniță sexuală. Chestii d-astea.

Bob se simte excepțional de jignit.

— N-am nici o pivniță sexuală, Spurley!

— Nu, nu. Nu insinuam asta, Bob.

— Nu-s nici negru sau sinistru sau ce-ai mai zis tu pe-acolo.

— Relaxează-te, Bob. Știu asta. Evident. Tot ce zic e că am pus niște întrebări prin cartier și la poliția locală și mi-am dat seama că un singur tip mi-a atras permanent atenția. Și tipul ăla e exact același tip al cărui program, fie dintr-un ghinion, fie dintr-o întâmplare, l-a determinat să își facă plimbarea de dimineată exact la momentul potrivit pentru a vedea cum tocmai vecina care depusese cele mai multe plângeri împotriva lui la poliție e rasă de pe fața pământului de un elicopter care se prăbușește rapid din cer... Cum ai zis și tu... imagine. Împreună, noi putem schimba percepția asta.

Bob dă din cap.

— Petreci destul de mult timp singur, nu, Bob? Ai vreo gagică?

Bob dă din cap. Începe să audă de undeva din depărtare muzica de circ a dubitei de înghețată a fostei sale soții.

— Unde e, Bob? Unde e gagică ta?

— Nu știu, Spurley. N-am mai văzut-o de mult. Uneori mai primesc mesaje de la ea, ăăă... poze, înțelegi? Scuză-mă, Spurley. Trebuie să fac niște chestii.

— Ce să faci, Bob?

— Să fac și... să dreg.

În timp ce îl conduce pe Spurley, muzica dubitei de înghețată își atenuează amplitudinea. Bob se întoarce în casă,

lăsându-l pe Spurley pe verandă, și ascultă la ușă cum insul se duce în treaba lui. Ajuns în dormitor, Bob se așază pe marginea patului și deschide sertarul noptierei. În dezordinea dinăuntru găsește o poză. E cu el și Annie. Singura dată când ei doi au călătorit împreună a fost când Bob fusese angajat de un stat bolivarian să organizeze un spectacol pirotehnic de Cinco de Julio de pe o barjă de lângă insula venezueleană Isla de Margarita. Poza aceea, împreună cu cea din pașaportul lui Bob și cea de pe carnetul de șofer de California, e – din câte știe el – una dintre cele trei poze existente cu el. Acolo sunt ei doi, el și Annie, oceanul, palmierii și hamacul pe care l-au împărțit într-o după-amiază de miercuri. Annie, o priveliște. Fără sprâncene și o frumusețe așa de curată. Dar Bob? Cea mai fericită față a lui pare chinuită, ca o fotografie festivă făcută după arestare, dar în același timp bucătica de banană mestecată care i se scurgea inconștient peste buza de jos stârnea o compasiune indulgentă.

Pune cu grijă fotografia înapoi, pe fundul sertarului, într-un colț, și trage peste ea niște fleacuri care s-o camufleze. De acolo se întoarce la veceul cu capacul coborât, se așază pe el și își lasă ochii să zburde pe marmura ca o hartă a istoriei omenirii. O stâncă metaforică de carbonați minerali recristalizați, calcit sau dolomit. Își scoate telefonul din buzunar și caută pe Google „Oboiul lui Gabriel”⁵. Când îi apare pe ecran, tastează „Play” și lasă muzica să facă marmura și fețele timpului ei să danseze pentru el. Oboiul și instrumentele cu coarde scot la iveală fețele omului primitiv. În preludiul urcării apare o față deformată a lui Hristos sângerând în cruciade. Garguie gâfâie și maimuțe nou-născute se strecoară în articulația lămpii decorative cu efect de lavă.

Soloul unui flaut *piccolo* liniștește cretanii și leproșii care ajung câte trei deodată. Cornilor francezi, la fel ca naziștilor cucerii, li se reflectă ochii albastru în orice culoare a marmurei, în timp ce bărbații din *Viețile paralele* ale lui Plutarh fac troc cu zarva. Apoi e captivat de imaginea unui băiat cu ochi albaștri, mari, care fumează înconjurat de scânteieri printr-o fisură și întreabă „Care-i treaba, Mr. America?“. Și la recviem... se naște Bob, jelind în detalii din cele mai clare. Evocatoare sunt cascadele corale și fețele fraților frânți când, la finalul lui, Bob ajunge să plângă.

Și asta și face în timp ce marmura umanității dansează în fața lui de la începuturile omenirii până la crearea feței lui Annie. Ea, precum KEPA⁶, bombardează balistic cicatricele din bătălie ale inimii lui Bob. Șiroaie de lacrimi îi țâșnesc din ochi și i se scurg din nas peste șoapta magică a flautului lui Morricone până când întreg conturul lui Annie se modelează în marmură și iese din ea dansând. Când această apariție a ei își lasă părul liber, agrafa pe care și-o scosese cade în mâna agilă a lui Bob. El strânge degetele și o prinde. Îi spune formei care dansează: „Vreau să fiu înecat un pic în părul pufos de pe ceafa ta. În blândețea buzelor tale sub lumina soarelui. E pur și simplu mult prea mult oxigen aici. Trebuie să aflu mai multe despre felul cum se descojesc bananele dinspre coadă, dar vreau să o fac în locuri tropicale. Sunt sentimentele astea extraordinare pe care le trăiesc, Annie, după ce dau cu aspiratorul prin casă, dar nici măcar ele nu se compară cu tine. Ești mult prea nimicitor de frumoasă ca s-o pot rosti în cuvinte și ești mult, mult prea prețioasă ca să vezi vreodată durerea. Indiferent în ce fel îmi vei permite să te iubesc, o voi face. O să dau cu aspiratorul până când o să te văd data

viitoare“. Bob își șterge lacrimile în timp ce conturul lui Annie e reabsorbit de perete. Chiar și așa, agrafa de păr rămâne în palma lui deschisă, la fel de reală ca regalitatea.

Unde a dispărut viața? Unde sunt datele despre angajamentele anterioare⁷? Bob are cincizeci și șase de ani și amorțeala îi domină ziua. Fiind o creatură specializată în memoria selectivă, uneori umple golurile vorbind singur cu glas tare. „Woodview, California, are copaci și păsări. Woodview, California, are păsări *trădătoare*. Eu sunt Bob Honey, înconjurat de copaci și păsări.“ Înconjurat de trădare. Trădare față de iubire, față de creație, față de artă și autenticitate. Se ridică, se întoarce în dormitor, deschide cu un gest scurt televizorul. Un fost atlet profesionist e model de lenjerie intimă. Un actor celebru mână o berlină magnifică peste stânci și mare. Prezentatorul unui concurs TV care vinde telefoane mobile și toți, atât de mândri de statutul și justificările lor personale exemplare pentru parale, țoale și cheful narcisist de-a se da mare. A dobândi un brand înseamnă a te naște, pentru că bătrânii ne trag în jos. Bob e undeva între vârste. Sfâșiat, distrus, cooptat, un mercenar al marketingului care-și trădează propriul sine.

Încearcă să ia medicamente împotriva întunericului ce coboară încet și împotriva răsăritului devastator, proprii depresiei. Începe cu un truc verbal de copii. „Fie ce-o fi.“ Apoi merge mai departe. „Nu contează.“ „Ai și tu puțin umor, ce dracu’. Nu contează! Nu contează!“

Despărțiri. Sânge și oase.

Mulți „Te iubesc“ lipsiți de adevăr... sau cui îi pasă?

Când totul poate fi înlocuit,

amintirile, șterse, iar fiecare poate fi urmărit.

Nimic nu contează în votcă și tonic

*când lipsește ironicul, când exhibiționismu-i atât de cronic.
Nimic nu contează dacă lăsăm totul cum fu.
Dacă „nu“ nu e „nu“.
Și da, e doar ceva ce zicem până ne ducem.
Adică nimic,
numai sânge și roind afară.
Și, poate, ceva mai târziu,
strălucirea nucleară.*

- [1.](#) Pizde (n.a.).
- [2.](#) Un tip de acțiune a gazului la o armă de foc care direcționează gazul rezultat în urma percutării unui cartuș direct în închizător sau într-un mecanism glisant, pentru a repeta acțiunea și a elimina tubul cartușului (n.a.).
- [3.](#) Poziții camuflate pentru lunetiști în decoruri urbane (n.a.).
- [4.](#) Retragere din linia de bătaie sau din crucea lunetei unei arme (n.a.).
- [5.](#) Capodopera orchestrală a lui Ennio Morricone (n.a.).
- [6.](#) Kinetic Energy Penetrating Ammunition – muniție penetrantă cu energie cinetică (n.a.).
- [7.](#) Cunoscut și ca DDAA. Un proces folosit de lunetiști pentru a stoca, urmări și accesa informații specifice referitoare la istoricul comportamental și caracteristicile unice ale propriei arme (n.a.).

STAȚIA OPT

Uciderea insectelor, 2016

Uneori Bob auzea vocea lui Annie ca o șoaptă – chiar cu mult înainte de a o întâlni.

„Iubesc felul în care mă iubești, Bob-broscoiul meu. Știi asta. Și eu o știu. Muzica unei dubițe de înghețată vinde ceva dulce, dar produsele din ea sunt reci și îngrășă...”

Pusese degetul pe rană. FLASH: Bob la patru ani, cu o tunsoare castron, se târăște sub patul de spital al tinerei lui mame. Capul ei e chel și marcat, pregătit pentru iminenta incizie invazivă. Mama lui îl cheamă cu niște vorbe vlăguite: „Bobby... micul meu Bobby, lasă-mă să te văd. Ce faci, dragule, sub pat?”. El pretinde că se ascunde de soare. Că lumina care trecea printre jaluzelele verticale ale ferestrei din camera de spital îl izbise de când intrase. Spune că ochii i se umezesc, nu că lăcrimează. TV-ul vinde parfumuri erotice în timp ce sângele unui anevrism explodează în creierul mamei lui. Tatăl lui o ține de mână. Își întreabă soția dacă i-ar plăcea să încerce parfumul...

Reclamele. Albatrosul lui Bob. Cea mai puțin benignă povară a sa. Felul lor de a încuraja egoul și amăgirea. Lăcomia lor evidentă. Saturația lor cu imagini populare. Senzația lui că există o amnezie malignă de masă care a fost recunoscută cu încântare de viermii aflați printre noi drept ceva acceptabil

social, ca o târâtoare în noapte. O țară marketizată până la țicneală. Manipulată și înspăimântată. Acum omniprezentul „șoc și groază“ se transformă într-o nebunie în timp ce vezi cu ochii tăi cum alți cetățeni asemenea ție cad pradă proteste incursiunilor fasciste.

Deși e limpede că procesul de tâmpire are un rol primordial în imunitatea turmei față de înțelepciune, Bob, un om atât de consistent autoeducat, atribuie această scăpare populistă mai degrabă unei renunțări la adevărurile din tinerețe ale electoratului. O scăpare în recunoașterea complexității fundamentale a istoriei rușinii și izolării fiecărei ființe umane. Jocul fără sfârșit de-a v-ați ascunselea al umanității cu propriul suflet, recondiționat pentru a diminua pulsul celor care se ascund și pentru a găsi o cale sigură spre plăcerile și prețuirea asociate celebrității obișnuite. El, noul vis american, unde aroganța înseamnă charismă, caracterul înseamnă nemulțumire, iar griul, o culoare a toleranței care nu mai e tolerată.

Afacerea cu înghețată a fostei soții a lui Bob devenise un mare succes. Femeia dădea interviuri, poza ei apărea în ziarul local, a cumpărat pentru ea și pentru iubit o casă mare și luxoasă în zona simandicoasă a orașului. Și-a extins flota de dubițe și astfel și-a extins și aria de acoperire a muzicii de care Bob nu poate scăpa.

În coșmarul lui încă e căsătorit cu ea. Avându-și originea în aerul infuzat cu muzică de circ al zilei precedente și în drumul lui de la magazin până acasă, când câteva insecte îi explodaseră pe parbriz, coșmarul începe cu amintiri dulci ca nicotina.

Are un gust atât de bun, o învârți în gură.

*Apoi omoară – cancer – și viața se umple de ură.
Prin uciderea insectelor, toate orașele astea,
toate văzute odinioară.
Abandonul de pe autostradă,
unde ea miezul fragil îl lasă pe dinafară.
Castrarea cacofonică e, futu-i, o plictiseală rară.
Uciderea insectelor. Sunt aici, nu știu de ce, ce-am căutat.
Uciderea insectelor.
Apoi tavanul e mare și ornamentat.
Ușile scârțâie pe gresia austriacă, ceva rafinat.
Ea doarme întinsă în patul de pluș mare.
Ochii de șampanie de aseară azi sunt roșii tare.
Viața, plină de străini.
Cuvinte ca „interviuri“ și „apelanți“.
Viața, unde ce e sacru e doar pentru mulțimea de oarecare.
Viața, trăită în muzica de circ redată la volum mare.
Nimic nu e privat sau special în notorietatea dulciurilor
înghețate.
Decăderea e peste tot.
Bărbații sunt monștri, asta o știm toți.
Așa că Bob stă și ascultă
muzicile ei răzbunătoare pe roți.
Și religiile succesului care au succes numai
În ura față de dumnezeu.*

„Of, Bob-broscoiul meu, să ai tu un vis atât de oribil Tu, nu vânzătoarea de înghețată, ai nevoie de claritate și de frișcă.“

Bob se trezește dintr-odată.

Nu fusese un vis plăcut, dar însuși faptul că îl visase îl face pe Bob să își reconfirme hotărârea de a căuta conexiunea socială. Sperase să își amplifice instinctul respectiv. Îl văzuse la alții, dar lui îi scăpase mereu printre degete. Suflet mânat de obiective, sufletul obiectivului său îi scăpase și el printre degete. Cândva fusese aproape de o împlinire. Formula s-a pierdut într-o futută de încâlceală matematică, în timp ce se

străduia să facă fețe din fractali și efigii din ecuații ca dovezi ale marilor spirite. Și prin aceste mijloace era cât pe ce să reușească să reproducă ecuația vizuală ce etala chipul lui Dumnezeu. Și-a pierdut lamentabil șirul gândurilor și și-a blestemat deficiențele lungimii sale de undă umane în cazul memoriei numerice, care făcuseră ca porțiuni întregi din prognoza lui să piară pur și simplu din conștiință la fel ca visele *avute* sau glumele *auzite*. Așadar, ca toată lumea, a început din nou cu orice îi atrăgea atenția în orice moment al vieții. Viața lui Bob, aproape mai puțin umană decât a unui câine, e una în care trăiește în chip de animal de companie propriu. Se scoate singur la plimbare, caută aventuri și își apără stăpânul. Poți conta oricând pe ideea că un câine va merge după propriul miros. După niște ouă pufoase cu șuncă, Bob își face plimbarea lui obișnuită de dimineață.

Ajuns pe Sweet Dog Lane, iese în stradă. Copacii trădării și dubițele de înghețată ca niște albinuțe lucrătoare privesc de deasupra, supraveghind decorul din Woodview, urmărind plimbarea lui Bob și transmitând prin difuzoare John Lennon (așa cum fac uneori copacii) în cartierele postapocaliptice ascunse ale claselor de mijloc în declin.

*Mami-tati
yo-yo
bun-bunuț
Jucăria stricată
a micului Bobby...
Promisiunea încălcată
a anilor o mie nouă sute șaiszeci
Strălucirea uzată a unui
băiat ascuns...
Checurile patrioților
au înecat visele despre bucuriile*

*alinării coitale...
Unde s-au dus toate marile iubiri?
Viața care rezistă...
mai puțin decât jucăriile rezistente.*

Imediat ce te naști, te fac să te simți mic,

Bob pășește cu piciorul drept, apoi cu stângul.

Căci în loc să-ți lase tot timpul, nu-ți mai lasă nici un pic,

Își scoate ceasul de la mână și îi dă drumul pe stradă. Un băiat din vecini vine pe o bicicletă Schwinn roșie și îl ridică.

Până când durerea-i așa de mare, că nu mai simți absolut nimic,

Încărcate cu fructe, păsările asaltează eucaliptul uriaș în timp ce Bob pornește vioi înainte, cu bărbia sus.

*Un erou al clasei muncitoare e bine să fi,
Acasă te jignesc, la școală te lovesc,
Deștept – ei te urăsc, prost – te disprețuiesc,*

I se desface șiretul și aproape se împiedică.

*Până nu ești nebun de legat, nu le poți respecta regulile,
Un erou al clasei muncitoare e bine să fi,
Când te-au torturat și te-au speriat vreme de douăj' de ani
Și-apoi se așteaptă să-ți alegi o carieră.*

În timp ce o cotește pe o stradă perpendiculară, ochii i se întâlnesc cu cei ai fostei soții, care patrulează prin cvartalul de alături în dubița ei de înghețată, cu lichidele topite

prelingându-se lin din compartimentul de marfă din spate. Se oprește la intersecție, uitându-se urât la Bob. Fața ei, una care creează și colectează ignoranță, asimilând-o cu aroganță drept ceva cunoscut de toată lumea. Expresia ei de azi e încărcată cu același dezgust pe care îl etala ori de câte ori Bob mesteca gheața din cocktailurile lui în serile când ieșeau în oraș. Cu sensibilitatea ei de studentă în anul al doilea, nu i-a trecut niciodată prin cap că alcoolul pe care îl bea Bob reprezenta doar un sistem de satisfacere a pasiunii lui pentru ingerarea gheții. Acum ea vinde înghețată pe bani.

Amuzant.

În timp ce se întoarce spre volan, își dezvăluie silueta. Un fizic îmbunătățit chirurgical de când îl văzuse Bob ultima dată. Renunțase oare la mitologia modestiei sale în favoarea conștiinței cosmetice de sine? Pentru o femeie din America e greu să îmbătrânească; pentru un bărbat e greu să vadă ce face o femeie ca s-o evite. Chiar dacă nu există nimic mai bun decât să închei afaceri cu o *firmă cu tradiție*, se gândea adesea Bob, mentenanța feminității nu poate fi măsurată prin mascaradă, masculinizare sau minuni făcute de mâna omului. Pentru Bob, fosta lui soție pare toate astea. Copil din flori al improcurabilului și al aluminiului transparent, are mai mult lest decât stoc în excesele ei fizice și în dubițele ei de înghețată. În timp ce ea accelerează, Bob se simte incomod de treaz.

*Când nu funcționezi pentru că ești plin de frică,
Un erou al clasei muncitoare e bine să fii,
Te țin dopat cu religie, sex, TV, să știi,
Iar tu te crezi liber, deștept, inclasabil,*

În spatele zidurilor decorative de gabion, un vecin mai bătrân stă ca un centurion pe veranda lui și îl privește pe Bob cu suspiciune furișă. Bob vede. Se simte futut de propria față.

*Dar, din ce văd, tot pule de țărani sunteți și veți fi,
Un erou al clasei muncitoare e bine să fii,*

Acum, pe deasupra topografiei Woodview-ului, vede cum fosta lui soție continuă să navigheze către nivelurile mai înalte ale orașului.

*Încă-ți mai zic că e loc printre nori,
Dar tre' să-nveți întâi să zâmbești când omori.
Dacă te vrei printre ștabii care trag sfori,
Un erou al clasei muncitoare e bine să fii,*

Un câine de luptă cu ochi blânzi apare în fața lui Bob. Privirea i se întâlnește cu a lui. Dar numai pentru un moment, de parcă ar zice „Te așteptam“. Câinele o ia pe o alee și Bob se simte tras după el ca de un magnet uriaș de neodim.

*Dacă vrei să fii erou, după mine să vii.*¹

O cădere în densitatea fluxului² și câinele o zbughește. O briză iscată spontan ridică pagina unui ziar de dimineață și o lipește de fața lui Bob, învelind-o într-o orbire temporară. Bob face câțiva ultimi pași inutili în urmărirea câinelui și își amintește de ultimul prieten pe care și-l făcuse. Bărbatul ăla din mijlocul mării.

¹. Versurile de la pp. 88-91 sunt preluate din melodia „Working Class Hero“ a lui John Lennon (1940-1980), lansată în 1970.

- [2.](#) Magnitudinea unui flux magnetic, electric sau de orice alt tip care trece printr-o suprafață dată (n.a.).

STAȚIA NOUĂ

Turism religios, 2015

Licăririle, exploziile, sclipirile și jeturile arcuite de culoare, dansul virtual de pe cer care constituise spectacolul pirotehnic al lui Bob pe Isla de Margarita din Venezuela, făcuseră senzație și atrăseseră atenția guvernelor progresiste din regiune. Se băteau pe serviciile lui. Câștigătoarea licitației de oferte, Bolivia, nu mai avea ieșire la mare de când își pierduse litoralul în fața celor din Chile în Războiul Pacificului. Dar neabătutul ei președinte indian desemnase lacul Titicaca drept loc de spectacole pentru studiile de mediu din timpul Festivalului Național Quinoa, care dura o săptămână. Bob urma să își transporte barja pirotehnică cu avionul, să aterizeze la peste patru mii de metri deasupra nivelului mării, în La Paz, să mestece o frunzuliță de coca pentru a-și subția sângele, apoi să își ducă marfa cu un camion până la lac și să pună în scenă botezul cu artificii al locului de spectacole ales de președinte. Pe drum, ochii lui au urmărit afișele cu „Wanted“ în care apărea un evreu hasidic din Brooklyn arestat pentru o acuzație falsă de spălare de bani. Era ciudat să vezi un bărbat cu kippa și perciuni pe un afiș sud-american cu persoane urmărite de poliție. Și mai ciudat era că afișul fusese lipit pe copacii junglei boliviene. Evident, tipul scăpase din închisoare și acum era rătăcitor... fugar.

După ce Bob a impresionat încă o dată o figură prezidențială cu artificiile lui, a decis să-și croiască drum spre orașul-port Arica din nordul statului Chile, unde să ridice o velă pe barjă și să o ducă înapoi în nord, în California, pe ocean. Cu ajutorul unei companii de transport peruvienne și cu portulanul în buzunar, a traversat teritoriul disputat¹ până a ajuns la ocean. Înnarmat cu un cort, un costum de scufundări, îndeajuns de mult combustibil și un motor suspendat, Bob urma să înfrunte valurile și poate chiar să facă niște scufundări. La doar trei kilometri de țărmul chilian, o hartă maritimă identifica în adânc un canion delicios. Bob a ancorat barja de marginea canionului, la vreo douăzeci și ceva de metri sub nivelul mării, și-a pus costumul de scufundări, apoi a plonjat în crevasă.

Bob își găsea tihna în cele mai întunecate adâncuri și a înotat pe sub peștii bioluminescenți. În compania melcilor de mare strălucitori *Hinea*, a calamarilor *Abraliopsis* și a bacteriilor simbiotice ale peștilor-undițari, oceanul, s-ar fi putut spune, era singurul prieten al lui Bob. În acest loc, unde Bob nu perturba în nici un fel apa, lăsându-se mai degrabă dus de curent decât înotând. Și unde nu era nevoie de nici o perturbație pentru a declanșa luminescența, spre deosebire de suprafață, unde toată luminescența îl perturba și părea ea însăși născută din perturbație. Singurul lucru pe care îl putea face un om la adâncimea aceea era să vadă, să respire și să își monitorizeze propriul puls. Nu existau panouri cu reclame, nici posturi de televiziune, nici mesaje pe Instagram, nici Annie și nici fosta lui soție. Nici măcar ecourile în surdină ale unui masacru cu un ciocan. Nu, marea era tărâmul lui Neptun, iar Bob, cel mai senin servitor al său. Cum rezervele

de amestec respirabil din butelii scădeau accelerat, era timpul să își înceapă ascensiunea lentă spre suprafață. Pe când bezna din ce în ce mai rarefiată a abisului se transforma în săgeți refractate de lumină solară în culorile curcubeului, el urca tot mai mult, iar apoi a spart suprafața apei și a tras în piept o gură mare de aer proaspăt. Epuizat, și-a așezat fundul pe o margine a barjei, cu fața înspre ocean și înotătoarele de pe picioare în apă, și-a scos masca și partea superioară a costumului său de scufundări, i-a oprit regulatorul și a desfăcut clemele rezervoarelor. Cu greutatea luată de pe umeri, Bob s-a uitat fix la soare până când o voce l-a făcut să tresară. S-a întors și a văzut un evreu agitat, ud learcă, îndreptând propriul pistol cu harpon al lui Bob direct spre Bob.

— Fine efti?!² a vrut să știe individul. Efti de la serviciile boliviene? Efti de la fartel?! De la judefători?! Spune, fine efti?!

— Sunt Bob. Bob Honey.

— Efti amerifan?! a lătrat individul.

Bob a dat din cap că da.

— Fe făfeai afolo jos?³

— Pești. Mă uitam la pești. Înotam și eu.

Bărbatul a întrebat:

— Înotai?

— Păi, da, cred că da. Înotam. Făceam scufundări.

— Trebuie să fug de-aifi! a zis individul.

— De unde vii?

— Am ieșit din înfisoare prin un tunel. Am fufit în junglă. Am fufit printre fopafi până la fosea și-am luat un autofar până la graniță. Dup-aia pe plajă. N-am învățat nifiodată să-

not, da' am reufit, BĂGA-MI-AF PULA-N EI!! Am înotat fâinefte, FA UN FÂINE!

Procesul de gândire al lui Bob l-a dus fără să își dea seama la o idee personală pe care a exprimat-o cu voce tare.

— Uneori mă simt ca un câine, a zis el.

Cuvintele acestea au părut să-l liniștească pe bărbat, ceea ce pe Bob l-a făcut să creadă că și-a găsit perechea amfibologică!

— Unde te dufi, Bob?

Bob i-a zis că încerca să ducă barja până în California, oprindu-se din când în când în locuri ce păreau atrăgătoare pentru scufundări. Bărbatul a lăsat jos pistolul cu harpon, i-a cerut scuze și s-a prezentat.

— Eu sunt Fischel, Bob. Ia-mă fu fine.

În zilele în care navigau spre nord prin apele internaționale, Fischel și Bob au ajuns la o camaraderie plăcută. Fischel se tot plângea de soția care îl părăsise în timpul lungii lui încarcerări boliviene. Deși chinuit adesea de diatribe, creierul lui Bob citea printre rânduri și se simțea solidar cu chinul lui Fischel. Dar, mai mult decât atât, Fischel era o creatură despuiată de orice condiționare, fie ea religioasă ori civilă, care trecuse prin umilința inerentă anilor petrecuți ca american singur în cea mai dură închisoare din Bolivia, iar faptul că trecuse prin asta din cauza unor acuzații false, fabricate de funcționari corupți, îl transformase în ceva animalic, aproape primitiv – trăsături care se potriveau cu felul în care se simțea Bob, intrat într-o scurtă perioadă de înflorire emoțională. Poate că momentul în sine jucase și el un rol în recunoașterea de către Bob a sentimentelor prietenești. La urma urmei, Fischel era primul lui contact cu o creatură

după cele bioluminescente din adânc. Chiar dacă nu înota ca un om, ci ca un câine, evreul ăsta își etala curajul pe ocean, iar el și Bob au putut să facă de cart cu schimbul în timp ce pluteau spre nord. Asta i-a permis fiecăruia dintre ei să petreacă un anumit timp în cort, iar somnul lor, de obicei agitat, era imunizat de balansul pe ape.

La o săptămână după ce își începuseră călătoria, pe când intraseră zdravăn în apele internaționale de dincolo de Cabo San Lucas, Fischel își dormea sabatul ce-l onora pe Moise, iar Bob, în costumul lui de scufundări, explora adâncimile oceanului și asculta dovada vieții din inima lui. Când a urcat, a simțit o ușoară perturbație în apă. S-a uitat în sus și mai întâi a crezut că descoperise burta unei balene cu cocoașă, dar de fapt, după ce a mai urcat puțin, i-a fost clar că de barca lor se apropia carena unui vas mare.

Bob și-a făcut griji pentru Fischel, puteau fi urmăritori, vânători de recompense, mercenari mexicani. Când a ieșit la suprafață, a luat contact cu un fenomen straniu. Arhitectura sonoră definitorie pentru acel loc, care, în momentul când se scufundase, fusese constituită dintr-o persistentă tenacitate a cântecelor de pescăruși și a apei bătute de vânt, de-acum se schimbaseră. În momentul ieșirii sale la suprafață, arhitectura audio a locului fusese înlocuită de boxe *subwoofer* bubuitoare și de o muzică disco mexicană într-un tempo accelerat. Iar în acel zid de zgomot volatil din altă lume, Bob l-a găsit pe Fischel dansând lasciv în vârful barjei împreună cu o ciudățenie rotitoare în bikini, ce ținea de domeniul criptozoologiei. Muzica bubuia din iahtul care acostase lângă barjă. Partenera de dans a lui Fischel, cu aspectul ei de himeră și cu ruj roșu pe dinți, ținea ridicat deasupra capului un

păhărel cu tequila. Văzându-l pe Bob cum înoată spre barjă, zâmbetul i s-a lățit, iar dâra de ruj de pe dinții ei s-a mărit. Fața ei îi era vag familiară lui Bob din grajdurile de curve semi-faimoase de pe Televisa, unde nimerea când schimba canalele. Leoaica asta cu spinare de capră a început să țipe lugubru, ca o vâlvă vâjâind nevrotic. A venit spre Bob, întinzându-i o mână pentru a-l sălta pe barjă, timp în care a exclamat:

— Dacă nu ne bei TEQUILA, te aruncăm sub barjă!

A râs cu o vulgaritate voluptuoasă. Crezându-se amuzantă, i-a turnat lui Bob în mască un păhărel de tequila. Picăturile s-au curs din pahar spre gură. A lins parfumurile ei ieftine cu buze sărate și a făcut o grimasă. Chiar dacă se simțea vădit nelalocul lui, a apucat mâna himerei alunecoase și a urcat pe barjă, unde și-a scos costumul de scufundări. Fischel i-a zis:

— Bobby, BĂ-IE-TEEEEEEE! Ia fi tu o feniorita. E timpul pentru FIESTA!

Și așa s-a cam zis cu sabatul.

Pe coca iahtului, deasupra inscripției cu numele de botez al acestuia, Plata o Plomo, stătea un bărbat cu statură miniaturală și prezență impozantă.

— *Amigo!* i-a strigat el lui Bob cel de jos.

Bob a simțit izul mâncării condimentate. Bărbatul de pe iaht a observat și a arătat către scara pe care urca greoaie celulita himerei în bikini.

— Haideți la bord, *amigos!* O să mâncăm!

Într-o sufragerie maritimă somptuoasă, Bob și Fischel s-au trezit savurând un belșug de mâncăruri mexicane minunate. Erau acolo și fete drăguțe care dansau, servitori care serveau și bodyguarzi cu arme automate care supravegheau cerurile

și, din amuzament și nesăbuință, aruncau momeli în oceanul prietenos ca să înnebunească rechinii. Bob și Fischel stăteau cu gazda lor de statură redusă. Beau dintr-o sticlă de tequila care etala imaginea unei femei cu aripi ce semăna cu partenera de dans a lui Fischel și avea înscris pe ea numele Tequila-Sturzul. Interesele comune împărtășite la masă includeau tehnologia de realizare a tunelurilor. Bob se gândise adesea să sape tuneluri pe sub casa lui. Rute de evadare pentru scenariile imaginabile la nesfârșit în care avea nevoie de așa ceva, iar când era puștan, îi făcea mare plăcere să excaveze cu propriile mâini și cu lopata forturi subterane. Îi lua zile sau săptămâni întregi să facă găuri cubice de doi metri jumate pe doi metri jumate pe doi metri jumate. Râme tăiate, pietre sparte, apă țâșnind din gropi. Își descoperise o afinitate pentru subteran. Fie și numai din punctul ăsta de vedere, fiesta de pe iaht era pentru el o ocazie savuroasă, chiar dacă năucitoare.

PRRR-PRRR-PRRR! Focul automat subito a întrerupt atmosfera lejeră a petrecerii. Unul din bodyguarzii bărbatului văzuse o dronă plutind în zbor și o doborâse din înalt. Era timpul ca gazda de pe iaht să-și vadă de drum. Echipajul lui l-a băgat într-un DeepWorker⁴ și el s-a despărțit politicos de Bob și Fischel:

— *Adios, amigos!*

După ce trapa submarinului miniatural s-a închis deasupra lui, a fost ridicat cu o macara și aruncat cu un plescăit peste bord. În timp ce DeepWorker se scufunda și îl făcea pe traficantul miniatural de droguri să dispară în adâncuri, himera cu tequila în mână urla disperată după el:

— *Mi amor! Mi amor! Llévame contigo!*

În momentul acela, sticla de Tequila-Sturz i-a zburat în țândări din mână, spartă de focurile trase din niște vase care se apropiau repede, iar băutura amăruie a improșcat-o pe picioare, laolaltă cu cioburile de sticlă. În timp ce căpitanul iahtului greoi a turat motoarele, într-un efort inutil de a fugi, Bob și Fischel au sărit la bordul barjei lui Bob. Trăgând rapid de coarda de pornire a motorului, s-au îndepărtat de Plata o Plomo, ascunși de o perdea convenabilă de fum negru-albăstrui răspândit de pe vasul mai mare atunci când căpitanul lui pornise motoarele multiple. Echipajul iahtului cu cocaină a rămas în urmă ca să se înfrunte cu forțele speciale mexicane. Și oribila himeră? A tras niște bășini îmbibate cu alcool de agave și a căzut peste bord, ruptă de beată, aterizând cu picioarele înainte, amețită de alcool și sângerând de la tăieturile de la sticla cu sturz, într-un vârtej de cincizeci de rechini înnebuniți (*adios, amiga*).

Până ce Bob și Fischel au reușit să intre în portul San Diego, făcând slalom printre hidrobicicletele cu pedale din Balboa Park, fuseseră deja reperați și marcați pentru o chestionare dură. Au fost imediat abordați de funcționarii Pazei de Coastă americane, care i-au dus la țărm și i-au băgat să transpire în două cabine diferite. Amândoi au fost supuși unui interogatoriu prelungit.

Pașaportul lui Bob stătea sucărit în mâna agentului DHS⁵ Coco DeMille. DeMille ședea drept pe scaunul său, studia pașaportul lui Bob prin niște ochelari cu lentile groase și verifica agale datele pe laptop. Pe peretele din spatele lui DeMille, un afiș înrămat de autopromovare a DHS: un agent alb, arătos, cu maxilare pătrătoase, sub care se întindea sloganul furat „Dressed to Kill“. Dar DeMille era un bărbat

subțirel, cu ochii ușor bulbucați. Bourbonul din seara precedentă îi ieșea din piele ca o respirație caldă. Acru. Neplăcut. Și-a început interogatoriul.

— Văd că în 2003 ai fost în Bagdad. Care a fost natura călătoriei dumitale?

— Natura? a întrebat Bob.

— Ce treabă ai avut acolo? Ești un soi de curvă de front?

Bob s-a frământat în scaun, apoi a zis aspru:

— Nu sunt nici un fel de curvă. Răspundeam chemării naturii... domnule.

Coco și-a coborât capul și s-a uitat peste ochelari, fixându-și ochii strabici pe creatura ciudată din fața lui. Se prostea creatura asta? Făcea mișto?

În mod reflex, Bob s-a trezit că se uită și el cruciș, încercând să țină pasul cu mutația tăcută a neînțelegerii care devenise metamorfoza privirilor lor reciproce. Și-a dat seama că subtilitatea sa nu fusese sesizată.

— O, înțeleg, a zis Bob. Da. Ei bine, bombardarea ambasadei americane din vara aia a atras multă atenție asupra deficiențelor infrastructurii orașului. Eu lucrez în managementul deșeurilor.

— Managementul deșeurilor? s-a îndoit Coco. Și tot în managementul deșeurilor ai lucrat și în Cuba în același an?

Bob a tușit.

— Nu, domnule. Turism religios. Senzațional oraș.

Coco s-a uitat la un fișier de pe laptop, remarcând semnele de întrebare ridicate de prezența unei vize iraniene și de două investigații OFAC⁶ ulterioare, în urma unor călătorii mai vechi.

— Teheran 2005?

— Un simpozion despre sistemele septice de drenare, a replicat Bob.

— Belfast '84, Egipt 2011, Israel, Istanbul, Abadabad, Peshawar, Karachi, Beirut, Damasc, Uruguay, Liberia, Sierra Leone, Sudanul de Sud, Moscova, Ruanda... Asta ce-i, Macao 1986?

— Am uitat de călătoria aia, dar știu că am fost acolo.

— Din Chile în Managua și în Mexico City, în 2015?

— Am sperat să văd cum erupe vulcanul Masaya. Nu l-am văzut.

— Dă-mi voie să te întreb ceva, domnule Honey, a zis DeMille. Ești conștient... MĂCAR UN PIC CONȘTIENT de tovărășia de care tu și prietenul tău ați avut parte acum două zile pe iahtul ăla, la Cabo San Lucas, în larg?

— Da, i-a zis Bob. Și el, și noi eram interesați de tuneluri, de *tacos* făcute pe vas, și cred că lui îi plăcea tequila încălzită de soare. O să spun totuși că nu știu dumneata cum ești, dar eu nu sunt genul care să mă grăbesc cine știe ce. El părea o persoană mai energică decât mine. Sau poate era doar din cauza cămășii lui cu model. Știi că ruandezii s-au apucat de un proiect minier de anvergură, întrebându-se dacă propriile resurse nu sunt cumva un blestem pe cale să se împlinească?

DeMille și-a dat jos ochelarii cu lentile groase, s-a frecat la ochi și a schimbat vizibil placa.

— Hai să mai încerc o dată, a zis DeMille, sperând că ochii nefocalizați ar putea să-i ofere o imagine mai puțin contrafăcută a acestui Bob Honey din fața lui și, poate, să-i sporească răbdarea.

A tras adânc aer în piept, apoi l-a expirat viguros.

— Poți să-mi spui ceva despre Tripoli, septembrie 2011?

— Da. Fusesem în Benghazi. Un seminar de antreprenariat. În Tripoli am vrut să fac fotografii. Până atunci nu făcusem niciodată cine știe ce fotografii. Am crezut că aş putea să le fac o poză bodyguarzilor femei⁷, dar n-am reușit. Toată lumea era foarte ocupată la vremea aia.

Apoi DeMille a întrebat tăios:

— Povestește-mi despre călătoriile dumitale în Siria.

— De fapt, acolo i se spune Suu-ria. Iisus însuși o pronunța greșit.

În cameră s-a făcut liniște. Apoi Bob a întrebat:

— Domnule agent DeMille?

— Da, domnule Honey?

Bob, care începea să aibă probleme cu halitoza dermică a lui DeMille, a zis:

— Sincer vorbind, îmi puteți spune cât credeți că îmi ia să duc barja din San Diego până la insula Catalina?

DeMille s-a uitat la Bob, a cărui expresie, mai goală decât o gaură neagră, l-a învăluit într-un vârtej de vexație. Chiar dacă zonele în care călătorise Bob ridicau unele semne de întrebare, iar datele călătoriilor coincideau din coincidență cu evenimente notabile din regiunile respective, ceva din caracterul benign al lui Bob pare-se că i-a permis lui DeMille să cedeze. Clătinând din cap, i-a aruncat pașaportul lui Bob peste masă și l-a expediat cu un „Ieși afară!” tăios. În timp ce Bob se apropia de ieșire, DeMille l-a întrebat:

— Nu-l aștepti pe prietenul tău? E încă la interogatoriu.

Bob s-a oprit și s-a uitat în gol.

Răbdarea lui DeMille față de blasfemiile lui Bob și inconsistența gândirii lui critice se epuizase.

— Bă, față de ceas! a zis DeMille. Tic-tac! Te-am întrebat ceva.

— Tic-tac? a întrebat Bob.

— Ai de gând să-l aștepți și pe prietenul tău? a repetat DeMille.

— Cred că e prietenul tuturor și e în mâini bune aici, cu voi. Va înțelege dacă plec. Oamenii cu spirit elevat înțeleg, a zis Bob.

Și, spunând asta, s-a făcut nevăzut.

- [1.](#) Disputa dintre Chile și Bolivia de la granița deșertului Atacama a lăsat Bolivia fără ieșire la mare (n.a.).
- [2.](#) Pronunție evreiască pentru „Cine ești?” (n.a.).
- [3.](#) Pronunție evreiască pentru „Ce făceai acolo jos?” (n.a.).
- [4.](#) Un submarin cu un singur pasager, capabil să se scufunde la adâncimi de 601 metri (n.a.).
- [5.](#) Department of Homeland Security – Departamentul de Securitate Internă al Statelor Unite.
- [6.](#) Office of Foreign Assets Control – Biroul de Control al Activelor Străine.
- [7.](#) Haris al-Has, trupa de femei-bodyguarzi masive care constituiau echipa de protecție a colonelului Muammar Gaddafi (cunoscute europenilor sub numele de „amazoane”) (n.a.).

PARTEA A DOUA

„A te adapta bine la o societate profund bolnavă nu e o dovadă de sănătate.”

(J. Krishnamurti)

STAȚIA ZECE

Balada unui bărbat distrus

Acum, pe aleea câinelui, Bob desprinde cu grijă pagina de ziar pe care vântul i-a lipit-o pe față, iar atunci, odată cu revenirea luminii directe a zilei pe derma lui, își amintește cum soarele și aerul mării făcuseră ravagii asupra feței sale neîngrijite la întoarcerea din Bolivia în Woodview. Ajuns acasă după plimbare, studiază în oglindă prefigurările anilor săi de bătrânețe și se întreabă dacă de-acum, când se apropie de șaizeci de ani, ridurile care deja i se adâncesc vor ajunge la un moment dat să acumuleze cremă Nivea neabsorbită. Dar e o cugetare fugară, de vreme ce știe prea bine că pur și simplu poate evita folosirea cremei. Își amintește cum a simțit pendularea mării în corp zile în șir după întoarcerea din voiajul în Pacific. Zilele alea, când stătea pe marginea patului, bălăbănindu-se și uitându-se la filme de televiziune – filme în sine, create în mare parte de răul de mare al unor eforturi creatoare greșit direcționate.

În urma normalizării compromisului comercial, mediul acesta rămăsese unul al fanteziilor esențialmente irelevante, care nu aduceau nici un folos pe lume, ci ne ofereau în schimb furtuna perfectă de thespieni mercantili și constructori de imagini, de-acum mai greu de identificat drept creatori de produse valoroase și mai degrabă drept creatori de produse

concepute pentru vânzări semnificative. Masele lor de fani, la fel de fericite ca oile îmbulzite, înghesuite, neliniștite. O țară fără cultură? Un mall cu steag și-atâta tot? Însă afacerea e brânduită cu tot mai mult succes, iar Bob e copleșit iarăși de senzația aceea că lumea veche se duce de râpă.

În timp ce își contemplă buricul, conform instrucțiunilor dintr-o carte despre meditație pe care Annie i-o cumpărase dintr-un magazin *new age*, Bob incantează „Ric-ric-ric. Bu... ric“. Apoi aude bătaia în ușă. E tot Spurley. Când Bob deschide ușa, Cultier îi apare în față stând în prag, cu două înghețate pe băț din suita ștoarfei sterile. Fața senzual-zâmbitoare a fostei soții a lui Bob e etalată pe ambalajul acestora.

— Înghețată pe băț? întreabă Spurley.

— Nu, mersi, răspunde Bob.

— Bun, zice Spurley zâmbind. Îmi rămâne mie mai multă. Pot să intru, Bob?

Ajunși iar în living, se așază în pozițiile stabilite. În timp ce Spurley lipăie neglijent o înghețată, Bob nu poate să nu-și amintească lipăiturile sonore similare scoase de femeia care le împodobește ambalajul. Cum stă îmbrățișat de canapeaua lui liniștitoare, se simte înfiorat zdravăn.

— Deci, Bob, începe Spurley. Am făcut o grămadă de treabă.

— Da, dă Bob din cap. Văd asta.

— Am vorbit cu un amic de-al meu de la ASPCA. N-ai carnet de cecuri, Bob? Ar trebui să ai grijă când trimiți bani gheață în plic.

— Grijă? întreabă Bob.

— Da, grija e o chestie la care bănuiesc că tu și cu mine ne raportăm în moduri diferite.

— Serios?

— A, stai. Nu vreau să sugerez în nici un caz că nu ai grijă. Înțelegi ce vreau să zic, Bob?

— Nu, Spurley. Dar până în prezent rareori am înțeles.

— Hai să fie azi ziua în care schimbăm situația. Ce zici d-asta, Bob?

Bob se gândește. După care se gândește și mai mult. Apoi:

— OK, Spurley. Încerc.

— Pari un individ destul de practic, Bob. Fosta ta soție îmi zice că, după încheierea căsătoriei, voi doi ați devenit foarte buni prieteni.

— Da, zice Bob. Reclama reclamațiilor nu ajută la brand.

— Reclama reclamațiilor? Întreabă Spurley.

— Păi, da. Nu ți se pare că oamenii profită de oportunitățile de a-și face reclamă prezentându-se ca fiind mai *buni* într-un fel sau altul?

— Vorbești despre percepția asupra căii celei drepte, Bob?

— Dacă așa se numește, zice Bob. Totuși nu pot să nu mă întreb de ce oamenii țin pur și simplu să vorbească despre anumite lucruri.

— Ei bine, o gândire de genul ăsta, Bob, nu-i oferă unui gagiu ca mine prea multă siguranță la locul de muncă.

Bob scapă unul dintre râsetele lui guturale.

— Uite ce-am găsit până acum, Bob, anunță Spurley. Am găsit un bărbat singuratic, poate respins de iubire, poate suferind de depresie cronică. Are un program ciudat. Dispare săptămâni și uneori luni întregi. Nu face nici cel mai mic efort să își întâlnească sau să își salute vecinii. Nu are, din câte îmi pot da eu seama, nici un fel de viață socială. Îi plac sandviciurile cu șuncă, salată și roșii făcute la toaster. S-a

vârât de-a lungul anilor în mai multe afaceri. Și nu numai că i-a mers destul de bine cu ele, dar i-au și oferit ocazia să se plimbe prin lume. Și, cu toate astea, Bob, nu îmi pari deloc un om de lume. Cum mă descurc?

Bob nu a ascultat ce spunea Spurley, propriile lui gânduri fierbeau.

— Spurley... ai auzit vreodată expresia „Democrația moare în întuneric”¹?

— Nu, Bob, răspunde Spurley.

— Mă întreb, Spurley, continuă Bob, noi suntem cumva întunericul? Tu mă vezi ca pe un ins practic și, cu toate astea, tu conduci un Prius, iar eu, un Pontiac...

Momentul în care Spurley rămâne fără cuvinte coincide cu soneria unui telefon din buzunarul de la spate al lui Bob.

*So I just did me some talking to the sun
And I said I didn't like the way he got things done
Sleeping on the job
Those raindrops are falling on my head, they keep
Fallin'...*²

Bob își scoate telefonul și, ascunzându-i ecranul de Spurley, observă că Annie tocmai îi trimisese o poză cu ea. Când făcea asta, portretele ei erau de obicei în posturi voit cuminți. Expresiile ei, precum cea din fotografia trimisă în ziua asta, nu păreau niciodată să îl încurajeze pe Bob să aibă o reacție de vreun fel sau altul. Arătau mai degrabă ca și cum fusese prinsă cu garda jos de un fotograf. Curios, Spurley întreabă:

— Ce-ai acolo, Bob?

— Nu vreau să fiu un alt Eustace Conway³.

— Omul muntelui? întreabă Spurley.

— Da, el, zice Bob. Felul în care te ții după mine mă face să mă simt ca și cum aș fi spionat.

— Spionat? Întreabă Spurley. Colecționari de cuțite?

— Da, exact, Spurley.

Bob începe să își enunțe stresul fățiș.

— Edward Lee Howard a fost un tip care a picat testul cu poligraful și l-au futut și a fugit în Finlanda. Când Aldrich Ames a vrut să se-ntindă mai mult decât îi era pătura lui de pârlit, au urmat știri ticăloase. Rusnacii și-au meșterit riguros capcanele. L-au trimis pe Vitali Iurcenko să facă pe anticomunistul. Operațiunea știri ticăloase DOI.

Bob ridică două degete.

— Oooo! Știi ce e înfricoșător? Un ins căruia nu-i e frică. Știi cum și de ce va muri Bob?

Spurley strecoară:

— Tu ești Bob.

— Corect. Cu o lampă de sudură la organele genitale și o pulă străină sau locală în gură, pentru că americanii mei căcăcioși vor sta pe margine, inclusiv ăia puțini care vor veni să plângă la înmormântare. Pacea, iubirea și înțelegerea n-au făcut nici cât negru sub unghie pentru cei care nu s-au născut orbi. Pentru cei care s-au născut săraci și deștepți sau într-un loc sărac și violent al rușinii lor strămoșești.

Dintr-odată, Bob trece de la tonul de tenor al declarațiilor tensionate la unul de atribuire calmă.

— Îți spun asta pentru că te iubesc. Atâta doar: Georgia, 1658.

— Mă faci să fiu confuz, Bob, spune Spurley.

— Nu, Spurley, răspunde Bob. Tu ești cel care îl confundă pe Aldrich Ames cu Robert Ames. NU îl confunda pe Aldrich

Ames cu Robert Ames.⁴ Nu face asta. Și nu mă confunda pe mine cu Eustace Conway.

— O să fac tot ce pot ca să iau în calcul chestia asta, Bob. Dar tu pui semnul egal între un articol pe care l-aș putea scrie despre tine și un reality-show?

— Ceva de genul ăsta, Spurley. Scrii într-adevăr un articol? Spurley evită întrebarea.

— Te interesează spionii, Bob?

— Pe mine? Întreabă Bob.

— Exact, Bob. Spionii.

— Mă interesează uneori. Ochii. Mai ales ochii femeilor. Ei sunt un pic ca spionii, cred eu.

— Cum adică, Bob? Întreabă Spurley.

— Unii dintre ei ne văd, alții nu ne văd. Dar toți ne văd păcatele. Nu crezi?

— Nu știu, Bob. Ce consideri tu păcat?

Bob se gândește o clipă.

— Cred că sunt interesat de arta spionajului, Spurley, dar n-am fost niciodată un student silitor în domeniu. Și când lumea a trecut pe sateliți și chestii ciber, eu n-am făcut-o. Deși am un telefon mobil, e-adevărat. Hai să zicem că nu știu prea multe despre lucrurile astea, exact la fel cum știu atât de puține despre femei.

Sateliți. Ochii cerului.

Femei. Transmisii în timp real.

Înaltă rezoluție.

Revoluție.

— Nu-i așa că totul, inclusiv povara de a te ține după cineva, se transformă foarte repede, Spurley?

Spurley nu îl auzise niciodată pe Bob legând atât de multe cuvinte la rând. Dar înainte de a apuca să-l chestioneze mai departe, Bob deschide televizorul și își abate atenția de la Spurley. La știri se relatează împușcarea a cinci polițiști în Dallas. E prezentată, fără nici un pic de prudență, o zeificare a polițiștilor, când doar cu o zi înainte polițiștii împușcaseră mortal doi civili, doi bărbați negri. Din răcă rasială, judecătorul, jurații și jurnaliștii îi condamnaseră reflex încă dinainte cu pistoale Ruger într-o țară doldora de domnia legii. Lui Bob i se pare că presa încurajase de-a dreptul uciderea polițiștilor prin relatările din ziua precedentă, menite să stimuleze propriul negrocentrism fraudulos și măreața iluminare liberală. Azi au schimbat placa.

— Ce părere ai despre toate chestiile astea, Bob? întreabă Spurley, referindu-se la buletinul de știri. Crezi că poliția e cea care creează problema?

Cu ochii fixați pe televizor, Bob zice:

— Cred că oamenii sunt cei care creează problema, Spurley. Albilor le e frică de negri. Iar eu nu pot vorbi în numele negrilor. Nu cunosc exact statisticile, totuși se pare că frica e un lucru periculos, nu teritoriul specific al polițiștilor sau al bărbaților negri.

Acum, televizorul relatează că făptașul fusese lichidat sumar de poliție cu niște explozibil C-4 transportat de un robot. Spurley vede că și asta pare să-l îngrijoreze pe Bob și întreabă dacă e așa. Bob răspunde:

— Îmi fac griji, Spurley, când cauza și efectul sunt subestimate. Odată ce introducem arhitectura de subsumare⁵ în cultura populară, ei bine, știi, niciodată trendul nu e preluat numai de una dintre părți și nici accesul la unelte nu e

restricționat doar la una dintre ele. Regurile unei lecții de imprimare 3D.

Bob se întoarce dintr-odată către Spurley.

— Nu vreau să fiu Eustace Conway într-un reality-show. Nu am nici un mesaj de promovat, Spurley. Nu vreau să fiu imprimat 3D. Poți să-ți scrii *balada unui bărbat distrus* și fără mine.

Bob explică în continuare că, deși apreciază interesul lui Spurley față de el și s-a gândit la propunerea pe care i-a făcut-o în momentul ăsta din viața lui și la potențialul acesteia de a-i crea oportunități în plan social, el totuși s-a răzgândit.

Îl roagă pe Spurley să plece și să nu se mai întoarcă.

— Îmi pare rău că așa simți tu, Bob. Am investit foarte mult timp și efort în afacere. Cred că am avut destulă răbdare cu tine. Din cine știe ce motiv, am crezut că ești pregătit. Dă-mi voie să te întreb ceva înainte de a pleca, dacă tot trebuie să plec. Cireașa aia pe care am lăsat-o în pahar ultima dată când te-am văzut... ai păstrat-o?

Dar Bob a pornit deja spre ușă și a deschis-o. Stă pur și simplu tăcut, fără să-i răspundă lui Spurley, și așteaptă ca acesta să plece. Când Spurley pleacă, Bob închide ușa din față în urma lui, o încuie și se întoarce pe canapeaua sa liniștitoare. Întrebarea prostească despre cireașa păstrată a pus capăt oricărei impresii ultime pe care Bob ar fi putut-o avea despre Spurley în postura de cetățean serios.

La televizor: antiinflamatoare ISIS, scutece Al Nusra pentru bărbați, programare pe calculator Al Shabaab și diuretice Boko Haram. SCHIMBARE DE CANAL: Israel, saudiți, boală, degradarea sistemică a mediului înconjurător. Planeta și omenirea sunt chestii feminine. Pericolul de a fi supuse unui

viol corporatist și schimbările climatice, doar o altă versiune a inegalității sexuale.

În cazul lui Bob, pasiunea lui irațională pentru raționalitatea lipsită de pasiune este ireconciliabilă. Prăpastia dintre lucrurile care ni se spun și abilitatea noastră limitată de interpretare a lor este evidentă în orice chestiune de mare complexitate culturală, un cub Rubik al spălării istorice pe creier, al infracționalității mărunte și al porcinelor îndopate cu zahăr.

Se întreabă dacă vreo concepție asupra intraculturalismului ar putea fi împiedicată de știința creierului. Dacă o parte din populație și-a programat creierul să citească de la stânga la dreapta, alta ar putea să programeze aceeași sarcină de la dreapta la stânga, de sus în jos, de jos în sus. A încerca să îi înțelegi pe cei programați diferit s-ar putea dovedi inerent absurd. Când vezi o față și expresia ei, oare aceeași expresie nu ar putea fi creată și observată în moduri complet contradictorii, în funcție de programarea existentă în sânul unei culturi date? Dacă, de exemplu, înălțarea colțului stâng al gurii exprimă prietenie sau plăcere într-o cultură, poate exprima dușmănie și neplăcere în alta? Oare suntem într-adevăr capabili să ne înțelegem unii pe alții sau condamnați să n-o facem? Culturalismul e explicat de știința creierului sau e împiedicat de ea? Sau dragostea e vizibilă numai în arta îngerilor și în copiii viitorului?

Bob nu poate să nu-și facă griji în continuare din pricina acestor întrebări. Se uită din nou, plin de dor, la pozele cu Annie. Splendoarea ei lipsită de stânjeneală. Voința depravată. Enzimele catalizatoare infuzate în Bob de imaginea ei creează

un cocktail chimic pe care îl poate contracara numai cu o condescendență autoprotectoare. Un obicei pe care îl limitează la intimitatea casei sale. El, ținta de Tannerite⁶ a farmecelor lui Annie, se ridică și pornește CD-playerul. Vocea lui Phil Ochs:

*Play the chords of love, my friend
Play the chords of pain
But if you want to keep your song
Don't – don't – don't
Don't play the chords of fame.*⁷

1. „*Democracy dies in darkness*“, slogan adoptat în februarie 2017 de ziarul american *The Washington Post*, o adaptare a expresiei utilizate într-o motivare a unei decizii date de judecătorul Damon J. Keith în 2001 cu privire la interogarea în secret a suspectilor de terorism pasibili de expulzare în urma atacurilor teroriste din 11 septembrie.
2. „Așa că am mai vorbit în sinea mea cu soarele / Și-am zis că nu-mi place cum își bagă picioarele, / Cum doarme în papuci, / Stropi de ploaie îmi cad pe cap, îmi tot / Cad...“ – vezi nota 1, p. 67.
3. Naturalist american și bărbat singuratic care a devenit vedetă de reality-show, ceea ce a dus la arestarea lui de către guvernul Statelor Unite (n.a.).
4. Aldrich Hazen Ames a fost un agent CIA cu vechime care a devenit colaborator infiltrat al KGB-ului. A fost condamnat pentru spionaj în 1994 și e considerat în general (și în mod corect) un mare rahat. Robert Clayton „Bob“ Ames (nici o legătură de rudenie), directorul CIA pentru Orientul Apropiat, a fost ucis în 1983 într-un atentat sinucigaș cu bombă asupra ambasadei americane din Beirut și e considerat în general (și în mod corect) un funcționar public exemplar (n.a.).
5. Un design de tip ascendent din robotică ce pornește de la un tip de sarcină simplificată, cum ar fi mobilitatea, pe care apoi o dezvoltă pas cu pas, elaborând un model dinamic complex (n.a.).
6. Un explozibil binar vândut de obicei la standuri în aer liber și folosit ca țintă dinamică, declanșată de impactul cu proiectile de mare viteză (n.a.).
7. „Cântă pe corzile iubirii, prietene, / Cântă pe corzile durerii, / Dar dacă vrei să mai poți cânta, / Nu – nu – nu, / Nu cânta pe corzile faimei.“ Versurile sunt preluate din melodia lui Phil Ochs „Chords of Fame“.

STAȚIA UNSPREZECE

Mein Drumpf

Cum călătoria lui prin viață e declanșată de o eră a supradezvoltării urbane și a declinului social, povestea vieții lui Bob poate scoate la iveală lucruri neplăcute la orice examinare amănunțită. Chiar dacă a recunoscut începuturile echilibrului punctat și confluența eforturilor lui Spurley, a cântărit lucrurile și nu are de gând să renunțe la anonimatul lui generic. Să capituleze în fața unui asemenea demers dornic de atenție la această răscruce a vieții ar însemna să dea catharsisul pe coșciug. Luptă sau fugi. Cu mânușa asta aruncată, pare din ce în ce mai cert că abilitatea convențională de conexiune socială este un remediu mult mai pragmatic decât expunerea în fața maselor din pur amuzament. Succesul vieții sale putea fi cuantificat prin faptul că rămăsese în esență necunoscut în fața tuturor celor pe care-i întâlnește. Eșecul său, prin același lucru. Bob fugise de recunoaștere, recunoscând că asta e ceea ce naște reputația. Reputația – acel călcâi infinit atacabil al lui Ahile. Fără reputație, numai trupul omului își lăsa vulnerabilitatea pradă viciilor. Numai trupul cuiva. Al lui Bob, un hohot de plâns. Celule, țesuturi, energie bioelectrică. Un impuls, golit de ideea măreață. Dar acum s-a terminat cu gluma. Lima-Charlie¹ pentru Bob, nici vorbă de altceva. Nu mai era de-ajuns

să facă
și
să dreagă.

Înțelegerea acestui fapt a iscat provocări enorme pentru Bob. În *The Origin of Consciousness in the Breakdown of the Bicameral Mind*, lucrare publicată în 1976 de profesorul de psihologie de la Princeton Julian Jaynes, acesta sugerează că omul primitiv nu era o creatură înzestrată cu conștiință, ci că acționa mai degrabă în concordanță cu vocea lui Dumnezeu. „L-am auzit pe Dumnezeu vorbind!” În timp ce conștiința a evoluat de-a lungul timpului, conflictul a evoluat și el. Există câteva exemple istorice artefactuale ale acestor teorii – Ioana d’Arc ar fi unul dintre ele. Extremismul religios, altul. Până și comportamentele de pe spectrul asociat astăzi cu schizofrenia pot fi legate de figurile șamanice dintr-o altă epocă. Bob nu era șaman. Nu auzise niciodată vocea lui Dumnezeu. Dar, frate, Annie aia putea să-i vâre în cap ceva bun de tot.

Ești în criză, Bob-broscoiule?

Nu-i toată lumea așa, Annie?

Bob stă pe mijlocul canapelei, schimbă canalele la televizor. O altă dezbatere despre armele de foc. Uneori Bob nu înțelege ce-i cu toată agitația asta. I se pare că și cuvintele sunt tot așa de letale ca orice altă armă. Cuvintele, despovărate de verificări prealabile și disponibile în orice moment oricărui om. Totuși, Bob își dă seama că de cele mai multe ori atacul prin cuvinte este folosit ca armă în disputele conjugale și în jargonul antidemocratic cu dublu sens. Situații unde interesul presei este minim, căci le lipsește valoarea de divertisment pe care o are o armă de foc caldă. Dacă societatea și presa decid să se poziționeze cultural împotriva omorului, un control de

bun-simț al armelor ar putea să le convină. Chiar și așa, nu e sigur că nevoia asta arzătoare de reformă sau de „vești bune“ e autentică. Se poate spune că atracția publicului, ce insistă odinioară pe *consolidarea crezurilor*, a devenit acum o foame nepotolită, ce insistă pe *întărirea nesiguranței* individului. E o nebunie logaritmică ce crește exponențial în cursul procesului. De fapt, conform opiniei lui Bob, chestia după care tânjesc acum acțiunile cumulative și cultura Americii este cea a zilelor anarhice și nopților singuratice la dispoziția tuturor. Un hibrid între războiul de rasă și războiul civil în mijlocul unei mișcări masive susținute de o abundență de bande și miliții care să răstoarne o ordine clădită prin înșelăciune, pusă și impusă de o mână de bogătași, laolaltă cu *păpușile lor profitoare* și convenabil de neștiutoare. Problemă.

În timp ce privilegiații patronează această porcărie ca un epitet al inegalității epigenetice a egalilor, Bob adulmecă un asalt asistat cibernetic, încurajat de narcisiștii hollywoodieni cu creier de dreapta. Ei, cu ipocrizia lor fățarnică, cei care vor oferi ajutor și sprijin la cererea celor răi. Găsește un gangster care galvanizează vânzările și vei găsi un model bine cotate pentru reclame, care se va mișca ca să vândă-vândă-vândă. Găsește o singură temă care să distragă atenția și cota ei la știri va crește-crește-crește. Fărâmele infracționale și crustele celebre asociate lor, ținute laolaltă de mlaie. Împreună, constituie o parodie a unei parodii mimând misterul, iar asta, presupune Bob, e singura explicație rezonabilă pentru blondul și umflatul înalt prelat împăunat al promovării brandului. Populistul masturbator care a ajuns un spectacol de presă și apoi s-a întrecut pe sine în timpul candidaturii sale pentru funcția de Rege, făcându-i pe despoți să cânte. Și

ajutând partidul retro, atât de atrăgător pentru proști, să recruteze unii și mai proști.

Lui Bob îi place Jupiter.

Cândva, un cosmos plin de cosmonauți comuniști deasupra Indochinei îl speriasc într-un vis pe Bob-copilul. De atunci privise spre Jupiter ca spre o busolă.

Numai că, revenind pe Pământ, lui Bob îi place Woodview din California. Îi place California atât de mult, că atunci când presa o maltratează, aduce argumente mentale împotriva metodologiei lor. Într-o cultură conservatoare, care se celebrează pe ea însăși ca fiind originea agriculturii și a altor simboluri *Americana* tipice, presa habar n-are că statul California nu numai că furnizează șaizeci la sută din toată producția agricolă internă, dar e în același timp statul care a dat naștere și la McDonald's, și la Hells Angels. Dacă ar exista vreodată o revendicare teritorială de unic deținător al unui belșug de arhetipuri americane, de la eroismul rural până la ideologia proscrisului și la bărbații și femeile trudind cu onestitate și perseverență în Statele Unite, cu siguranță California ar fi cea care ar emite așa ceva. Cum își permit să marginalizeze prelungul Stat de Aur? A dracu' să fie ei, cu demagogia lor descreierată și diabolismul ei, se gândește Bob.

Crezi că e posibil să-ți vinzi sufletul Satanei? Întunericului, Bob-broscoiule?

Întunericului, Annie?

Da, ca Led Zeppelin. N-au făcut așa, țăpul meu țăfnos?

Bob schimbă canalul. O tânără vedetă pop vinde remedii pentru acnee.

E vorba de producție, Annie. Lucrurile întunecate sunt produse. Nu sunt endemice. Nu ne lăsăm noi înșine pradă

lucrurilor întunecate. Le creăm.

Tu crezi lucruri întunecate, Bob-broscoi țâfnos?

Capul lui Bob începe să pulseze. Măcar dacă ar avea nouă ani și-ar scobi într-un perete de stâncă, scoțând din el artefacte ale vieții marine vechi de zece mii de ani. Structuri de scoici *Turritella*, de midii și pești *Xyne grex*. Sau dacă ar merge pe bicicleta lui Schwinn roșie, ar face să plouă cu foc pe râuri, ar merge la treabă cu Cowboy și s-ar desfăta plin de regret cu priveliștea picioarelor ciocolatii ale fetei de culoare căreia i se spunea curvă și pe care nu avusese niciodată oportunitatea să o iubească sau să o exploreze. La fel ca inima, creierul, ficatul sau rinichii, și pielea este un organ vital. Faptul că ne rușinăm de dragostea noastră pentru piele e o formă de favorizare a creierului, minus înrudirea organică. Faptul că Bob s-a născut ca să exploreze nu îi face „curvă” nici pe el, nici pe adolescența de culoare. Ar fi putut să fie astronaut, se gândește el.

Ce părere ai despre spațiu, despre cosmos, Bob-broscoiule?

Vreau să merg pe Jupiter, Annie.

Pe Jupiter, Țâfnosule? Planeta cicloanelor polare?

Jupiter. Prost de pier. Prost de pier. Prost de pier. Sunt...

Nu e o prostie, Bob. Nu ești prost. Dar nu trebuie să pleci la cinci sute optzeci și opt de milioane de kilometri de pământ. Gândește practic... măcar un pic.

Annie știe cum să trateze cu creierul lui Bob. În loc să viseze să meargă pe Jupiter, unde șansele de conexiune socială erau foarte mici, dacă nu cumva nule, se trezește că oscilează undeva la marginea inimosului și își propune să organizeze o întâlnire de socializare de după-amiază cu locatarii de pe Sweet Dog Lane. O să sune la o companie de închirieri, o să ia

niște mese, scaune de picnic și umbrele de soare și o să pregătească totul pe peluza din fața casei.

Stă trează seară de seară și face invitații individuale sub forma unor colaje drăguțe. Taie cărți cu fotografii artistice și albume de artă cu cuțitul X-Acto și forfecuța de piele, ajustând fiecare colaj după estimarea pe care o poate face – atât cât o poate face – asupra personalităților viitorilor săi oaspeți, dedusă pe baza felului în care le-a perceput fațadele caselor. Apoi alege după-amiaza potrivită, trece data și ora evenimentului pe invitațiile-colaj și merge de la o cutie poștală la alta, introducând invitațiile în mod adecvat.

E sâmbătă și e soare. Bob pregătește grătarul cu cărbuni pentru burgeri și hotdogi, face o sută de ouă umplute și aseasonate cu suc de lămâie și are sucuri acidulate și bere în răcitoare. La prima tură de carne pe grătar se așază pe scaunul de picnic din mijlocul peluzei, așteptând calm venirea vecinilor. Stabilise că ar urma să înceapă la ora 13. Primii sosiți sunt punctuali ca un ceas elvețian. Un bărbat tânăr și o femeie care pare abia spre sfârșitul adolescenței, deși amândoi împing un bebeluș într-un cărucior. Gândește: Sid și Nancy. Gândește: vene umflate. Gândește: piele albă și toxică. Gândește: miros corporal ce îi precede la câțiva metri distanță. Bob le conștientizează apropierea, le calculează adresa ca fiind o casă din spatele uneia dintre casele unor invitați veritabili.

— Ești Bob? întreabă tânărul. Vreau să zic, gagiule, ești domnul Honey?

Bob își cântărește opțiunile în timp ce fata se scobește în nas. Se apropie încet de marginea căruciorului, aruncă o

privire înăuntru și verifică pulsul bebelușului. Îi ia puțin timp, dar se pare că până acum cadavrele astea tinere își ținuseră într-adevăr bebelușul în viață.

— Cu ce pot să vă ajut? întreabă Bob.

Tânărul și tânăra se acoperă unul pe altul când încep să răspundă.

— Noi...

— Noi...

(din nou)

— Noi...

— Noi...

(și din nou)

— Noi...

— Noi...

Bob intervine serviabil:

— Hai să încercăm pe rând.

Cei doi își aruncă priviri de o deferență moartă, apoi încep să își scuture pumnii spontan într-un joc de „piatră-hârtie-foarfecă“. Bob respiră adânc și verifică din nou pulsul bebelușului. Foarfeca fetei domină palma de hârtie întinsă a băiatului.

— Am primit colajul dumneavoastră, zice ea în timp ce nasul începe să-i sângereze. Și vrem să aducem un omagiu, gen.

— Un omagiu? întreabă Bob.

— Da, doamnei.

— Doamnei? se interesează Bob.

— Da, zice fata. Gen, cam vrem să mergem, dar cred că ar fi o chestie, gen, tristă pentru ei, arată ea spre cărucior.

— Pentru ei? întreabă Bob.

— Pentru gemeni, răspunde fata.

Bob verifică din nou căruciorul, pipăind ușor pe lângă scutecul bebelușului.

— Aici e un singur copil, zice el.

— Hă? râgâie tânărul.

— Un copil. Aici e un singur copil. Aici nu sunt doi copii, repetă Bob.

Cei doi se uită din nou unul la altul cu priviri moarte.

— O-o, zic ei.

Tânărul continuă, adresându-i-se lui Bob:

— OK. Păi, e ceva, gen, cam ciudat și un pic aiurea, dar... dacă, gen, îl găsim pe celălalt, ești OK să ai grijă de ei când și când?

— Ăsta e un exercițiu de construire a spiritului comunitar, zice Bob. O petrecere între vecini. Nu sunt genul de individ care se ocupă de creșterea copiilor.

După câteva momente de tăcere confuză din ambele părți, timp în care hemoragia nazală a fetei se transformă într-un pârlăuș, cuplul pleacă fără să mai spună ceva. Apoi cei doi întorc iar căruciorul spre stradă și se îndreaptă agale înapoi, spre peștera din care ieșiseră. Bob rămâne pe scaunul de grădină, nemișcat ca o statuie, aproape jumătate de oră, până când aude cum de undeva din depărtare plutește spre el o muzică de circ și, în același timp, prima din cele patruzeci de limuzine negre trece prin fața casei lui. Cu geamurile lăsate, vecinii îi aruncă lui Bob priviri disprețuitoare în timp ce alunecă mai departe. Privindu-i cum trec, ochii îi cad pe o îngrămădire de ghirlande florale stivuite, la un metru și jumătate înălțime, pe scheletul ars al casei lui Helen Mayo. Durase luni de zile până să i se confirme moartea, atât de

interșanjabil întrepătrunse și amestecate erau părțile corpului ei cu resturile ocupantului cu turban al scaunului de pilot. În nechibzuința sa, Bob invitase un întreg cartier de străini la el acasă chiar în ziua în care prioritar era angajamentul lor anterior de a participa la ceremonia de înmormântare a lui Helen Mayo. Doar Bob nu fusese invitat (și, evident, unul dintre cei doi gemeni nou-născuți). La capătul șirului de limuzine, fosta lui soție în dubița ei de înghețată, reconfirmându-și aleatoriu rebeliunea ei ipocrită. Nici nu apar bine, că se și pierde peste dealuri, iar muzica înghețatei se îndepărtează agale odată cu ele. Orice posibilitate a unei tovărășii vesele e nimicită. Bob mănâncă un ou umplut și stă acolo până apune soarele.

*E un început, Bob-broscoiule. Ai încercat.
Am încercat.*

Odată cu lăsarea nopții, o galaxie de stele rămâne lipsită de vâlul ei. Și locatarului de pe Sweet Dog Lane 1528 îi reînvie o cunoaștere nocturnă înnăscută. La epilogul nopții, la fel ca în cazul venirii actorilor pe scenă la final, nu există penitență postumă. Se ridică de pe scaunul lui de picnic, se îndreaptă greoi spre Pontiac, deschide portiera, se așază pe scaunul șoferului, pornește mașina și apasă pe butonul CD-playerului. Vocea lui Phil Ochs:

*There's no place in this world
Where I'll belong when I'm gone
And I won't know the right from the wrong
When I'm gone
And you won't find me
Singin' on this song when I'm gone
So I guess I'll have to do it*

*While I'm here.*²

¹. Tare și clar (n.a.).

². „În lumea asta nu e nici un loc, zău, / Unde să fiu acasă cât sunt plecat / Și n-o să deosebesc binele de rău / Cât sunt plecat / Și n-o să mă prinzi / Cântând cântecul ăsta cât sunt plecat, / Deci cred că o să fiu nevoit să-l cânt / Cât sunt aici.“
Versurile sunt preluate din melodia lui Phil Ochs „When I'm Gone“.

STAȚIA DOISPREZECE

La loc comanda: rătăcitor și descompus

În momentele de *saudade* ale lui Bob, memoria lui multiplică clipe de dor și vise. Acuitate a imaginii și a sunetului. Dacă e să vâneze conexiuni sociale, va trebui să înceapă urmărind ițele propriului creier și readucându-și la viață luciditatea percepției. În 2005, după ce și-a îndeplinit sarcinile contractuale în regiunea Ascension din Louisiana, uraganul Katrina a făcut praf golfurile salmastre, infrastructura și, în egală măsură, populația. Cum aeroportul era închis din cauza vremii și apoi din cauza unor reclamații eronate legate de niște lunetiști civili, Bob a tras la un YMCA local pe care Crucea Roșie Americană îl furniza drept adăpost. Din cele o sută cincizeci de paturi pliante instalate pe terenul de baschet din sala de sport, Bob a primit patul 21-STÂNGA.

În timp ce își muta geanta de pe umăr pe pat, o voluntară tânără și beată, cu dinții mânjiți de ruj, i-a prins privirea de pe patul adiacent, unde ședea ea. Ochii ei sticloși se holbau de jos la Bob. Femeia a ridicat spre el paharul roșu de plastic, cu ultimele resturi de ruj întinse șleampăt de buzele ei pe interiorul acestuia. Lichidul dinăuntru, un amestec înțepător, fără gheață, de alcooluri și electroliți disponibili. I-a propus cu o voce încleiată:

— Ia o gură din asta. Miroase-o.

Pe Bob nu-l deranja să bea, dar detesta beția. S-a gândit să îi grăbească femeii procesul de îmbătrânire, să o eticheteze drept pensionară și să-i ardă rapid una în tărtăcuță. S-a controlat și a lăsat-o baltă, cu pocalul în poziția aia stânjenitoare. Vânturile uraganului doborâseră turnurile telefonice, dar Bob fusese prevăzător și luase cu el un telefon prin satelit. În timp ce stătea cu capul pe pernă, ascultând vâjâitul vântului de afară, a încercat să dea un telefon la cartierul general. Dar nici măcar telefonul prin satelit nu voia să răzbată prin furtună. A-B-C / C-B-A... A-B-C / C-B-A... Și l-a luat somnul.

Până în zori, știrile despre inundațiile masive și haosul generalizat s-au tot adunat, dar cerurile se liniștiseră, și Bob a reușit să sune la cartierul general. În New Orleans, în carnajul, penele de curent și restricțiile impuse de izbucnirea furtunii în centrul orașului, s-a anunțat că salvatorii scăpaseră din vedere un mare cămin pentru vârstnici. Bob a mirosit o oportunitate proaspătă. Având în vedere tăria furtunii și numărul de proiectile organice disponibile la apogeul ei, exista îndeajuns de multă acoperire pentru justificarea unor lovituri generatoare de comotii. Bob a fost trimis în misiune. S-a alăturat unui grup de voluntari umanitari, ajutându-i să-și lanseze *de facto* barca din Garden District. Ziua, caldă și calmă. Apa, caldă și neagră. Totul, destul de liniștit. Singurele deplasări ale aerului deasupra orașului erau în golurile generate de palele elicopterelor de salvare ale pazei de coastă. Bob, cu ciocanul în toc, i-a informat pe voluntari că era posibil ca mai mulți bătrâni să fie blocați într-un cămin pentru vârstnici din CBD¹-ul inundat. Marinarii au trecut pe lângă

cadavre umflate ce pluteau pe apă, inflamate ca niște baloane de bacteriile din gazele eliberate de intestine din pricina expunerii prea mari la soare. Toate dilatate, cu fața în jos și cu brațele desfăcute în apele calme și negre.

De cum au pătruns în căminul pe jumătate scufundat în apă, Bob și câțiva dintre voluntari s-au trezit în interiorul clădirii într-un întuneric beznă și cu apa până la brâu. La fiecare gură de aer trasă în piept, suspiciuni de spori răspândiți prin aer. Ferestrele clădirii cu câteva etaje fuseseră bătute dinainte în scânduri, în așteptarea furiei Katrinei. Cum voluntarii s-au repezit spre ultimul etaj, pentru a-și croi calea de sus în jos, Bob a rămas la etajul de deasupra intrării și s-a trezit că are parte de intimitatea necesară. Ținând într-o mână o rază de lună² și mâna cealaltă pe ciocanul strecurat în toc, a deschis cu piciorul câteva dintre ușile de la dormitoarele locatarilor de la primul etaj. Dar, negăsind nici urmă de bătrânei, a simțit că mizase greșit. De obicei, când un astfel de loc dintr-o zonă inundată de un uragan era golit de locatari sau evacuat, prima echipă de salvare indica acest lucru făcând un „X” pe peretele alb al clădirii³. Nu și la căminul ăsta de bătrâni. Chiar și așa, un eșec. Îi era groază de raportul inevitabil de după misiune.

Bob a renunțat și s-a întors la barcă, estimând că voluntarii mai aveau cel puțin două etaje de verificat. Până să bage ei de seamă, ar fi putut să dispară lejer. Cum n-avea nici o obligație de onorat, a tras de sfoara ce pornea motorul, abandonându-și tovarășii de căutare și navigând lent și destins până înapoi în Garden District pe proaspăt descoperita mare calmă și neagră care inunda acum, la asfințit, străzile din New Orleans. În depărtare, la câteva străzi distanță, a văzut o casă oarecare

arzând. Imaginea ei în flăcări, înconjurată de apă, și reflexia sticloasă a focului, ce ajungea până la el, a trezit în Bob o reminiscență a cocktailurilor Molotov care înflăcărau râul tinereții sale. Îi conferea călătoriei sale o tentă aproape suprarealistă sau un acces retrospectiv la călătoria tematică „Pirații din Caraibe“ de la Disneyland. Un șarpe-mocasin de apă unduia la suprafață pe lângă barcă, printre mai multe cadavre umflate de gazele dezmățului bacterian, iar ceva din alchimia asta i-a dat lui Bob o senzație cathartică de conectare momentană la beatitudine, genul de senzație pe care ar putea s-o scoată cândva, la nevoie, din buzunarul de la spate dacă mai ajungea vreodată în zona Coastei Golfului și simțea nevoia unei liniștiri a simțurilor. Acest flirt scurt cu o ușurătate a ființei a provocat întoarcerea vocii de catifea în urechile lui.

— *Stai, hei, ce se aude...? Mă auzi cântând încetisor, Bob-broscoiule? Ți trece prin cap să omori bătrânii dintr-o zonă calamitată? Nu ți-e frică de diavol, Bob-broscoi frumos?*

Și în acel moment, Bob s-a văzut dintr-odată printre cei plini de furie împotriva propriei insignifianțe și pradă amăgirilor gestaltismului fanfaron. Apele în scădere începeau să scoată la iveală celulele evlaviei ipocrite și dezastrul lor dezbinător și canceros de după diluviul de adenzotriphosphate⁴ ce determină degenerarea. Ar merita menționat că faimoasa capră din parcul Algiers a supraviețuit inundației.

Of, Bob băiete.

Îmbibat de apa murdară a potopului, Bob și-a croit cu greu drum până la hotelul Lafayette și s-a cazat acolo ca să facă un duș. Mai târziu, curat și în curul gol, a schimbat postul la un aparat de radio de pe noptieră, pe care cameristele îl lăsaseră

deschis pentru atmosferă. În timp ce baleia pe scală toate posturile de radio din Sud, a dat de începutul melodiei „Shame“ a lui Evelyn „Champagne“ King. Văzându-se reflectat în oglinda care acoperea în întregime ușa deschisă de la baie, Bob a început să danseze. La început mișcările îi erau lente și nu prindea ritmul. Dar pe măsură ce muzica și pulsul lui au luat avânt, Bob a început să-l prindă, găsind în sfârșit gesturile spasmodice care aveau să-i golească iazul de pirați.

Chiar așa, Bob băiete.

- [1.](#) Central Business District, centrul de afaceri al orașului (n.a.).
- [2.](#) Mag-lite / lanternă (n.a.).
- [3.](#) Nume de cod pentru peretele de asalt al unei clădiri, folosit pentru claritatea comunicațiilor la stabilirea țintelor și la orientarea în interiorul clădirilor (n.a.).
- [4.](#) Metabolizează diviziunea celulară (n.a.).

INTERLUDIU

Stenogramă

REGISTRUL ȘERIFULUI – WOODVIEW COUNTY, CALIFORNIA

17 IULIE 2016

— 911. Ce urgență aveți?

— Sunt cu ochii pe el chiar acum – în timp ce vorbim!

— Îmi puteți spune cum vă numiți, doamnă?

— O, pentru numele lui Dumnezeu, îmi pare rău. Sunt fiica doamnei Helen Mayo. Știți, doamna care tocmai a murit. Sunt pe platforma mobilă de la demolări, pe locul unde a fost casa mamei mele dragi. Am extins platforma la înălțimea maximă și pot să văd direct în curtea din spate a bărbatului ăluia îngrozitor...

— Cum vă numiți, doamnă?

— Ah, mă iertați. Sunt Helen Mayo junior.

— Helen Mayo junior, doamnă?

— Da, exact. Acum ascultați-mă, vă rog...

— Ați spus Helen Mayo junior, da?

— Da, v-am spus. Exact așa. Sunt Helen Mayo junior. Dar ascultați-mă, vă rog. Platforma e un pic șubredă. E acolo, în curtea aia a lui, curăță un arbore de ceai pe vântul ăsta, cu burta scoasă pe-afară și transpirând în chiloți. Cred că transmite cumva niște semnale. Știu că e un bărbat alb, dar

uneori pur și simplu mi se pare foarte chinez. Ochii ăia oribili ai lui, umflați de răutățile făcute, și nu cred că gălbejitul ăsta îngrijește pur și simplu de bonsai, dacă știți ce vreau să zic.

— Doamnă, cei care îngrijesc bonsai sunt japonezi. Nu chinezi. Nu știu ce semnale credeți dumneavoastră că transmite, dar vă sfătuiesc să vă dați jos de pe platforma aia mobilă. Nu mi-ar plăcea să aud că ați fost chemată la tribunal sub acuzația de voyerism și azi vremea e cam vântoasă...

— O, Doamne! O, Doamne...

— Doamnă?... Doamnă?... Doamnă?

[ȚIPĂȚ ININTELIGIBIL]

Reclamanta căzuse și telefonul murise. La fel și ea.

.....

STAȚIA TREISPREZECE

Opiacee și incest

Miami fusese considerat mult timp o ZPV¹ pentru activități de intervenție ale agenților Programului Scottsdale. Dar, cum comanda și controlul asupra executării contractelor legate de comunitatea din deșertul vestic fuseseră preluate din mâinile lui Loodstar și ale echipei lui din Noua Guinee, aceștia păreau să fi pornit să lucreze pe cont propriu, lansând niște operațiuni independente. Cu surse de finanțare necunoscute. Prin intermediul rețelei de agenți, presupusele activități ale lui Loodstar îi atrăseseră atenția lui Bob. Fuseseră mobilizate locatoare de telefoane mobile și drone FLIR² pentru a cartografia deplasările pensionaților din zona extinsă a South Beach. Chiar dacă erau disponibile o mulțime de contracte internaționale, Loodstar avusese mereu un apetit social sporit pentru fraternitatea agenților americani. Asta, laolaltă cu costurile mult prea prohibitive pentru transportul agenților cu avionul peste hotare, s-ar putea să-l fi stimulat pe Loodstar să își stabilească ZO³ în Miami, unde putea recruta INCONUS⁴. Ghidul de bune practici impunea aprobarea și alocarea de fonduri de către guvernul SUA atunci când foloseai agenți INCONUS, dar, în ciuda zvonurilor despre mișmașurile dincolo de limitele acceptate ale lui Loodstar, cutuma politică nu era să expulzezi un bărbat în fustă de

iarbă fără să ai dovezi clare de spionaj. Cu toate astea, o creștere suspicioasă a trecerii premature la cele veșnice în cazul pensionarilor retrași la căldura Floridei atrăsese atenția anumitor autorități locale, inclusiv a unora care ar fi putut să își manifeste nemulțumirea față de orice fel de activități ascunse de triere ale vreunei *companii*, desfășurate în dauna votanților lor vârstnici.

Presupusele activități ale lui Loodstar sunt îngrijorătoare și pentru Bob. Liderul bombastic al bandei, fascinat de narcotice, se dovedise cam slobod la gură. Bob se temea că ar putea fi dat de gol în cazul în care Loodstar era reținut. De fapt, tocmai acest aspect dezagreabil al caracterului său îl făcuse pe Loodstar să piardă conducerea și controlul asupra Programului Scottsdale cu câțiva ani în urmă. Chiar dacă el și Bob nu s-au întâlnit niciodată față în față, Bob e nevoit să presupună că Loodstar are numărul lui.

Lui Bob nu i-a trecut niciodată prin minte să îl întrebe pe Spurley Cultier pentru ce publicație anume lucrează. Lui Bob rareori îi trece prin minte să întrebe ceva pe oricine în afară de el însuși. Dar acum a ajuns la o articulare conștientă a prezumțiilor din jurul lui Spurley. Legături, se gândește el și decide că trebuie să-i facă o vizită lui Loodstar, ca să-i confirme sau să-i infirme conexiunea luată în calcul. Intră în baie și se așază în fața marmurei pentru consultație. Are nevoie de o îndrumare. În timp ce caută chipul straniu al înțelepciunii sau furiei din fața lui, excavarea dinamicii marmurei dezvăluie capitularea voit meditativă a conștiinței.

Astăzi, capitularea asta îi stă la îndemnă lui Bob. Copleșit de gândurile despre Annie, are mintea țândări. Mai mult, percepe lumina din ziua aceasta lipsită de strălucire în fața

simfoniilor pietrei și ale structurii. Rătăcește până înapoi în dormitor, se așază pe marginea patului și deschide televizorul, unde bufonul blond se ia de mână cu Legea și Ordinea ca o caricatură. Îl pune pe gânduri pe Bob. Oare tocmai acest înalt prelat al promovării propriului brand ar putea conspira *împotriva* decapitării celor lipsiți de brand? Și oare asta s-ar putea traduce în menținerea jecmănitoarelor cu manetă⁵, care a ajutat la colectele de cash în cazinoul candidatului? Jucau el sau Loodstar la ambele capete sau erau ei jucați pe degete? A fost Spurley falanga intermediară a unei cercetări a terenului pentru un posibil duel? În timp ce avansa pe ghinturile propriiei înțelepciuni, pentru Bob totul începea să capete sens mecanic. Propria Noapte a Cuțitelor Lungi a candidatului⁶ apare încotro o a-*puci* sau, mai degrabă, o iei, având în vedere faptul bine cunoscut că și el deține proprietăți și terenuri de golf în zona din jurul Miami-ului. Toate drumurile duc la Loodstar.

Bob își cântărește opțiunile. Poate să conducă Pontiacul din Woodview până în South Beach în patru zile – cinci dacă se oprește în New Orleans. Sau poate să prindă un avion și să fie acolo în câteva ore. Adversitatea lui pentru zborurile cu avionul, o evitare a oricărei amintiri senzoriale pe care ar putea-o trezi plecarea lui Annie de ultima dată, înclină balanța. Se decide să mute Pontiacul pe trotuar și să scoată din buzunarul de la spate amintirea acelei legături, culeasă în timpul extazului din vechiul Big Easy⁷. Înainte de a pleca, pune în bagaj toate lucrurile esențiale, de la minciuni la măști. Apoi, în magazia lui de scule, prinde un bec suspendat de un fir într-un cârlig și bate în cuie pe un țaruș o scândură pe care pictează un mesaj provocator ploconitor și persuasiv:

UDAY ȘI QUSAY⁸ PRINDEAU PREȚIOASE PANTERE PROTEJATE PENTRU POZE PORNO LA PETRECERI

Duce un burghiu manual pentru dat găuri în pământ în curtea din fața casei și fixează panoul acolo. La sfârșit securizează spațiul tainic al provinciei lui din Woodview trecând prin toate camerele și prin jurul casei o rețea croită din frânghia de rufe a soacrei⁹. Bob e plin de entuziasm și gata de drum!

America prin care conduce Bob, din Woodview până în New Orleans, nu e una a tradiției. Nu e cea pe care o cunoscuse în excursiile lui anterioare cu mașina de-a lungul și de-a latul continentului. Nu e cea a benzinărilor la care „plătești mai târziu“, a localurilor *vintage* și a șoselelor cu două benzi. Doar trenurile mai rezistă, ca un tribut pentru acel refugiu al spiritului de-acum înfrânt de farsa¹⁰ bicisnică a modernității. Înfrânt parcă de mituri fulgerătoare, orbitoare, apăsătoare, și de dezvăluirea necuviințelor tot mai răspândite.

Poate că un adevăr care merită reținut și păstrat chiar cu prețul vieții e acela că viața este trăită cu adevărat în locuri simple, locuri cu iubire și fericire. Bob nu avea nici de unele, nici de altele. Și, în loc de asta, doar singurătatea era de ajuns. Puține mai sunt priveliștile romantice pe care le poți savura în singurătatea șoselelor izolate. În locul lor, autostrăzi, parcuri cu malluri, centre comerciale, trafic, reparații pe șosele și drumuri îngustate.

Lui Bob i se pare că America nu mai e fata frumoasă care îi dăduse viață. E fantoma unei fete pe care nu a cunoscut-o

niciodată.

Conducând noaptea prin întinderile intermitente, Bob vede uneori în depărtare luminile de chihlimbar ale unor complexuri izolate. Poate închisori. Poate cazinouri. Oricum ar fi, cineva e acolo și pierde.

S-ar zice că multe orașe sunt construite fie pe seama școlilor profesionale, fie pe siguranța locurilor de muncă oferite de centrele corecționale ale diverselor state. Sunt doar gândurile unui observator dinăuntru unui Pontiac alb care străbate peisajul american nocturn.

Odată cu lumina dimineții, proaspătul Bob al zilei de azi se simte pentru scurtă vreme senin, până când traficul, ca Tinderul, în travesti, își trage batjocoritor partea din drumurile cândva destinate preludiilor erotice și basmelor eroice. Bob trece pe lângă un cinematograf în aer liber cu intrare pentru mașini și patru ecrane de proiecție, odinioară *art deco* și divin. Își dă seama că romantismul a rămas în ruină nu numai în realitatea rătăcirii pe drumuri, ci și cinematografele au fost ele însele întemnițate și încartiruite în calamități donquijotești ale capitulării culturale corporatizate. Studiind meniul în timpul unei opriri la un local din San Antonio, Bob e intrigat de plăcinta Wellington cu carne de căprioară, o alegere care vine cu o atenționare scrisă: „Chiar dacă a fost tratată cu foarte mare grijă, având în vedere natura produsului, există un risc foarte mic ca în carne să se găsească fragmente de glonț“. Bob hotărăște să ia un sandvici cu brânză topită și e servit acolo unde stă de o chelneriță slabă, cu parfum de vanilie. Capul lui Bob atârână peste bar într-o primă mușcătură meditativă. Incisivii pătrund chirurgical, inițiind o tăietură delicată, inobservabilă, în

carapacea untoasă și prăjită. Limba apucă brânza topită, iar presiunea fălcilor o face să-i alunece în gură. Toate sistemele se umezesc. Încântător. Magie pură. Magie pură cu brânză topită la un local de pe marginea drumului. Apoi PLEOSC! PLEOSC! PLEOSC! Cafeaua neagră curge în cana locului din dreapta lui. Se învolutează, clipocește, apoi se liniștește, rămâne nemișcată, iar pe suprafața cafelei apare imaginea unui septuagenar care rânjește, privindu-l pe Bob în ochi. Cu privirea fixată pe privirea din reflexie, Bob presupune că imaginea propriei fețe e contra-reflectată simultan pentru noul său vecin în oglinda lui de cafea. Fără să lase sandviciul jos, gâtul lui permite încet și tăcut acelei prime îmbucături să alunece ca un parașutist din Forțele Speciale în burta lui. În timp ce ambii bărbați își privesc unul altuia reflexiile prin ceața aburului de java, bătrânul inițiază o conversație cu o voce intermitent-nazală, de om de la munte.

— Măcar nu pari unul din hipsterii ăia erbivori.

— Cine ești? îl întreabă Bob pe bărbat.

— Sunt Pappy Pariah din Kerstetter, Kentucky, fiule. Pastor al Arhidiecezei Apalașe a Argoului. Eu îs ăla care-ți spune povestea ș-am de gând să continui după ce-mi beau cafeaua.

— Povestea mea? întreabă Bob.

— N-ai tu treabă cu asta..., îi replică bărbatul. Nimfomana asta subnutrită tocmai mi-a turnat cafeaua fierbinte și fără zahăr. Dar nu-i spune că am zis asta. Șșș, îi face el semn să tacă. Hai să-ți zic ceva:

Îți ia foarte puțin

să bei un pahar cu vin

sau să distrugi un sat.

Într-o zi, în curând,

o să-ți ia o săptămână să cucerești lumea
și vreo două zile să găsești un motiv.
Deocamdată îți ia cam o oră
să subestimezi compasiunea
unui străin,
fața lui reflectată în strălucirea
unei cafele negre într-o cafenea învechită.
Și nici un om nu învață să meargă cu bicicleta
pe ruta de livrare a unui ziar, mai ales când are
ou pe față.

Coborându-și într-un târziu sandviciul, Bob se șterge
instinctiv la gură cu un șervețel și verifică șervețelul. N-are ou
pe el. Dar cum să aibă, când el mănâncă un sandvici cu brânză
topită?

Cu o directețe nedirecționată, Bob îl întreabă pe apalaș:

— Care-i treaba cu toate opiaceele și incestul de la voi din
zonă?

Privește cum bătrânului i se întunecă rânjetul în timp ce se
întoarce dinspre imaginea reflectată a lui Bob spre fața lui
concretă de lângă el. Bob îi întoarce favoarea. Bătrânul se
ridică, apropiindu-și foarte tare fața de cea a lui Bob.

— Poți să repeți întrebarea, fiule?

Bob o repetă.

— Care-i treaba cu toate opiaceele și incestul de la voi din
zonă?

Bărbatul zâmbește, se așază la loc, ia o gură de cafea și
răspunde:

— Oamenii se descurcă și ei cum pot.

Și asta a fost...

Bob își termină de mâncat sandviciul cu brânză topită și ultimul cartof prăjit și soarbe ultima gură de Pepsi cu tot cu grămada de gheață pisată rămasă în pahar. În timp ce își pune pe tejghea cana de sticlă verde-prăzule cu însemnele Coca-Cola, golită de Pepsi, bătrânul îl apucă zdravăn de mână pe Bob.

— Văd că ai Pontiacul ăla de afară îndreptat spre est, îi spune el lui Bob. Estul e cam nasol în perioada asta a anului. Dacă aș fi în locul tău, m-aș întoarce înapoi în vest, la Scottsdale – dacă mă-nțelegi ce vreau să zic...

Bob aruncă o privire spre mâna bătrânului, ce îi ține în strânsoare propria mână.

— Îmi asum riscul, zice Bob.

— Bob băiete.

Bătrânul clatină din cap dezaprobator și dă drumul mâinii lui Bob.

— Fiule, fă ce vrei. Dar ai grijă să nu te muște vreun țânțar cu Zika. Că n-o să mai poți duce sarcina cu bine până la termen.

— Sunt bărbat, îi amintește Bob priceputului de serviciu. Nu-s femeie.

— Da? zice babacul. În fine, dacă asta te-ncălzește cu ceva.

Un pic blocat, Bob întreabă:

— De unde știi cum mă cheamă?

— Eu te-am scris.

— Într-o scrisoare?

— Dacă asta te-ncălzește cu ceva, sunt dispus s-o fac. Dar deocamdată casa ta e un tom.

Nesatisfăcut, dar în criză de timp, Bob plătește pentru el și pentru prezicatorul de șaptezeci și ceva de ani, apoi îi dă bice

spre est, orientând Pontiacul spre patria parohiilor și a Pontchartrainului.

New Orleans e una din opririle lui de noapte în drumul spre Miami și spre misiunea sa. Odihna e o armă. Găsește un hotel ieftin pe Lafayette Street. După ce îi vine rândul la dușul comun de la capătul holului, unde își spală drumul de pe corp, iese la o plimbare. Luând-o pe urma zgomotelor din Cartierul Francez, intră într-un bar-restaurant ca să mănânce niște calamari și să bea o băutură de adulți. Pe televizorul de pe bar se transmite în direct Convenția din Cleveland a Robelor Roșii de Alegere a Regelui. Bob e curios să audă ce-ar putea să aibă de zis delegatul din Guam. Dar între limbuția unui fost primar al New Yorkului, care se umflă în pene cu lupta împotriva criminalității și amenință bombastic cu un Brexit local, și pălăvrăgelile baronilor barului, Guamul nu se aude. Cu toate astea efectul vizual al cămășilor lor florale și al ghirlandelor din jurul gâturilor furnizează convenției ceva mai puțin convențional. Acela a fost momentul când milenialii l-au prins pe Bob în cătarea lor.

La vreo trei străzi de locul unde stă Bob cu farfuria lui de calamari prăjiți e un club pe nume Checkpoint Charlie, locul unde tinerii bagă LSD. Doi dintre tripații din el au ieșit la plimbare și l-au perceput pe Bob prin geam, din profil, ca pe un sfinx cu un candelabru în gură. După douăzeci de minute, în băutura lui Bob ajungeau șapte doze de LSD lichid. La o oră după asta, imaginile rezervate odinioară marmurei apar ubicuu. Lumea lui Bob se modifică agresiv. Odată cu scăderea afluxului de sânge spre centrul de control al creierului, forța conexiunii e amplificată de halucinații lisergice. Conversațiile

dintre două culturi, dintre două limbi care rareori există în același loc, sunt acum lucide și active în proximitatea lor. Părți ale creierului care nu se cunoscuseră niciodată până atunci sunt plasate în aceeași încăpere. Cortexul vizual joacă rolul de mediator al quarcurilor, în vreme ce rețelele neuronale se despart și adorm implicit. În vortexul acesta al mitozei subatomice și moleculare, Bob găsește o conexiune în New Orleans... doar că nu cea pe care o plănuise. Nu cea pe care sperase să o scoată sub formă de extaz din buzunarul său de la spate. Totuși Bob se adaptează, ca de fiecare dată. După treizeci și cinci de ore de dans printre flori expandându-se, țigani care te pipăie pe cur, bivuacuri cu saloane de bingo și imagini cu golani golind încărcături dintr-un SU-22¹¹, Bob se trezește dintr-o ultimă repriză de somn licantronic și își dă seama că e cu o zi și jumătate în întârziere. Cu Pontiacul pe drum, își ațintește ochii pe Miami.

În timp ce de la radioul Pontiacului se aud știrile vechi de două zile din Cleveland – mireasa comandată prin poștă a candidatului și-a plagiat discursul, miliții ale negrilor poartă kalașnikovuri la vedere, iar blondul crede că e blană să lași NATO în ofsaid –, Bob se gândește la posibilitatea ca America să se trezească în fața unei noi norme. Atacuri aleatorii cu mașini-capcană, revendicate greșit sau nu, cu îngâmfare, provocator sau cu loialitate față de manifeste din Orientul Mijlociu manufacturate în medrese saudite. Smintiți singuri, singuratici, sărăciți de orice sentimente în afară de cele față de armele lor. Nu poți să deprimi deprimații, pentru care frica e frenezia ticăloșiei inactive. Niciodată inactiv sau izolat de depresie, Bob e implicit imun. Sosește în Miami la sfârșitul după-amiezii următoare.

Își face de cap și se cazează la hotelul Fontainebleau. La douăsprezece etaje înălțime, în camera 1406. Bob își trânteste geanta pe pat și deschide scurt televizorul. E ultima zi a Convenției din Cleveland de Alegere a Regelui, cu tot carnavalul lui ciudat. Mussolini din Mayberry își instigă turma. Pentru Bob ipoteza e clară. Între *id* și superego, oile dăduseră iubirea față de propriii copii pe șansa de a striga în gura mare: „Fii atent la mine! Mă piș pe copaci!“. Au, uite-așa se duce inima omului. Și uite-așa iese bășina din creierul oratorului, acest Iisus din Jonestown, orb la tot ce e în Newtown, scuiță destulă bilă cât să ne tragă pe toți în jos. Și, cu Lonesome Rhodes deasupra mulțimii, Bob închide televizorul, se mută la fereastră, dă la o parte draperiile și vede oameni în bikini, plaja și imensitatea albastră. Undeva acolo, în marea aia pâlpâitoare și albastră, balenele sunt tratate cu brutalitate. Bob e deranjat de brutalitatea față de sălbăticiuni, n-a fost niciodată un vânător de animale. De fapt disprețuiește vânătoarea și vânătorii. Pe ei și tehnologiile cu care ucid mai ușor. Detașarea lor de omor. De scop. De propria existență primară și de mișelia meschină cu care se manifestă față de nobilele sălbăticiuni. Cu o singură excepție: cei care vânează mistreți cu propriile corpuri și un cuțit. Ai de ce să te mândrești când păcatul e practicat cu precizie în triajul tăios al terminațiilor tactile. A ajuns la ideea asta de la faptul făurit în furnal că toți oamenii sunt ei înșiși de sorginte animală, iar vânătorii umani gata să atace cu puștile alte specii ar trebui să fie atenți la ricoșeul răutăcios de care o să aibă parte în curând.

Din buzunarul lui de la spate:

Raindrops keep falling on my head

*But that doesn't mean my eyes will soon be turning red
Crying's not for me...¹²*

Telefonul îl cheamă. E o fotografie cu antebrațul unei femei, cu o spintecătură orizontală adâncă, sângerând profund. Nici un mesaj însoțitor în afară de numele de cod al expeditorului, „Anasyrma“¹³, care, după cum vede Bob după o scurtă cercetare, postase fotografia și pe site-urile de socializare. Bob ar fi recunoscut brațul ăla dintr-o mie. E al lui Annie! Tăietura, își zice el, are toate mărcile specifice fanfarei guineene. Să fi fost Annie înhățată de agenții lui Loodstar? Îl împingea destinul spre Florida? Era un avertisment, o declarație de război sau un rest de săpun?¹⁴ Fusesse Bob supravegheat? Dacă da, de cine? Și dacă Loodstar o are pe Annie... din ce motiv? Prin ce reticul sau rimă?

Chiar dacă Bob nu e o făptură a panicii, gravitatea acestor incertitudini și paranoia lui conștientă, palpabilă, față de circumstanțele subite și accidentale ce pun sub semnul întrebării bunăstarea lui Annie declanșează în el primitivismul transpirației. Cu circulația optimă a sângelui spre extremități blocată, Bob respiră adânc. Inspiră, apoi expiră. Expirația se extinde în exces. Reia. Din nou. Reia. Și, odată cu revenirea oxigenului în marginile cortexului și în lobul frontal, vine homeostaza. Se dezbracă. Dușurile l-au ajutat întotdeauna pe Bob să își limpezească mintea și să se pregătească pentru soluții solicitând o strictă concentrare. Bob face duș și se șterge cu prosopul.

Scoate din geanta lui de voiaj un costum negru de stofă, pantofi de om de afaceri și o cămașă albă călcată. Se îmbracă și iese din hotel pe Ocean Drive. Înțesată de turiști, inși care

merg la plajă sau vin de-acolo, înși care fac cumpărături, bicicliști, mașini mari, ostentative... acolo s-a întâmplat. De pe o stradă perpendiculară au apărut mărșăluitorii, o mulțime. Nu atât deplorabili, cât agresiv de imaturi, adepții agresiv de imaturului băiețel de șaptezeci de ani plin de bani și cu părul ca vata de zahăr cu vanilie pe băț. Par arieni cu pancartele lor pe care scrie „Yellow Lives Matter“¹⁵ și toți au părul de un blond gălbui și ochii de un albastru de Prusia. Strigă „Make America More Yellow!“¹⁶. Bob nu poate să nu se gândească la faptul că acțiunile și reacțiunile din prezent nu reprezintă atât o criză culturală ori politică, cât o criză cataclismică a sănătății mintale a țării. I se pare că ar putea fi ameliorată considerabil prin impunerea serviciului public obligatoriu. Dacă fiecare american ar avea sau ar fi avut în tinerețe un moment minunat care să constituie dovada vie că și ei contează. În schimb, asta îi reamintește descântecul marelui Bob Dylan: „Soarele e galben! E-un pui fricos“. Apoi...

BADA-BUUUUM! EXPLOZIE-LUMINĂ! BUM-FUM ȘI FOC!

O bombă dintr-o mașină-capcană explodează trepidant, proiectând unde de șoc, rafale de vânt și fragmente piroplastice pe o rază de cinci sute de metri pătrați. Bob e aruncat în spate, dar e nevătămat, în afara unui scurt acces de izolare auditivă. După ce se ridică iar în picioare, scuturându-se de praf și liniștindu-și respirația, studiază strada din fața lui și identifică mirosul inconfundabil al explozibililor plastici, detectând Semtexul¹⁷. Semtex are o personalitate puternică și forță de impact. Explozia lui auxiliară hexagonală, fantezistă, fulminantă și foarte familiară pentru trecutul lui Bob Honey. Alături de RDX¹⁸, PETN (coarda explozivă preferată a lui Bob), e al doilea dintre principalele componente ale Semtexului.

Estimează că încărcătura asta provenea din depozitele demilitarizate ale armatei cehe de odinioară, capturate în timpul cedărilor de la sfârșitul anilor 1980 și începutul anilor 1990.

Aruncându-și privirea peste grămada de bucăți de corpuri blonde-gălbui și însângerate, peste distrugerile materiale și proaspăta ploaie devoratoare de reziduuri revenite¹⁹, apucă să vadă craterul exploziei și substructura topită a Miami-ului subteran. Acum cazanul multicultural american e atât de fierbinte, că lichefiază locul. Prin fumul și flăcările ce împiedică vederea străfulgeră fața unei femei exotice, cu păr întunecat, ce iese dintr-o clădire avariata de vizavi. Ochii ei se întâlnesc scurt cu ochii lui Bob până când o rafală proaspătă de fum negru și lame roșii de foc obliterează iarăși imaginea. Sirenele încep să invadeze atmosfera, iar felul în care îi readuc în minte muzica atât de abjectă a dubițelor de înghețată îi sugerează să se retragă.

Bob își croiește drum până înapoi în hotel și se îndreaptă spre barul din hol. În timp ce haosul domină raidul atmosferic frenetic asupra clienților, angajaților și polițiștilor agitați care încearcă să securizeze zona extinsă a incidentului, Bob spionează barul. O oază. Veghetorul lui, un barman ce detestă să fie deranjat. Acesta este El Greco Hernandez, iar barul lui din hotel emană o tihnă umbroasă și tăcută față de harababura vânzolelii din teritoriul puternic luminat al holului. În timp ce evenimentele din Cleveland se derulează pe televizorul de deasupra barului, Bob îl întreabă direct pe El Greco:

— E deschis?

La care El Greco răspunde:

— E tot timpul deschis.

Lui Bob i se pare că El Greco s-ar putea să fie un pic *dus cu circumstanțele*²⁰. Se așază.

Ia încet înghițituri din alcooluri rusești în timp ce aruncă priviri parcimonioase la imaginea lui din oglinda din spatele barului. Își contemplă VMOSA²¹, începând cu conștientizarea situației sale imediate. Mai întâi are de-a face cu un atac cu bombă în fața hotelului său, unul care a eviscerat în mod cert câțiva oameni și le-a distrus dispoziția multora, dar e convins că echipele CSID²² vor ajunge aici și vor liniști sufletele a căror zi de plajă fusese BUMbăcită și distrusă. În al doilea rând îl are pe El Greco ăsta, mai interesat de televizor decât de orice conștientizare situațională a propriei persoane. În al treilea rând are problema inițială: că poate Loodstar este activ și supravegheat într-un mod care i-ar compromite acoperirea lui Bob, așa că ar putea fi nevoit să-l neutralizeze. Și, în final, mai e și încurcătura suplimentară cu posibila implicare a lui Annie, prinsă în schimbul de focuri. Sau, în orice caz, sângărând. El Greco schimbă constant canalele televizorului din bar de la cele care transmit urmările exploziei la cele care transmit petrecerea din Cleveland. Bob își stoarce creierii și încearcă să-și activeze mirosul de câine ca să poată începe de undeva. În momentul acela intervine surprinzător o voce de femeie de pe scaunul de bar de lângă el.

— Tu ești Bob, zice ea cu un accent est-european.

Bob dă din cap.

— Eu sunt Anasyrma.

Bob se întoarce. E femeia pe care o spionase după explozie. La o primă impresie, frumusețea ei e instigatoare, dacă nu mistică. Pare cam de vârsta lui Annie și e genul pe care un alt

bărbat l-ar lua drept o lunatică cu tendințe lesbi. Pentru Bob ea e întâlnirea lui cu zeitatea pericolului de pe webul întunecat.

— Nu te uita la mine! îi cere Anasyrma, apoi îi șoptește: Nu trebuie să fim văzuți vorbind unul cu altul.

Bob își mută ascultător privirea, dar numai ca să și-o fixeze pe reflexia ei în oglindă. Anasyrma face același lucru și zice:

— Așa-i mai bine. Știi că toate astea nu mai pot continua așa. Suntem aproape de sfârșitul zilelor, Bob.

Bob dă din cap ca la o acuzație de tulburare a ordinii publice.

— Știi cine sunt? întreabă ea.

— Cred că mi-ai trimis o fotografie, zice Bob. Ești responsabilă pentru bomba aia?

Ea răspunde sec:

— Nu pune întrebări personale.

Bob se foiește pe scaun. Femeia continuă:

— Știi hotelul Marble Palace? Ăla cu o poleială cu aur oribilă? Tot ce cauți e acolo.

— Ești de la... Scottsdale? întreabă Bob.

Anasyrma începe să chicotească. Chicotitul se transformă în râs. În scurt timp hohotește până ce cade de pe scaun. Începe să se contorsioneze, să pufnească înfundat și să tușească de-atâta râs incontrolabil. Ochii i se umezesc și aproape că face pe ea. Bob distinge ceva ce-ar putea fi o pată de umezeală cât o monedă care se extinde din mijlocul fundului femeii, semnificând, poate, un pic de pișat ieșit pe cur. O privește cum se tăvălește și chicotește pe podea. Femeia nu mai e în stare decât să-i facă un semn cu mâna, reamintindu-i să nu se uite la ea. Ce, conversația lor tainică nu

fusesse deja deconspirată? Totuși se supune și se întoarce iar spre oglindă, descoperind că acum trebuie să se ridice în scaun ca să obțină iar unghiul de reflexie care îi permite vizualizarea est-europencei care posta fotografii. După câteva minute lungi de hohote spasmodice, Anasyrma începe să-și vină în fire și îi spune lui Bob:

— Știu totul despre Programul Scottsdale! Oamenii îmi spun totul, pentru că oamenilor le plac postările, Bob. Eu sunt o tipă care postează și al treilea satelit al sizigiei tale.

Cuvintele astea îl fac pe Bob să se așeze din nou.

— Îl cauți pe Loodstar, așa-i?

Femeia îl informează că Loodstar a ieșit din afacerea cu eliminarea bătrânilor. Că e într-adevăr în Miami, cu cârdul lui de gladiatori guineeni și cu niște băieți scandalagii recrutați din zonă. În momentul ăsta lucrează pentru un bărbat pe care ea îl numește „știi tu cine“. Descrie luptele intestinale din organizația bărbatului. Aia polemizează pe tema profitului pe care jucătorii obosiți ai jecmănitorelor cu manetă îl oferă cazinourilor lor. O tabără crede că trebuie storși până la ultimul sfanț. Cealaltă consideră că deflația și căzăturile sunt dăunătoare sustenabilității brandului unei astfel de mine de aur, dând prost în bilanțurile contabile.

Îl deplânge pe Loodstar și spune că s-a implicat în comerțul cu sex. În traficul de persoane. Și, conform Anasyrmei, el însuși e finanțat de mai sus menționatul „știi tu cine“. Sursele ei au identificat-o pe Annie printre cele mai proaspete sclave sexuale răpite și intrate în gestiune.

— E la hotelul Marble Palace.

Răspunde surâsului disprețuitor al lui Bob:

— După cum ți-am zis, oamenii îmi spun totul.

După care Anasyrma își ia la revedere.

— Întâmplător, am costumul de baie la mine. Mă duc prin spate la plajă, ca să mai prind un pic de soare și să postez câteva *selfie*-uri până se risipește fumul.

În timp ce silueta ei hermafrodită se îndepărtează în pași de dans, Bob o strigă.

— Oamenii îți spun totul?

Anasyrma se oprește încet din drumul ei și se întoarce spre el.

— Totul, Bob Honey. Asta e noua ordine mondială. Noua lume. Ce, nu știi?

— Ce să știu? Întreabă el.

Ea zâmbește, își aprinde o țigară și trage un fum lung din ea, apoi vorbește prin fumul scăpat printre buze.

— Secretul murdar al narcisismului, îl tachinează ea. Of, bietul de tine. Nu știi, așa-i? Crezi că ești un ucigaș, dar n-a mai rămas nimeni de ucis. Identitatea e viața. Lumea și-a înlocuit identitatea cu electronicele. Tu, bătrâne – dacă nu te deranjează să-ți spun așa –, faci parte dintr-o generație a iubirii de SINE. Singurul nostru sine e... na... în *selfie*-uri. Simt că ești un om modest. Nu ai abilitățile necesare să fii orice altceva.

Bob meditează la asta, vizibil amețit și frământat.

Ea râde, apoi iese prin spate zicând:

— Anasyrma, mereu în acțiune!

Ar trebui să aibă încredere în ce *știe* ea? Sau poate că astea sunt pur și simplu mișcările memetice ale unei mileniale atât de avansate grație progresului accesului la informație, încât asta ar putea face ca informațiile ei să fie inexorabil

neinformative? Chiar și așa, sunt mai funcționale decât orice alte indicii pe care le are el.

Bob se întoarce spre El Greco și îi descoperă ochii ațintiți asupra lui. El Greco se apleacă spre Bob peste bar, făcându-i semn cu un deget să se apropie, și îi șoptește:

— Charlie Mike²³, amice. Charlie Mike.

Brusc, Bob înțelege. Plătește consumația, lasă bacșiș, apoi se ridică și iese din bar, urmărit de salutul lui El Greco:

— *Shukran*.

Bob zice fără să se întoarcă:

— Cu plăcere.

Cu ciocanul pus bine sub haină, Bob iese din hotel pe stradă. Cu câteva excepții notabile – echipe de intervenție, baricade, câini antrenați să caute cadavre, echipe de decontaminare și, deasupra tuturor, elicopterele canalelor de știri –, South Beach a devenit un oraș fantomă. Evaluările de risc pentru populație au stabilit că există pericolul potențial al unor posibile atacuri suplimentare cu bombă în oraș, iar autoritățile i-au încurajat pe proprietarii de magazine să le închidă, pe locuitori să rămână în casele lor, iar pe turiști să invadeze aeroportul, cu speranța că vor găsi un zbor. Bob face slalom printre baricade pentru a ajunge la aliniamentul de plecare²⁴, apoi o pornește printr-un cartier potopit de magazine – el, o figură singuratică înconjurată de panouri cu reclame. Fețele faimoase ale fotomodelelor și vedetelor de cinema, imaginile lor retușate, ca dispozitivele neexplodate din câmpul minat al vitrinelor de la stradă. Panouri cu reclame, atât electrice, cât și pe hârtie. Ele umplu aerul sau mirosul de Semtex? Enigma asta e în sine un set independent de probleme pentru Bob. Considerând-o un coeficient de

variație²⁵, merge mai departe. Când se apropie de măreața fațadă de la Marble Palace, se gândește că hotelul ar putea fi o structură blindată²⁶. Se oprește și o examinează în timp ce o mașină de poliție trece suspicioasă pe lângă el. Dă din cap înspre hotel, ca și cum ar sugera că e un client care se întoarce la sălașul lui. Aparent satisfăcută, mașina de poliție trece mai departe.

Ușa de sticlă și aur o trece blând. Mai puțin cal troian, mai mult firesc și natural. Întâi cu un picior, apoi cu celălalt, pășește înăuntru, în foaietul înalt și întins de la Marble Palace. Remarcă la fiecare pas repetarea experienței: ecoul pantofilor lui pe podeaua de marmură, în pereți, pe holurile îmbrăcate în aur, în tavan. În cavoul ăsta odios de opulent, remarcă surprins că din sistemul audio al hotelului se revarsă compoziția lui Morricone „Oboiul lui Gabriel“. Muzica îl mișcă până la *mea culpa* minții de maimuță. Bob se apropie de masa recepționarului. În spatele ei stă un bărbat negru, tânăr, zvelt, în costum și cravată, care îl abordează pe Bob în timp ce se apropie.

— Te sâmt mai bineeh? întreabă bărbatul.

— Mai bineeh? întreabă Bob.

Mai înaintează câțiva pași, apropiindu-se de tânărul din spatele tejghelei, cu intenția de a cerceta mai profund această interogație ciudat de familiară a gagiului. Iar când bărbatul se așază, abia atunci vede Bob cum marginea vestei bărbatului se ridică, dezvăluind betelia unei fuste de iarbă. Bob se catapultează în luptă! Muzica îi pune stăpânire pe minte și măiestria cu care mânuiește ciocanul îl lasă lat la podea pe agentul lui Loodstar, cu capul spart ca o nucă de cocos prinsă într-o menghină de wolfram. Baletul a început. Bob apare pe

camera de supraveghere de deasupra recepției. A fost descoperit. Luat în vizor.

Primii băieți ai lui Loodstar nici nu apucă să iasă bine din lift, că Bob îi și împrăștie. Între calcarul cristalin, ciocan și carnaj, Bob e într-un tot în elementul lui. Pe holurile astea de piatră magică Bob poate să citească tipare. Într-o succesiune de imagini tot mai fantasmagorice, chipuri antice și contemporane îi vorbesc și îl călăuzesc. Mantia unui vrăjitor îl împinge pe Bob spre casa scărilor. O coadă de dragon îi indică etajul al treilea.

Oboiul în crescendo.

Aude în spatele ușii de la hol mormăielile lor mercenare. Bodogăneli guineene pentru dispersarea echipelor de asalt. Să nu-i fie cu supărare dragonului, dar Bob presupune că suspușii sunt mai sus și urcă în continuare, însă doar un etaj, până la o ușă care se deschide brusc și în față îi apar trei membri ai tribului, pe care îi întoarce rapid cu roțile-n sus. Jos cu nemernicii. Câți mai sunt? Se repede pe coridor.

Coardele în crescendo.

Camera 331, chiar în dreapta lui.

Corul cântă.

Bob Honey sparge cu ciocanul încuietoarea ușii. E momentul să își tragă sufletul, să stea puțin la fereală și să analizeze situația. Dar în cameră televizorul e deschis. Un actor din *Duck Dynasty* vorbește convențional în numele șarlatanului. Comentatorii își relatează propriile versiuni, deja deprinse cu denaturările absurde. O inversiune neobișnuit de imorală. Când Bob vede ușa încuiată de la baie, bate iscoditor cu ciocanul în ea de trei ori, apoi încă o dată. O voce din spatele ușii.

— Tu eej, frati' meu?

Bob recunoaște fonăitul guineean care colorează jargonul ghetoizat. Din spatele ușii de la baie:

— M-am luvat cu niștee *kuru*²⁷! Bag o cufureeală, frati' meu. Stai așa.

— Cine-i acolo? întreabă Bob. Identifică-te!

Bob contemplă RUF²⁸-ul.

— Io îs, zice bărbatul din spatele ușii. Frati' tău pentru care făceai treebi.

— Făceam? Făceam treburi pentru tine?

— Hai, frati' meu Winnie dă Pula mea. Aiciș-a-i gagi' tău, Loodstar.

Bob presupusese tot timpul că Loodstar avea o altă personalitate decât cea pe care o întâlnește acum, în ciocnirea dintre ei doi. Dar știe că nu trebuie să aibă încredere în fostul lui șef și că va trebui să-l rezolve pe budă.

— Poți să dai tembelizor' mai taree? Vreau de mult să ascult ce zice omu' meu din *Duck Dynasty*.

— Unde e Annie? izbucnește Bob din spatele ușii.

— Cinee-i Anniee? Aia rusoaica? N-am prins nici o Anniee pe trafic²⁹.

Continuă:

— Steei să mă șter' la cur. Îl ascultăm pe băiatu' din *Duck Dynasty* și-ți fac dup-aia și ție rost d-o fețiță și de coca.

Bob se simte la capătul răbdării. Lovește cu piciorul ușa de la baie, Loodstar e pe veceu, cu fusta de iarbă în jurul gleznelor. Bob abia are timp să evalueze situația după ce intră, când buzele țuguiate ale lui Loodstar, PFFT!, lansează o săgeată care gonește prin tubul de bambus lung de un metru. Ochii lui Bob se încrucișează urmărindu-i traiectoria, timp în

care săgeata îmbibată în sevă de copac otrăvitoare îi intră în cartilajul îngroșat al nasului. Dar înainte ca Loodstar să apuce să reîncarce, Bob îl lovește cu ciocanul. În timp ce Loodstar se prăbușește pe podea ca un sac însângerat de căcat storcit, Bob își scoate săgeata din nas înainte ca otrava să aibă prea multe șanse să fie absorbită. O aruncă în coșul de gunoi de lângă membrul tribului căzut acolo.

Revenit pe coridorul de marmură, se duce din nou spre casa scărilor, unde fețele timpului îl îndrumă acum spre etajul cel mai de sus. Lui Bob i se pare logic ca, indiferent cine ar fi insul care coordonează toată organizația, să fi ales un apartament cu grădină pe acoperiș.

Flautul piccolo cântă.

Auzind zgomotele făcute de membrii tribului adunați acolo, care acum păreau să roiască din toate direcțiile, Bob se strecoară pe o fereastră de la casa scărilor, de pe pervazul căreia poate să se lanseze pe scara de incendiu. Face o ascensiune rapidă și trece de cornișă, prăbușindu-se în grădina de pe acoperiș. În spatele unui aparat de aer condiționat care huruie monoton, Bob vede ceva ce pare a fi un luminator. Se târăște spre el. O privire în camera de dedesubt: o imagine îngrozitoare. Un fel de bodyguard voyeur stă undeva pe margine, de parcă ar dirija campania purtată de o spinare grețos de pistruiată și de părul auriu al unui grăsan care se năpustește, se încrețește tot și fute o femeie blondă și zveltă. E Annie, se gândește Bob. Brațul i se trage înapoi și sparge geamul luminatorului cu ciocanul, prăvălind o ploaie de cioburi peste patul de dedesubt. Fata țipă prin corul de sirene marmorate al cântecului. Bărbatul care frământa acolo se retrage brusc, dezvăluindu-i lui Bob chipul fetei. Schimbare

de paradigmă. Nici vorbă să fie Annie. Îl găsisese totuși pe libertinul lui Loodstar? Dăduse de titanul teluric al trădării?

Bob se aruncă prin rama spartă a luminatorului, aterizând pe patul aglomerat de dedesubt. Sare imediat în genunchi, amintindu-și:

Lent e fluent,

Fluent e rapid

Și sângheros e alunecos.

În timp ce se arcuiește pe spate, cu ciocanul ridicat, capul mare și blond al bărbatului se întoarce pentru a-și vedea atacatorul, expunându-l pe Bob unei figuri repulsive în repaus, apoi BANG! Se aude ecoul detunăturii Magnumului bodyguardului în timp ce glonțul cu capul tăiat îi străpunge țeasta lui Bob lângă cortexul cerebral, iar suprafața și șanțurile lui elicoidale se stabilesc și se implantează în imobilul inoperabil al creierului lui Bob. Corpul i se convulsionează, chircindu-se pe podea. Sânge cald țâșnește din perforația circulară perfectă din spatele urechii sale, băltind, răcindu-se și coagulându-se ca jeleul cald pe podeaua de marmură. Guineeni cu răsuflarea tăiată reușesc să-și facă intrarea cu armele scoase. Bodyguardul, cu o față de infractor din iad, latră la ei să se care de-acolo. Fata goală caută alinare într-un cearșaf înfășurat în jurul ei, tremurând de o panică paralytică și implorând să i se dea pașaportul. Înainte de venirea paramedicilor sau a poliției, blondul nevătămat și huliganul lui sunt extrași cu un elicopter din grădina de pe acoperiș, lăsându-l pe Bob aproape fără suflare sub sticla spartă a cerului.

A fost luminatorul ăla spart din tavan

*ultimul lui cântec și tablou pământean?
Razele soarelui ăluia strălucind
prin fumul pistolului
în după-amiaza târzie,
cu focalizarea ei filtrată
și mirosul lunii.
De la moment la maladie
și la montajul durerii,
s-a întrebat dacă simțea cu adevărat
sau avea să mai simtă vreodată?
A trăit o senzație cunoscută
simțind că e singur,
Și acum ce, merge la închisoare
sau moare acolo pe cont propriu?
Trupul lui va fi înghiontit și împuns
sau pur și simplu lăsat să putrezească?
Apoi memoria i-a adus în minte
cuvintele lui
Sadat al Egiptului însuși:
„O să mor, o să mor, o să mor
știind că moartea nu e dușmanul meu,
dar, domnule, nici cu o secundă
mai înainte
ca Dumnezeuul meu
să spună
asta“.*

În ceea ce a reprezentat mai degrabă predictibilitatea unor confuzii și șmecherii politice decât o decizie stranie a autorităților, Bob nu a fost niciodată pus sub acuzare.

Leziunea aceea neuro-craniană, chiar dacă relativ superficială, și-a pus amprenta pe mintea lui. Amprenta pe mintea lui. Probabil că ei sunt orbi. Nu pot vedea ce vede Bob Honey.

- [1.](#) Zonă prea vizibilă (n.a.).
- [2.](#) *Forward-looking infrared*, camere video termice, sensibile la radiația infraroșie (n.a.).
- [3.](#) Zona de operațiuni (n.a.).
- [4.](#) Inside the Continental United States – în interiorul spațiului continental al Statelor Unite (n.a.).
- [5.](#) Vechile jocuri mecanice cu fise (n.a.).
- [6.](#) Noaptea Cuțitelor Lungi, o serie de execuții ordonate de Hitler în 1934 pentru a-și consolida puterea absolută asupra Germaniei naziste (n.a.).
- [7.](#) Nume generic dat orașului New Orleans, datorită stilului de viață relaxat și toleranței comunității față de excese și față de unele încălcări ale legii (de exemplu, față de consumul de alcool în timpul prohibiției).
- [8.](#) Doi dintre fiii lui Saddam Hussein.
- [9.](#) Frânghia de rufe a soacrei: termen colocvial pentru o coardă îmbibată cu tetranitrat de pentaeritritol (PETN), care explodează cu o viteză de 6400 m/s și seamănă cu frânghia de rufe obișnuită (n.a.).
- [10.](#) În engleză, *trumpery* (farsă). [Aluzie la președintele american Donald Trump (n.t.).] Termenul provine din substantivul *trumpery* din engleza medie, care își are originea în *tromper* (în franceza medie) și înseamnă „a înșela”. *Trumpery* a apărut pentru prima dată în engleză la mijlocul secolului al XV-lea, având sensurile de „înșelăciune ori viclenie” sau de „baliverne!” (n.a.).
- [11.](#) Avioane de atac rusești, utilizate și de Armata Națională Siriană (n.a.).
- [12.](#) „Stropi de ploaie îmi cad pe cap, / Dar asta nu înseamnă c-o să am ochii roșii, / Plânsul nu e de mine...” – vezi nota 1, p. 67.
- [13.](#) Zeiță a exhibiționismului în Grecia Antică (n.a.).
- [14.](#) Tactică operativă psihologică de transmitere a unor mesaje false cu scopul demoralizării combatanților (n.a.).
- [15.](#) Aluzie la sloganul „*Black Lives Matter!*” (aprox. „Viațile negrilor contează!”), folosit de activiștii civici pentru a critica agresiunile sistemului de stat american (în special ale poliției) la adresa cetățenilor de culoare.
- [16.](#) Aluzie la sloganul de campanie al lui Donald Trump din 2016: „*Make America Great Again*” – „Să facem din nou America măreață”.
- [17.](#) Un explozibil extrem de maleabil, potrivit pentru orice fel de demolare (n.a.).

- [18.](#) Compus organic alb, sub formă solidă, folosit ca explozibil și clasificat printre nitramide (n.a.).
- [19.](#) Care au fost proiectate în aer și apoi cad iarăși pe locul exploziei sau aproape de epicentrul ei (n.a.).
- [20.](#) Un individ sau un fel de a face lucrurile deosebit de ciudat (n.a.).
- [21.](#) Vision, Mission, Objectives, Strategies, and Action Plans – viziunea, misiunea, obiectivele, strategiile și planurile de acțiune (n.a.).
- [22.](#) Critical Incident Stress Debriefing – analiza și tratarea stresului provocat de incidente vătămătoare (n.a.).
- [23.](#) Jargon militar pentru „Continuă misiunea“ (n.a.).
- [24.](#) Poziție inițială de atac asupra poziției inamice (n.a.).
- [25.](#) Valoare a variabilității și volatilității, raportată la media unei populații sau a unui set de date (n.a.).
- [26.](#) O structură construită de obicei sub stâncă sau beton și concepută să reziste în fața unui atac convențional, nuclear, biologic sau chimic (n.a.).
- [27.](#) Un virus contractat prin ingerarea unor bucăți de creier uman infectat (n.a.).
- [28.](#) Rules for Use of Force (reguli de folosire a forței), terminologie militară internă, diferențiată de corespondentul ei OCONUS, ROE sau Rules of Engagement (reguli de angajare în luptă) (n.a.).
- [29.](#) Flux secret de informații, monitorizat exclusiv de agențiile guvernamentale cu autorizații de acces de cel mai înalt nivel (precum și de hackeri neo-guineeni extrem de specializați) (n.a.).

STAȚIA PAISPREZECE

Demontându-l pe Camus

Rășinile rarefiate lichefiate într-o viață de lânchezeală fără iubire începeau să creeze noi procese de formare a radicalilor liberi prin polimerizare. Reacția în lanț îl făcea pe Bob să se înfierbânte, să se înfrigureze, să se îngrășe și să înceapă să se vindece. Catalizatori proaspeți, creați de căderea catastrofală a sistemului.

Ce i se păruse vreme de mulți ani doar o pierdere a funcțiilor memoriei Bob considera acum, înțelegător, propria lui înțelepciune editorială. În absența voinței memoriei, memoria nu are nici o influență. De la disimularea reprimării, măcelurile care duseseră la căința lui deschiseseră o poartă celestă. Care nu mai era necesară. Pentru prima dată Bob avea să vadă apogeul celor cincizeci și șase de ani ai săi fără regrete, acceptând în sfârșit că se născuse așa. Că se născuse cu un glonț în cap.

O minte se contorsionează, se răsucește, se întoarce, plutește. Locuiește în uragane, cutremure, epidemii și alegeri. Contemplă ascensiunea lăcustelor. În visele de morfină ale lui Bob de la Jackson Memorial, deșertul l-a demontat pe Camus.

Așa zicea franco-algerianul:

*Adevărul, ca și lumina, orbește.
Minciuna, dimpotrivă,*

*e ca un frumos amurg, care pune în valoare fiecare lucru.*¹

Difuzia luminii diurne deșertice din visul său dicta dislocări în vidul detaliilor vizuale. Pietre încă neaccentuate de umbră. Culori limpeзите de soarele amiezii. Incandescența e cât se poate de incandescentă, așa că pentru băiatul Bobby vederea luminii curate însemna că nu vede nimic.

— Ric-ric-ric. Buric.

Bob exersa respirația zen din cartea lui Annie, prelungindu-și visul cu deșertul până la apus. Acum, s-a gândit Bob, ar fi cazul să se spună ceva mai adevărat. Dacă nu ai zburat într-o aeronavă cu un singur motor într-o furtună de nisip din sudul Sudanului, pune-ți centura de siguranță! În visul lui se strecurau diatribele de un gri-albăstrui măgăresc din televizorul patului de alături. Philadelphia simțind arsura.² Discursurile din timpul zilei se răsucesc și se rostogolesc. Iar celebritățile tânjesc să fie aproape de cei cărora le vine rândul să urce pe scenă seara. Bărbatul din Chicago a vorbit, scoțând de sub mantie un as retoric. Bob a ascultat, dar nu s-a trezit nici o clipă. Vântul și ciulinii deșertului său arid îi șopteau un discurs venit din propriul nisip și pământ scorojit. Apoi televizorul a trecut la o trupă rock germană³.

*Sometimes,
Sometimes I like to lie
I don't know why
I don't know why*⁴

În deșertul din visul lui Bob dislocările păreau un adevăr al frumuseții. Pentru prima dată Bob s-a simțit diferit, distinct,

reîmprospătându-și valoarea în timp ce inima luminii slabe declara adânciturile deșertului drept o directivă.

*Sometimes,
Sometimes I fool strangers
I tell them wrong names
I tell them lies
And they're mostly the same
When I tell them about my past
There is nothing that'll last⁵*

Linia roșie a orizontului cade în spatele unui pisc al timpului.

*Sometimes I say the truth
Maybe just because of my youth
Sometimes I like to lie
I don't know why⁶*

Când un infirmier a revenit pe canalul TV cu discursul însuflețitor al celui ce urma să părăsească înalta funcție, Bob a început să-și recapete cunoștința. A *simțit* cum cuvintele bărbatului i se adresau direct *lui*. În lumea asta e greu să fii bărbat elegant, s-a gândit Bob, dar când e în formă, gagiul keniano-kansasian din Chi-Town⁷ da, poate-poate-poate. Și uite-o: femeia momentului în politică intră pe scenă din stânga. Mulțimea se ridică veselă în picioare.

Adversarul ei s-ar putea să posteze acum pe Twitter ceva respingător de muștrător.

În timp ce infirmierul reduce volumul, Bob aude un ciuu-ciuu îndepărtat.

La doar un kilometru sau doi de spital, containere de marfă merg din stație în stație. Trenuri de călători cu acustică

de oraș și scop cert. Sunete de morfină ele însele. Sunete care au construit țara asta cu mâini negre și chinezești și cu genocidul găștilor indiene. Când infirmierul părăsește camera, el rostește:

— Fiecare război pe care l-am pierdut vreodată a fost războiul civil al altcuiva.

Bob se ridică în capul oaselor în pat și vede pe geam un Old Glory⁸ fluturând meditativ în lumina electrică de deasupra, pe fleșa unei clădiri adiacente. Gândește cu voce tare:

— „Jur credință steagului Statelor Unite ale Americii și Republicii pe care o reprezintă, o singură națiune, indivizibilă, cu libertate și dreptate pentru toți.“⁹

Bob se întinde înapoi în pat, ia un iPod de pe tava de la picioare, își pune căștile și apasă tasta de pornire. Vocea lui Phil Ochs:

*...even treason might be worth a try
This country is too young to die,
I declare the war is over..¹⁰*

1. Albert Camus, *Exilul și împărăția. Eseuri și nuvele*, traducere din limba franceză și prefață de Irina Mavrodin, Editura pentru Literatură, București, 1968, pp. 183-184.
2. În original *feel the burn*, aluzie la una dintre cele mai populare expresii ale campaniei prezidențiale din 2016 a senatorului american Bernie Sanders, „*Feel the bern*“.
3. AnnenMayKantereit (n.a.).
4. „Uneori, / Uneori îmi place să mint, / Nu știu de ce, / Nu știu de ce.“ Versurile de aici sunt preluate din melodia formației germane AnnenMayKantereit, fondată în 2011 în orașul Köln.
5. „Uneori, / Uneori de străini îmi bat joc, / Le spun nume străine în loc, / Le spun minciuni / Și ei sunt cam la fel când eu / Le povestesc despre trecutul meu, / Nimic nu durează mereu.“

- [6.](#) „Uneori spun adevăru-adevărat, / Poate fiindcă nu m-am maturizat, / Uneori îmi place să mint, / Nu știu de ce.“
- [7.](#) Unul dintre supranumele orașului american Chicago.
- [8.](#) Drapelul american.
- [9.](#) Jurământul de Credință a fost scris de un socialist în 1892. Versiunea de mai sus, care include „Statele Unite“, în 1923. Iar cuvintele „supusă lui Dumnezeu“ au fost adăugate abia în 1954, ca răspuns la amenințarea comunistă (n.a.).
- [10.](#) „...chiar și trădarea merită încercată prima oară, / Țara asta e prea tânără ca să moară, / Declar războiul încheiat...“ Versurile sunt preluate din melodia lui Phil Ochs „War Is Over“.

STAȚIA CINCISPREZECE

Doar un pupic

E 21 august 2017. Un șofer șofează. Un singur pasager în pansamente stă pe bancheta din spate a vehiculului. În timp ce automobilul trece intermitent peste limitatoarele de viteză, radioul anunță explozia accidentală a unei conducte de gaz într-o casă de pe Sweet Dog Lane, dintr-un cartier din Woodview. Pe singurul fragment rămas, o pancartă bătută într-un cui, scrie „ECLIPSA A VENIT REPEDE“. Buletinul de știri trece la o eclipsă ce a putut fi observată în Midwest și care nu s-a văzut în vestul îndepărtat al Californiei. Pasagerul se întreabă dacă soarele o fi părut rușinat după ce a fost descoperit, ca în coșmarurile unui copil de opt ani care a ajuns la școală în pijama fără să-și dea seama și a fost întâmpinat de râsetele colegilor săi cruzi. Ni se dezvăluia noua noastră Americă? Era asta dezvelirea unui soare umilit, care acoperea reflex cu mâini de flăcări prohabul incandescent al țării noastre ghemuite de teamă? Vehiculul trece pe sub umbra unui stejar bătrân, intră și oprește.

Cu ochi goi și capul bandajat, Bob iese din dubița albă de călători și plătește șoferul. Luându-și cele două geamantane, o pornește încet spre o clădire de o culoare indescriptibil de ștearsă. O culoare deloc diferită de cea a pereților irlandezi zugrăviți pe ploaie. Deasupra intrării în acest așezământ

pentru bolnavi și vârstnici, un logo învechit cu brandul noului președinte miliardar. Trece pe lângă câțiva membri în scaune cu rotile ai asociațiilor de veterani din războaiele de peste hotare și pe lângă niște decrepiți care respiră cu ajutorul unor rezervoare de oxigen. În timp ce se apropie de recepție, observă un lucru neobișnuit. Pe tejghea, o plantă fără ghiveci, balansându-se pe rădăcina ei sferică. Un fel de caprifoliacee. Poate un ciulin? Din umbra obscurizantă a plantei apare o tânără de o frumusețe bioluminescentă, iar conturul ochilor ei albaștri descrie aureole în dosul lentilelor de contact căprui. O față extrem de familiară. Cu siguranță o știe de undeva. Își blochează o amintire ascunsă? Să fie prozopagnozie? Poate e o confuzie provocată de împletirea între natura instituțională a cămășii ei albe, mulate, și fata pe care o împodobește? Sau îl derutează umerii cusuți cu microfibră ai veșmântului? Dar apoi intervine vocea blândă de catifea:

— Pot să vă ajut cu ceva?

El face o pauză și cântărește bunăvoința și nutrița ei bosumflată înainte de a-i mărturisi rușinat:

— Vreau să mă internez.

— Bineînțeles, dulceață, zice ea. Numele?

El ezită. Apoi, cu o reținere precaută, vag interogativă, răspunde.

— Țâfnos. Țap Țâfnos...

— Stați să vă înregistrez, domnule Țâfnos, spune frumoasa tânără.

După câțva timp petrecut cu procesarea datelor, un tur de orientare și repartizarea unei reședințe la etajul întâi, frumoasa tânără îl conduce pe Bob la camera lui. După ce descuie ușa, îi întinde cheia.

— Asta e noua ta casă.

Bob dă din cap. Când intră în cameră, mistuit de aerul antiseptic, începe să împingă ușa, lăsând-o pe tânără în hol, dar mâna ei împiedică ușa să se închidă. El nu se opune cine știe cât. Ea deschide ușa îndeajuns de mult ca să-l poată întreba direct, față în față:

— Acum ești mai bine, Bob-broscoiule?

Fața lui, stoică și statică, în timp ce o singură lacrimă silențioasă se scurge pe conturul rămas al stării lui fizice.

Răspunde:

— Acum sunt mai bine, Annie.

Fata cea frumoasă se apleacă în spațiul dintre ușă și uscior și sărută delicat obrazul înlăcrimat al lui Bob. Găsește în buzunar o agrafă de păr și i-o pune în palmă. Închid ușa dintre ei și Bob îi aude pe coridor pașii ce se îndepărtează lipăind până când se așterne liniștea, iar în liniștea asta solipsismul lui cântă și-i usucă lacrimile. Bob își găsește valizele în fața patului, unde le pre-amplasase un asistent. Se duce la fereastra căminului pentru vârstnici și ridică jaluzelele. Acolo, în parcare, observă o mașină care se apropie – un uluitor Buick Grand National negru din 1985. La vremea lui, cea mai rapidă mașină construită pe bandă în Statele Unite. De la zero la o sută și înapoi la zero în zece secunde turbo. La viteză maximă, bate lejer un Corvette cu cei 194 de kilometri la oră ai săi, în comparație cu jalnicii 193 de kilometri la oră ai Corvette-ului. Bagă-i acestui berbece bestial și o injecție cu oxid de azot și aveai pe mână marele prădător al mașinilor puternice. La volan, despărțit de Priusul lui arogant...

Spurley Cultier.

Spurley parchează Buickul la umbra unui stejar. Bob presimțise că era un amator. O presimțire care acum se concretizase. În rândurile profesioniștilor verificarea tuturor riscurilor e a doua natură. Orice percepție a unei augmentări senzoriale într-un ascunziș umbros ar trebui remarcată și corectată. De la distanță Spurley e aproape imposibil de remarcat sub umbra stejarului. Dar e limpede că nu a observat raza subțire de soare la crepuscul care îi luminează gura ca un far. Oare nu îi simte căldura vicleană? Această totală și insensibilă lipsă de profesionalism, precum și capitularea în fața unei SOP¹ de spioni începători, îl jignesc pe Bob îndeajuns de profund pentru ca strategia² lui să înceapă să se solidifice sub forma unei acțiuni de umilire la care recurge foarte rar.

Înainte de a trece la acțiune, mulți dintre cei din tagma lui Bob utilizează o mantră pentru a-și calma nervii, pentru a-și liniști mâinile și pentru a-și adormi conștiința. Cu abilitatea lui aproape cosmică de a citi pe buze, Bob a incantat încet, cu voce tare, în perfectă armonie cu mișcarea mantrei din gura lui Spurley.

— Dansatori chinezi de boogie și preoți cu capete palide, votcă și apă tonică, viața poate că a decedat. Dar eu tot știu ce se face în cuptor și, frate, știu ce-i cu fiara.

Știi, Spurley? se întreabă Bob. O să mai vedem noi.

Cine știe ce armă va fi ales nenorocitul ăla de Spurley? Cel mai probabil un p-i-s-t-o-l, ortografiat p-i-z-d-ă. Sau o garotă dintr-o coardă de pian, ortografiată s-i-l-e-n-ț-i-o-s.

Bob meditează scurt la asta, apoi se apropie de una dintre cele două valize ale lui și îi deschide fermoarul. Scoate din ea o mică mașină de scris Remington și o duce până pe masa din

dotare. În sertarul mesei găsește foi cu antetul căminului pentru vârstnici. Introduce una în mașina de scris și începe:

Domnule Proprietar,

Așadar, văd că ai trimis un lacheu să mă termine. Poate că m-ai subestimat. Poate că ne-ai subestimat pe toți. Dorința noastră de înfrunta eliminarea, de a muri, de a ucide, de a fi persecutați, de a fi rușinați și umiliți. Dorința noastră de a fi batjocoriți de armata ta de sicofanți propagandiști provocatori e eternă, avidă și ispititoare. Te-au ales mulți americani minunați, copleșiți de durere și furie. Și mulți ruși. Poziția ta e un asterisc acceptat la fel de literal ca și adevărurile tale alternative. Chiar dacă funcția de președinte va rămâne reală, tu n-ai fost și nu vei fi niciodată. Un milion de femei de pe străzile din Washington și din toată lumea ți-au făcut penis-edenția să pară mică-mică exact în ziua inaugurării tale meschine – fără precedent (am scris corect?³).

Noi, nu tu, avem cele mai puternice arme de pe pământ – visele noastre, fizica, seismologia, geologia, topografia și taifunurile. Bunul-simț și felul experimental în care gustă un copil noroiul, un bun comun al tuturor băieților, fetelor, culorilor, crezurilor și jucătorilor de fotbal pe care tu îi dezbină. La capătul fiecărei fisuri, o reconectare. Am văzut pereții de piatră ai timpului, spațiului și ai ritmului apei. Nu sunt construcțiile cu care faci tu afaceri. Fanfaronada și lista de lozinci cu care vii, atât de limitate și de autoreflexive, intensifică emasculara ta de o lume a cărei răbdare e în pragul dezastrului nuclear. Aceste științe și sensibilități sunt armele noastre pe care narcisismul tău le neglijează. Armele din care stăpânii tăi de la NRA sunt incapabili să obțină profit și care există în afara mandatului, misiunii și supusei tale puteri militare. Așa că la încercarea ta de a ne asasina postum Părinții Fondatori, de a ne momi și de a ne schimba esența, răspund spunând că voi mânca acolo unde peștii luminează. Nu ești doar un președinte care trebuie pus sub acuzare, ești un bărbat care are nevoie de o intervenție. Nu suntem doar un popor care are nevoie de o intervenție, suntem o națiune care are nevoie de un asasin. Sunt omul lui Dumnezeu și pun totul în ordine. Sunt Bob Honey. Țăsta sunt. Domnule, te provoc la duel. Scrie-mi pe Twitter, javră. Te provoc.

Pe fața lui Bob apare un zâmbet aproape imperceptibil, de parcă, pentru prima dată în viață, ar fi fost atins cu blândețe de mâna lui Dumnezeu și de briza de zefir a zenitului său. Scoate scrisoarea din mașină, o împăturește meticulos la dimensiunea plicului mic însușit din sertarul mesei, linge îndrăzneț banda de lipici cu propria limbă și sigilează plicul. Apoi coboară destins scările până pe palierul de deasupra foaierului. De acolo poate observa fără să fie văzut. Prima dată îl reperează iarăși pe Spurley prin ferestrele mari ale fațadei: încă mai stă în Buickul de sub stejar, fără ca gura să-i mai radieze, dar la fel de regretabil de vizibil. În foaier, pe televizorul de uz comun, se derulează știrile. În imagine, o prezentatoare de știri care în tinerețea lui Bob i s-ar fi părut mai potrivită pentru un post de invitată la *The Love Boat* decât pentru actualul ei rol de principal propagator al zvonurilor pe tot întinsul republicii. Comentariul ei, extrem de critic la adresa femeii alese de tabăra cealaltă. Căci prezentatoarea satisface apetitul publicului ei pentru iertarea păcatelor. „...Ea a fost cu certitudine cel mai slab candidat posibil care să reprezinte partidul.“

Serios? se întreabă Bob. Căci o minte care își gestionase gândurile în circumlocuții tăcute se ascute brusc. N-a fost destul de charismatică pentru voi, oameni buni? A fost prea stridentă? Prea agresivă? Nu-i așa că nu v-ați dorit niciodată candidați competenți? Ați vrut o vedetă, ați vrut să fiți fermecați, seduși și distrați. A fost ea cel mai slab candidat posibil sau sunteți voi cel mai arogant, mai bolnav și mai incompetent electorat din istoria lumii occidentale? Și ce mai contează acum? Ea n-a venit în nici un caz să vă distreze. Și

nici eu. Vreți să mă omorâți pentru că nu v-o sug destul de tare? Vreți să mă omorâți pentru că nu cred cu adevărat că suntem „cea mai bună“ țară din lume? Pentru că nu vreau să cumpăr o mașină second-hand de la șeful vostru sau pentru că nu cred în zeii pe care îi mințiți voi? Vreți să mă omorâți, sperietori ce sunteți, închinători la țâțe, cururi și abdomene făcute la sală, voi, pungi de colostomie ale umanității, smiorcăiți, vomitați, speriați de poponari și plini de ură față de jidani, cioroi, arăbeți și țărănoi mexicani? Curve de oameni care meritați avortați, voi vreți să mă omorâți pe mine? Vreți să mă omorâți? Stați la coadă! Și în caz că n-aveți bilete VIP, o să vă primească dacă dați pizdă sau cash la schimb. Iar dacă n-aveți destulă pizdă sau destul cash, atunci stați la coadă ca vitele, în spatele bestiilor voastre burgheze și a trădătorului-șef. Voi, ucigași ai omului și ai naturii. La coadă, băi, în spatele VIP-urilor ălor pe care le adorați redundant în timp ce ele se adoră laolaltă cu voi.

Of, frumosul meu Bob-broscoi. Trebuie să te ajut să te descarci. Există un loc al tandreții la care standardele tale încearcă oarecum să acceadă, dar nu o permit. De-aceea te urăsc ei. De-aceea dragostea ta pentru mine... NU e adevărată. Chiar și așa, dragostea mea pentru tine există fără ca eu să fiu lângă tine. Dragostea mea pentru tine există, în ciuda felului în care ai plâns și ai mințit. Tot am nevoie de tine, frumosul meu Bob-broscoi.

A ta, Annie. Cu dragostea și vaginul meu (de partea ta).

Din poziția lui de pe palier, Bob pătrunde acum în foaier și o abordează pe fata frumoasă de la tejghea de parcă nu se

întâlniseră niciodată până atunci.

— Îmi dai voie să ling... un timbru?

— Un timbru? întreabă fata cu accentul ei adorabil. Un timbru poștal? Adică pentru o scrisoare pe hârtie?

Bob se oprește răbdător, apoi spune:

— Da, un timbru poștal, te rog.

Fata scoate dintr-un sertar din spatele tejghelei o rolă de timbre și i-o întinde lui Bob. El rupe trei timbre din rolă, le linge pe rând, bucurându-se de ele de parcă ar fi niște acadele cu aromă de struguri, și le lipește pe plic.

— Te rog să îl expediezi pentru mine, zice Bob în timp ce îi înmânează fetei plicul și îi înapoiază rola de timbre.

În timp ce acceptă plicul alb, fata pare zăpăcită.

— Dar cui să îl trimit? Nu are nici o adresă.

Bob răspunde:

— Trimite-i-l proprietarului.

Înainte de a pleca de la tejghea și de lângă fata zăpăcită, Bob se uită peste umăr, unde vede prin ușile de sticlă de la intrare că, într-adevăr, Spurley e tot acolo, campat în vehiculul său feroce, și așteaptă ocazia potrivită. Bob descrie ostentativ o curbă amplă când se întoarce la trepte, ca să se asigure că e observat. Se întoarce în cameră, își găsește a doua valiză, o deschide și extrage de acolo o cutie de pălării, pe care o pune pe pat, ca să-i poarte noroc. Apoi scoate o mască de dormit, un iPod și un plic adresat celor de la ASPCA, în care e un teanc de bani pe care îi prefiră rapid printre degete, numărându-i, după care sigilează plicul. Se întinde pe pat, își pune masca de dormit pe ochi, își vâără căștile în urechi și își așază plicul pe piept. După o atingere ușoară a iPod-ului, Phil Ochs cântă:

I can see him coming

*He's walking down the highway
With his big boots on
And his big thumb out
He wants to get me
He wants to hurt me
He wants to brii-ii-ing
Me down
But sometime later
When I feel a little straighter
I will come across a stranger
Who'll remind me of the danger
And theh-eh-eh-eh-ehhn
I'll run him over
Pretty smart on my part
Find my way home
In the dark.⁴*

- ¹. Standard Operating Procedure, procedură standard de acțiune (n.a.).
- ². Termen parodic creat în 2000 de James Downey pentru emisiunea *Saturday Night Live*, prin care erau ridiculizate performanțele oratorice ale lui George W. Bush și Al Gore în campania prezidențială din acel an.
- ³. Aluzie la faptul că în 17 decembrie 2016, într-o postare pe Twitter, Donald Trump a scris cuvântul *unprecedented* („fără precedent”) sub forma *unpresidential*.
- ⁴. „Îl văd cum vine, / Se plimbă pe șosea / Cu cizmele lui mari în picioare / Și ridicând degetul lui mare, / Vrea să mă prindă, / Să mă rănească vrea, / Vrea să mă doboare / La podea, / Însă ceva mai târziu, / Când mai drept simt c-o să fiu, / Peste-un străin o să nimeresc / Și-o să-mi amintească să mă păzesc, / Iar a-aa-aaa-tunci / O să-l calc cu mașina, / Deștept din partea mea, / O să găsesc drumul spre casă / În noaptea grea.” Versurile sunt preluate din melodia lui Phil Ochs „Pretty Smart on My Part”.

EPILOG

*Ce-ar fi un coșmar?
Ce-ar fi o visare?
O mie de biserici de aur?
Aripi topite de smântână tare?
Comune de corupție
fără chef de nuanță,
numai ochi pentru ochi, iar
pendulul pompos bălângăne-n balanță.
Facem ciber-războaie
cu mâini care par curate,
iar copiii Yemenului mor
în terori de preferință ignorate.
În perturbațiile atmosferice
ghetele de dans ale țării noastre
îi fac splina zer.
Falange frenetice făcând fuziune
în vârful fasciculului laser.
De pe Jupiter probabil pare așa de mic
arțagul ăsta bubos pentru nimic –
războiul dintre bărbați și femei, parte-n parte,
chemarea naturii lăsând-o deoparte.
La Mandalay, în Vegas,
atâta moarte, teroare și șoc,
bărbați mărunți făcuți mari
de automate legale care trag foc după foc.
Transgresiuni sexuale trezesc furia,
Net-pix își remodelează cititorii,
își tăinuiește cabala
cu „Ted cel viclean“ făcându-și datoria.
Chiar dacă femeile luptătoare
merg cu curaj pe calea lor,
derivate ale disproporției
atrag ipocriți atroce*

în turma lor
Întrebarea unui copil vine într-o duminică:
„Și dacă luni a murit?
Vor fi doar șase zile în care să trăiești?
Și dacă luni poate muri,
pot muri și celelalte zile,
chiar și eu pot muri“.
Portoricanii prind prosoape de mână,
dar ei n-au casă, nici lumină n-au,
Așa că hai să fim toți iubitori,
nu-i nevoie de zbierete și scandal.
Grașii spun glume grase în stive,
iar agenții FBI își cern comorile
în vremea asta de triumf al trădării
în care Moscova ia măsuri active.
Nu mai există bărbați, nici femei,
doar mișcări mai există de mai an,
până când mișcările se transformă-n măceluri
și armatele se destramă avan,
fie că-s rachete nord-coreene,
fie că-s în drum spre Teheran.
Unde-au dispărut râsetele?
Ești acolo, Louis C.K.?
Cândva conversații esențiale
ne țineau mereu în tensiune.
Chiar a fost în interesul nostru
să-l dăm jos pe Charlie Rose? Pe bune?
Și ce-i cu „Me Too“ ăsta?
Termenul infantilizant de pe buzele tuturor..
E o cruciadă a bebelușilor?
Reduce violul, umilirea femeilor și sufragiul la un joc nesăbuit
de-al copiilor?
O platformă pentru impunitatea acuzației?
Ideea de proces corect nu mai rezistă?
Dar ce pula mea mă-ngrijorez eu?
Sunt un erou
pentru Time, acolo-n revistă!
Serviciul militar obligatoriu
ar putea smeri un bărbat, o femeie, pe-amândoi,
dar se reduce la absolut nimic
când „noi“ nu mai înseamnă niciodată noi.

*O să facă tot ce pot
să te sperie, să te joace pe degete, să te distragă,
să te țină treaz noaptea
cu știri despre nimicuri și vedete din lumea-ntreagă.
Unii se apucă de scientologie,
încuie soții în bufete din lemn de brad,
Pentru ca, atunci când vine vremea, să spunem
„Știam cu toții de Ron Hubbard!“.
Și în timp ce ne-am certat, am căzut, ne-am confruntat,
prețiosul punct al lui Sagan l-am remarcat
cum s-a întors strident în jurul propriei axe,
sporindu-i umanității muritoarele taxe.
Gata, neutralitatea internetului moare,
am devenit cu toții curva șefului ăluia mare?
Năucit, zguduit, trudit,
dreptul nostru cu nesăbuiță-i hăituit.
Hawaiienii au simțit rutina iute,
iar tăgăduirea a ucis în treis'opt de minute,
dar continentul a recunoscut vreun pic?
Prea obosit, s-a redus repede la nimic.
Și Bob? Ei bine, el se-odihnește,
s-au scurs ore bune înainte,
uite ce trebuie să vedem
când supraviețuirea nu minte.
A căzut noaptea peste căminul de bătrâni.
Vârstnicii dorm în paturile lor.
Ușa Buickului se deschide ușor,
lumini de chihlimbar lucesc slab în interior.
Pas cu pas se apropie
un ucigaș ce groaza-și tăinuiește.
Când străbate foaietul până la tejgheaua
unde blonda, cu fața în jos,
capul își odihnește.
— Mă scuzați, domnișoară, șoptește Spurley,
Îl caut pe un anume Bob, zice el delicat.
Vocea de catifea a fetei răspunde blând:
— Bărbatul pe nume Bob e la treabă... în pat.
Dar vocea venise de fapt
de undeva de sub tejghea,
ieșită ca din aparat
dinspre Annie, complet cheală și în lenjerie,*

*cu trupul suplu și delicat.
Și fata care-și odihnește capul?
Doamne, dintr-odată, cum stă,
pare mare.
Îi crapă microfibrele
din jurul umerilor
cămășii ei strâmte din dotare.
Apoi, brusc, lansându-se ca fulgerul,
spre trupul blond și mare se-aruncă,
O, fir-ar – o, fir-ar – o, fir-ar –
Fata blondă e Bob cu perucă!
Spurley dă să se pună la adăpost
în dosul aracului unui ciulin măricel,
dar Bob ridică ciocanul lui sălbatic,
PAC-PAC!!... și, uite, gata cu el.
Spurley se prăvălește ca o pânză
cu pielea smulsă de pe șevalet
și se scapă în pantalonii umezi,
duhnește a canal și motorină-n apret.
Nimeni care să se-ntrebe cum,
nici un martor pentru un de ce oare,
El își varsă intestinele umflate de gaz,
se lasă peste tejghea
și moare.
Cascade de sânge închegat
curg pe lângă ochii lui Annie.
Chiar dacă acum urlă îngrozită,
e în fine complice și ea,
Pare că-i stilul nostru, nu-i așa?
În dragoste și crimă...
întru totul complici,
noi – ei: el și ea!
Și Bob Honey?
O ființă.
Fără brand,
fără stăpân
și liber, da.*

Mulțumiri

Autorul ține să le mulțumească copiilor săi pentru provocările reprezentate de inteligența, perspicacitatea și, uneori, înțelepciunea lor tăioasă. Tovarășilor lui, Joseph Sacks și Sato Masuzawa, care au trudit din greu zi de zi pentru a aduce în formă tipărită cuvintele scrise. Lui David Blum pentru excelentele îndrumări de la început și pentru evaluarea făcută prin Audible. Sclipitorului Bob Kerstetter, pentru că mi-a strecurat cincizeci dintre cele mai bune cuvinte ale cărții de față. Lui Mollie Glick, pentru că m-a călăuzit prin apele necunoscute ale industriei de carte, precum și numeroșilor mei prieteni ale căror cunoștințe și experiențe profesionale din cele mai diverse s-au lipit de mine îndeajuns de mult pentru a-i permite lui Pappy profunda joacă pură cu proverbele profesiilor și noblețea nomenclaturii lor. În sfârșit, lui Peter Borland, cel dintâi editor al meu și cel mai priceput la cuvinte, pentru că m-a susținut cu atâta inteligență și înțelegere pe parcursul întregului proces și pentru că nu a dat niciodată înapoi în fața bizarului. Fără cei menționați aici, romanul acesta n-ar exista.

s.p.

Acorduri de folosire a textelor

„Love Me, I'm A Liberal“

Versuri și muzică de Phil Ochs

Copyright © 1965, reînnoit în 1993, Almo Music Corporation în numele Barricade Music, Inc.

Folosit cu acord. Toate drepturile rezervate.

„I Kill Therefore I Am“

Versuri și muzică de Phil Ochs

Copyright © 1971, Almo Music Corporation în numele Barricade Music, Inc.

Folosit cu acord. Toate drepturile rezervate.

„When I'm Gone“

Versuri și muzică de Phil Ochs

Copyright © 1963, reînnoit în 1991, Almo Music Corporation în numele Barricade Music, Inc.

Folosit cu acord. Toate drepturile rezervate.

„Pretty Smart On My Part“

Versuri și muzică de Phil Ochs

Copyright © 1971, reînnoit în 1999, Almo Music Corporation în numele Barricade Music, Inc.

Folosit cu acord. Toate drepturile rezervate.

„Chords Of Fame“

Versuri și muzică de Phil Ochs

Copyright © 1971, Almo Music Corporation în numele Barricade Music, Inc.

Folosit cu acord. Toate drepturile rezervate.

„War Is Over“

Versuri și muzică de Phil Ochs

Copyright © 1968, Almo Music Corporation în numele Barricade Music, Inc.

Folosit cu acord. Toate drepturile rezervate.